

Satan da saldıran da HESAP VERECEK!

Sermaye devletinin azgın saldırısıyla fabrika işgali son bulmuş olsa da, Greif direnişinde işçi sınıfı kazanmıştır. Greif direnişi, bu alanda da işçi sınıfı için “model” teşkil edebilecek niteliktedir. Taban örgütlülüğü, meşruiyeti temel alması, kararlı bir duruş sergilemesi, patronlar-sendika ağaları-polis “şer üçgeni”ne karşı aynı anda mücadele etmesiyle, yeni dönem için bir model niteliği taşıyor.

Greif işgal okulu ve kısa dersleri

Greif direnişi sıradan bir direniş değil. Sermayenin kutsal özel mülkiyet yasasını çiğneyip, özel bir mülkü işgal ettiler. Bu, kapitalizme karşı bir savaş ilanıydı.

s.3

Greif işçilerine saldırıya tepki yağdı

Polis saldırısı İstanbul, İzmir, Ankara, Bursa, Adana, Kayseri, Antalya, Yalova, Manisa, Eskişehir ve Avrupa’da protesto edildi.

s.6-7-8

Kölelik ve sömürü düzenine karşı devrimci sınıf kavgasına!

Düzenin manevralarını boşa çıkarmanın yolu, devrimci 1 Mayıs çağrısını gündemleştirmek, sanayi havzalarından katılımı güvenceleyecek örgütlenme adımları atmaktır.

s.15

10 Nisan sabahı Greif işgal fabrikasına polis baskını yapıldığı sırada fabrikada bulunan muhabirimiz Mehmet Ali Karabulut, polisler tarafından feci şekilde darp edilerek gözaltına alındı. Diğer gözaltılarla birlikte önce İstanbul Emniyet Müdürlüğü’ne götürülen Karabulut, buradaki işlemlerin tamamlanmasının ardından akşam saatlerinde sevk edildiği savcılıktan serbest bırakıldı.

Greif direnişi yeni bir dönemin kapılarını açtı

Kapitalistlerin dayattığı kölece çalışma ve yaşam koşullarına başkaldıran Greif işçileri, direnişlerinin 60. gününde polis ve jandarmanın azgın saldırısına maruz kaldılar. Kolluk kuvvetlerini işçilerin üzerine salan iktidar, bir kez daha safını belli etti. İktidar da, polisi de, jandarması da, asalak patronlar ve sendika ağalarıyla aynı cephede, işçi sınıfına karşı birleştiler.

Emeğe ve emekçilere düşmanlık temelinde oluşturulan bu gerici cephe, Greif direnişine saldırarak işçi sınıfının kölelik zincirlerini kırma umudunu yok etme hevesi içindeydi. Ancak bu hevesleri kursaklarında kaldı. Zira saldırı, ne Greif işçilerine diz çöktürebildi ne de İstanbul, İzmir, Ankara başta olmak üzere, çok sayıda kentte sokaklara çıkan binlerce kişinin saldırıyı protesto etmeleri engellenebildi. Asalak patronların vurucu gücü polis ve jandarma, fabrikaya girse de, direnme kararlılığı ve kölelik zincirlerini kırma umudu dimdik ayakta.

Sınıfın direncini kıramadılar, mücadele devam ediyor...

Meşru/militan zeminde gelişen Greif direnişi, ilk günden beri patronları, sendika ağalarını ve bu arada yolsuzluk ve rüşvet bataklığına saplanan sermaye iktidarını rahatsız etti. Bu "üçlü şer ittifakı", iki ay boyunca -fiili saldırı dahil- pek çok manevra ve ayak oyununa başvurdu. Ancak örgütlü, kararlı ve hazırlıklı olan Greif işçileri, bu kirli girişimlerin tümünü boşa düşürmeyi başardılar.

Direnişi kırma çabaları fiyaskoyla sonuçlanınca, Greif patronlarının önünde iki seçenek kaldı; ya işçilerin taleplerini kabul edecekler ya da sermayenin hizmetindeki AKP iktidarına başvurup, zorbalıkla işçileri fabrikadan çıkarmalarını isteyeceklerdi. Greif patronları, ikincisini tercih etti. Yolsuzluk bataklığına saplanmış hırsızları ve rüşvetçileri koruyan polis, hakkını arayan Greif işçilerine azgınca saldırarak, sermayeye ve ABD'ye nasıl da sadık olduğunu dünya-aleme gösterdi. Ayakkabı kutularına ve yatak odalarına milyarlarca dolar ve Euro stoklayanlar, patronların dayattığı köleliğe karşı direnen Greif işçilerinin üzerine, arsızca polis ve jandarmayı saldırdılar.

Buna rağmen, Greif işçileri ve onlarla dayanışma içinde bulunan işçiler, emekçiler, devrimciler ve ilerici güçler, mücadele kararlılıklarını sürdürüyor. Direniş kırılmadı, mücadele farklı boyutlarda, farklı araçlarla devam ediyor.

İşçi sınıfı kazanmıştır...

Sermaye devletinin azgın saldırısıyla fabrika işgali son bulmuş olsa da, Greif direnişinde işçi sınıfı kazanmıştır. Direnişçi işçilerin bilinç, örgütlülük, dayanışma ve mücadele deneyimi alanlarında yaşadıkları sıçramalı gelişim, büyük bir önem taşıyor.

İşçi sınıfının kölelik zincirlerini kırabilmek için bilinçli, "kendisi için sınıf" düzeyine ulaşabilmesi gerekiyor. Greif direnişi, bu alanda da işçi sınıfı için "model" teşkil edebilecek niteliktedir. İşçi sınıfının

böyle bir modele ihtiyacı vardı. Taban örgütlülüğü, meşruiyeti temel alması, kararlı bir duruş sergilemesi, patronlar-sendika ağaları-polis "şer üçgeni"ne karşı aynı anda mücadele etmesiyle, yeni dönem için bir model niteliği taşıyor. Elbette dünyada ve Türkiye'de örnek alınabilecek pek çok işçi direnişi var. Ancak bu, işçi sınıfının güncel bir modele ihtiyacı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. Bu direnişte işçi sınıfı kazandı çünkü Greif, yeni bir model yaratmayı başarmıştır.

Sınıf, demokrasisini hayata geçirdi

"Söz, yetki, karar işçilerin olmalı" söylemi hem yaygın hem kulağa hoş gelir. Bu söylemi, tabanın örgütlü gücüne dayalı Greif direnişini kırmak için ilk gün harekete geçen Rıdvan Budak ve beslemelerinden bile duymak mümkün. Oysa bilinir ki, söylem ile pratik iki farklı şeydir.

Greif işçileri, "Söz, yetki, karar işçilerin!" şiarını hayata geçirdiler. İşgal fabrikasında etekemiğe büründürdüler. Görüldü ki, işçi demokrasisini, ancak taban örgütlülüğünü oluşturan işçiler hayata geçirebilir. Söylemde "söz, yetki, karar işçilerin" diyenlerin çoğu ise, ya Greif işçilerinin güçlü taban örgütlülüğünden korktular veya yok sayma yoluna girdiler. Greif direnişi, taban örgütlülüğünün nasıl olması gerektiğini ve sınıfın kendi demokrasisini nasıl uygulayacağını dosta da düşmana da göstermiştir.

Sermaye ile "sınıfsal çıkara" dayalı ittifak

DİSK'e çöreklenmiş bürokratların Greif direnişi karşısında aldıkları alçaltıcı tutum, bu kastın gelinen yerde sermayenin organik bir parçası haline geldiğini gözler önüne sermiştir.

Bu gerçeğin somut bir şekilde kanıtlanması, Greif işçilerinin bilinçli, örgütlü tutumları sayesinde mümkün olmuştur. Greif patronları ile birlikte çevirdikleri dolapları teşhir eden direnişçi işçiler, bürokratik kasta ayna tuttu.

Direnış kırmak için Greif patronlarıyla işbirliği yapacak dereceye alçalanlar, sermaye ile "sınıfsal çıkara" dayalı bir ittifak içinde olduklarını gösterdiler. Zira sermaye ile sınıfsal çıkarı olmayanların, ABD tekeli Greif'le, direnişi kırmak için işbirliği yapmalarının bir mantığı olmazdı. Sendikalara çöreklenmiş bu kast, sermayenin organik bir parçası ve sınıf içindeki uzantısıdır. Böylelerinin işçi direnişinden en az sermaye kadar korkmaları da, "sınıfsal temel"e dayalı çıkar birliğinin göstergesidir. Hal böyle olunca, sendika ağalarının Greif gibi direnişlerin yayılmasından ölümcül

bir korku duymalarının "sırrı" daha iyi anlaşılıyor.

Sınıf direnince saflar belli olur...

Greif direnişi, iki sınıf arasında cereyan eden sert bir çatışmadır. Zira patron kölelik koşullarını dayatırken, işçiler fabrikayı işgal ederek tepkilerini ortaya koymuş, kölece çalışma koşullarının simgesi olan taşeron sisteminin kaldırılmasını talep etmiş ve mücadeleyi meşru/militan zeminde geliştirmiştir.

Bu sert çatışma, ilerici-devrimci olma iddiası taşıyanlardan net bir tutum almalarını dayatıyordu. Buna karşı önemli bir kısmı ya yok sayan bir tutum

sergiler; diğer bir kısmı ise, "önemsizleştirme" çabası içinde oldular. Bir kısmı ise, grev kırıcılığı yapanlara araka çıkarak, onlardan medet umarak, ilkesizliğin dik alasını sergilediler...

Bir işçi direnişi, pek çok çevrenin duruşuna ışık tutmuştur. Yansıyan tablo hoş değil elbet. Buna karşı, söz konusu çevrelerin direniş karşısındaki tutumlarıyla kendilerini ortaya koymaları hayırlı olmuştur.

Sınıfa karşı "kast dayanışması"

Greif direnişi, alt kademe sendika bürokrasinin "en solcu" kesimine de ışık tuttu. Tescilli bir grev kırıcısını savunmak için "44 uzman" imzasıyla açıklama yayınlayan bu grup, tam bir "kast dayanışması" sergiledi.

Direnış mahalline yaklaşmayan bu kesim, grev kırıcısı olduğu malum olan arkadaşları için anında harekete geçebildiler. Gösterdikleri refleks, bu kesimin işçi sınıfının taban örgütlülüğünden ve militan direnişinden korktuğunu gözler önüne serdi.

Yeni Greiflerin yolu açılmıştır!

Greif işçilerini isyan ettiren düşük ücretli ağır çalışma koşulları ve taşeron köleliği, Türkiye işçi sınıfının önemli bir kesiminin de sorunlarıdır. Yani Greif'te direnişi tetikleyen koşullar başka işletmelerde de mevcuttur. Dolayısıyla yeni Greifler'in yaratılması için koşullar elverişli.

Greif direnişi, bu konuda da yol gösterici olmuştur. Toplam süreci üzerinden bakıldığında sermayeye, sendika ağalarına, polis kuşatmasına karşı nasıl mücadele edileceği, taban örgütlerinin nasıl kurulacağı, nasıl mücadele edileceği vb. konusunda somut bir deneyim olmuştur.

Artık geriye kalan yeni Greifler örgütlemek ve hem sermayeye hem sendika ağalarına karşı mücadeleyi büyütmezdır.

Greif işgal okulu ve kısa dersleri

Şüphesiz ki, tarih Greif işgali ile başlamıyor. Türkiye, bugüne dek işçi sınıfının Kavel, Sungurlar, Alpagut gibi pek çok militan grev, direniş ve işgal eylemine, 15-16 Haziran gibi görkemli kalkışmaya, Tariş ve Zonguldak madenci fırtınası gibi sınıf hareketlerine sahne oldu. Doğal olarak Greif işgali bu birikimin üzerinde yükseldi. Fakat, yine de Greif işgali, kimi özellikleri ile kendinden önceki sınıf eylemlerinden farklı bir yerde duruyor.

Söyle ki: Greif direnişi sıradan bir direniş değil. Greif işçileri sermayenin kutsal özel mülkiyet yasasını çiğneyip, özel bir mülkü işgal ettiler. Bu, açıkça özel mülkiyet düzeni olan kapitalizme karşı bir savaş ilanıydı. Bu sadece Greif patronlarına verilmiş bir mesaj değildi. Tersine sermaye sınıfı ve devletini de rahatsız etti.

Greif direnişi kendiliğinden bir patlama da değildir. Tam tersine, bir yılı aşkın yoğun emeğin ürünü bir direniştir. Büyük bir özenle hazırlanmıştır. Hayranlık verici bir yaratıcılık ve yeteneğin eseridir. Planlıdır. Her şey hesaplanmıştır. Başından itibaren bir stratejiye sahiptir. Her aşamada bu stratejiye göre davranılmıştır.

Öte yandan, Greif direnişi, basit bir hak alma mücadelesi değildir. Onlar sadece kendi hakları için işgale başvurmazdılar. Döne döne tüm sınıf adına direnişe geçtiklerini dile getirdiler.

Bu direniş, taşeron köleliği gibi, kazanılmış hakları yok etme, sınıfı parçalayıp atomize ederek tümüyle örgütsüzleştirme ve kımlıdayamaz hale getirip köleleştirmede ifadesini bulan stratejik bir saldırıya karşı direniştir. Bu, Greif direnişine çok daha özel bir nitelik de kazandırmıştır.

Dahası, Greif direnişi Greif işçilerinin öz iradelerinin eseridir. İlk günden itibaren, görülmüş ve yaşanmıştır ki, gerçekten de söz, karar, yetki işçilere aittir. Direniş her aşamasında işçiler damgasını vurmaktadır. Yani, Greif işçileri tüm bunları kitap lafı olmaktan kurtarmış, yaşamın içinde karşılığı olan olgular haline getirmiştir.

Örneğin, her defasında ve olur olmaz taban örgütlülüğünden ve insiyatifinden söz edilir. Ancak gerçek yaşamda bunların bir karşılığı olmaz. Çoğunlukla boş bir söz kalıbı olarak kalır. Bu yönlü denemelerin de gerçek yaşamda hükmü olmaz. Ya da gelip geçici bir durum olarak yaşanır, sonra sönümlenip unutulur.

Greif direnişi bu bakımdan da apayrı bir yerde durmaktadır. Greif fabrikasında tam 44 taşeron vardır. Bu başlıbaşına büyük bir güçlüktür. Greif işçileri büyük bir yaratıcılık ve yetenek örneği ortaya koyarak, her taşeronda komiteleşmişlerdir. Onları güçlü ve yenilmez kılan, en başından itibaren sendikal bürokrasi karşısında dik durmalarını sağlayan da budur.

Greif işçilerinin bir çoğu sıradan işçilerdi, "milliyetçi-muhafazakar" ve "dindardılar." AKP ve baska gerici partilere oy veriyorlardı. Fakat şimdi bilinçleri hayli değişti, ilerledi. Sınıf diyorlar, işçi sınıfı diyorlar, sınıf bilincinden söz ediyorlar. "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!" şiarları, bu startejik sloganları haykırıyorlar.

Greif'te kadını erkeği ile omuz omuzaydılar. Fakat, dikkate değer olan, mücadele içinde kadın işçilerin öne çıkması oldu. Genel örgütlülüğün yanı sıra, bir de kadın komisyonu kurdular. Toplantılar yaptılar, nöbet tuttular, Barikatlar kurdular, düzenin kolluk

kuvvetlerinin saldırıları sırasında ve grev kırıcılarının karşısına dikildiler. Köprü işgalinde polisle çatıştılar, ilk kez karakol ve gözaltı deneyimi yaşadılar. Bu arada, 8 Mart'ı işgal mekanına taşıdılar. Böylece, New Yorklu kadın işçilerin militan geleceğini izlemiş oldular. Şimdi, bununla da kalmadılar, işgal alanında paneller yaptılar, etkinlikler düzenlediler. Şiir dinletileri gerçekleştirdiler, tiyatro çalıştılar. Bir işçi-emekçi tarzı ve yaratıcılığı ile sanatın en sadesini ve güzelini gerçekleştirdiler.

Greif işçileri politik süreçlerden de kopmadılar. İnternet sansürüne karşı protesto eylemine katıldılar. Berkin'le ilişkilendiler. En anlamlısı, DİSK'in 47. mücadele yılını, işgal alanında ve işçi militanlığı ile kutladılar. DİSK'in militan ve mücadeleci ruhunu, onu var eden değerleri yeniden üretip, yaşattılar.

Bugüne kadar en görkemli sınıf hareketleri, en militan grev-direniş ve işgaller dahi sendikal bürokrasi engeline takıldı. Greif bu konuda da farklı bir pratik ortaya koydu. Sendikaları reddetmediler, fakat geçmiş deneylerden hareketle tedbiri de elden bırakmadılar. Taban iradesini esas aldılar. İcazetçiliği, beklemeçiliği, TİS labirentlerinde dolandırılmayı ve sonra da bir satış sözleşmesi ile başbaşa bırakılmayı reddettiler. Fiili-meşru mücadeleyi esas aldılar. Her şeyi işçilerle tartışıp orada kararlaştırdılar. Kapalı kapılar ardında Greif yöneticileri ile pazarlıkları reddettiler. Yani kendi yasalarını yaptılar, onları uyguladılar. Bu yüzden de sendika bürokrasisi engeline takılmadılar. Haliyle sendika bürokrasisinin düşmanlığını kazanmaktan da kurtulamadılar.

Kısacası, Greif direnişi bugüne kadarki sendika anlayışları ezberleri bozdu. Geçmişin eskimiş, köhnemiş, sınıfın artık omuzlarında taşımak istemediği geleneksel anlayışlara, ideolojik ön kabullere ve bunların ifadesi kurumlara açılmış cepheden bir savaş başlattı. Bir kez daha, Greif direnişi eski ile yeninin çatışmasıdır. Greif direnişi yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir geleneği temsil etmektedir. Geçmişin temsilcisi tüm anlayış, kültür ve kurumlar, Greif'in aynasına baktıklarında kendi sonlarını görüyorlar.

Greif işçi sınıfımızın tarihinde bir kilometre taşıdır. Yeni bir dönemin önünü açan bir buzkırandır. Sınıf hareketindeki buzu kırmış, yürünmesi gereken bir yol açmıştır. Bundan sonra hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktır artık. Olmayacaktır! zira, Greif direnişi, sınıf hareketinde yeni bir ölçü ortaya koymuştur. Bundan sonra Greif ölçü olarak alınacaktır. 15-16

Haziran Direnişi bu topraklara devrimci bir hareketin elde edilmesinin yolunu açtı, Greif direnişi de proletarya sosyalizmi dönemini müjdelemektedir. Greif'i bizim için anlamlı ve özel kılan da budur.

Greif'a neden saldırdılar?

Sadece Greif ve taşeron patronlarının değil, bir bütün olarak sermaye patronlarının ve devletin sınırsız düşmanlığını kazanması kaçınılmazdı.

Yerleşik düzenden beslenen hain sendika ağaları, onlara yapışık duran, geleneksel düzenden kopamayan, kopmak da istemeyen ara kademe sendikacı ve uzmanlar da Greif'i içlerine sindiremediler. Başından itibaren Greif'tan uzak durdular, soğuk ve mesafeli oldular. Direniş ayrıştırıcıydı ve saflaştırıcıydı. Bu durum yakıcı hale geldikçe bu kast, adeta, Greif'in yenilgisi için ne gerekiyorsa onu yapmaya başladı. İşçilere sahip çıkmak, içtenlikle onlarla kafa kafaya verip iş kotarmak yerine, Greif patronlarıyla mesai yaptı. Toplamında suç işlediler, ama bazıları işi grev kırıcılığı boyutlarına vardırdı. Ya Greif işçileri her alanda ve her bakımdan onlara uyum sağlayacaktı ya da kararlı biçimde kendi yolundan ilerleyecekti. Greif işçileri kendi yollarını izlediler. Kopuş da, kırılma da böyle başladı.

Sermaye devleti bunu bekliyordu, saldırı için gün sayıyordu. Bu durumdan da güç alarak ve hatta bunu saldırısı için bir meşruiyet gerekçesi yaparak nihayet saldırıya geçti. İş makineleri, TOMA'ları, yüzlerce polisi, kan emici Greif sermayedarı ve taşeron denen çakal sürüsü ile direnişin kalesine, Greif işgal okuluna daldılar. Fakat boşuna! Umduklarını bulamadılar. Fabrikaya girdiler, işçileri gözaltına almayı başardılar, ama direnişi kıramadılar. İşçiler saldırıya direnişle karşılık verdi. İçerde, çatıda, çevik kuvvet otolarında, hastane koridorlarında, emniyette, her yerde direndiler. Özellikle öncüler, her fırsatta zaferden söz etti, "kanacağız" diye haykırdı. Direniş kırılmak şurda dursun, daha da yayıldı, fabrikaya akan emek dostlarıyla daha da büyüdü. Her yer Greif, her yer direniş oldu.

Greif işçileri gün boyu düzenin polisi, savcısı ve mahkemesi ile boğuştu. Sonuçta serbest bırakıldılar. Hepsisi de Greif direnişine yaraşır davrandılar, dosdoğru işgal fabrikasına geri döndüler. Herkes de gördü ki, kavga bitmedi, daha yeni başlıyor.

60 uzun gün: “Greif İşgali!”

Sabahın ilk ışıklarıyla Greif işgalini kırmak için harekete geçen polis bu saldırısı, 60 gün boyunca iki ezeli düşman sınıf arasında süren mücadelenin yeni bir biçimi oldu. 2014 yılına daha fazla haksız kazanç umudu ve dileğiyle girmiş olan Greif sermayedarları, 2014 10 Şubatı ile birlikte büyük bir şok yaşadılar.

Kendilerinin ilk defa karşılaşıyor olması bir yana, mensubu oldukları sermaye sınıfı da uzun yıllar sonra ilk defa karşılaştıkları yeni bir durumla yüz yüze geldiler. Fabrika işgali! Sınıflar mücadelesinin tarihsel seyri içinde işgal geleneğinin unutulduğunu sananlar, böylece sınıfın hafızasının ne kadar sağlam olduğunu da görmüş oldular.

Greif işçileri: 60 günlük eşitsiz muhaberenin onurlu savaşçuları!

Devlet terörünü devreye sokma planının sabahın ilk saatlerine göre yapılması tesadüf, rastgele bir tercih değildir. Nihayetinde savaşın son aşamasında olduklarını düşünenler, mevziyi düşürecekleri en uygun saati de ona göre yapmışlardır. Öncesinde böyle bir saldırı için hazırlıklar yaptıklarını, hatta krokiler üzerinden çalıştıklarını düşünmek hayali bir savaş kurgusu değildir.

Hedeflerine düşürmek için önlerine bir kaleyi, Greif'i koyanların bu savaş taktiği, planlı bir politikanın sonucudur. 60 gündür süren aynı zamanda iki sınıf arasındaki politik bir mücadeledir. Greif işçisi politik bir hamle yapmış, ilk kozunu fabrikayı işgal ederek oynamıştır. Haklılığına olan inanç, sınıfına olan güven Greif işçisinin bu cüretinin kaynağıdır.

Taşeronlaştırmaya karşı başlayan işgal, sermaye sınıfının böylesine temel bir saldırısına karşı ekonomik değil, politik bir saldırdır.

Greif sermayedarları da 60 gün boyunca kendi sınıflarının deneyimleriyle hareket etmiştir. Masaya ellerindeki kozları koymuş, zayıf ve güçlü yanlarının bilançosunu çıkarmıştır. Güçlü yanları oldukça fazladır. Bunun bilincinde olmalarına rağmen işçi sınıfının gücünün en çok da onlar farkındadır. Bu yüzden işgal boyunca bir plan dahilinde hareket etmiştir. Soğukkanlı ve sinsi...

Kapitalistler, ellerinde tuttıkları devlet aygıtının gücüne yaslanmaktadırlar. En büyük kozlarından biri de yasal mevzuatlar olmakla birlikte, fiili-meşru

mücadele hattının bu mevzuatları nasıl işlevsiz kıldığı bilinmektedir. Tıpkı Greif işçisinin yaptığı gibi. Yine sermaye için işçilerin gücünü bölen taşeron sistemi önemli bir avantajdır. Ayrıca işçi sınıfı içindeki bir takım yapay ayrımlar, sınıfın birliğini de bozması için kışkırtılmaya uygundur. Ancak 44 haramiye karşı birleşen Greif işçisi, büyük oranda bütünlüğünü arınarak da koruyabilmiştir. Yine sermayenin en önemli kozu, işçi sınıfının içindeki Truva atlarıdır. Burjuvazi için yaşam biçimi olarak benzer özelliklere, hırslara, düzenbazlıklara sahip oldukları sendika ağaları, onların zor zamanlarının kadim dostudur.

Greif direnişi başladığından beri sermaye sınıfı sırayla tüm kozlarını devreye soktu. Devlet aygıtının kolluk güçleri üzerinden yaratılmak istenen korku ve kaygılar Greif işçisinde yaşam bulmadı. Fabrikayı kapattık yalanları, çarpıtmalar, ayak oyunları... Greif adına Sevinç Yener, DİSK/Tekstil adına Rıdvan Budak ve DİSK adına da Muzaffer Subaşı'nın altına birlikte imza attığı ihanet protokolü... Mevzuatlar, bürokrasi, taşeronlar, sendika patronları... Bunların hiçbiri 60 gün boyunca direnişin kalesini yıkmayı başaramadı.

60 uzun gün: Gerçekte kazanan kim, kaybeden kim?

Greif işçileri mensubu oldukları işçi sınıfı adına sürdürdükleri bu 60 günlük muhaberede eşitsiz mücadele araçlarıyla direndiler, direnmeye devam ediyorlar. Fabrikayı polis ordularıyla ele geçirenler, Greif kapitalistlerini ve sermaye sınıfını politik olarak yenilgiye uğramaktan kurtaramadılar. Kaldı ki bu saldırı Greif işçisinin direniş iradesini kırmak bir tarafa, gözaltına alınan işçilerin sloganlarına, öfkesine bakıldığında görülecektir ki güçlendirmiştir.

Ellerindeki tüm olanaklara rağmen ancak askeri bir müdahaleyle işgali kirabilenler, esasta savaşı kaybettiler. Zira sınıf savaşımında asıl belirleyici siyasi kazanımlardır. Yalnızca işgalci Greif işçileri için değil, işçi sınıfının bilincine ve belleğine “Greif İşgali” bir tarihsel kesit olarak kazanmıştır.

Greif işçisinin geride kalan 60 günlük işgal öyküsü, işçi hareketi için ileriye doğru atılmış uzun bir adımdır. 10 Şubat-10 Nisan arasındaki 60 uzun gün, tarihe “Greif İşgali” olarak yazılmıştır.

Bir, iki, üç... Daha fazla Greif, daha fazla direniş!

Türkiye işçi sınıfının unutmayacağı bir gün daha yaşandı. Greif işçilerinin tarihe mal ettiği destansı direnişi kırmak için sermaye sınıfı polis ordularını devreye soktu. Greif sermayedarları tüm sinsi yolları kullanarak kıramadığı direnişi zor yoluyla kırmak istiyor.

10 Nisan 2014 tarihi, işçi sınıfının direniş mevziisini kırmak için yüzlerce polisin, iş makinelerinin harekete geçtiği gün olarak tarihe yazıldı. Alpagutlar'dan, Kaveller'den, Tarişler'den sonra işçi sınıfının bir başka direniş kalesine daha “sermaye düzeninin kaybolan otoritesini yeniden tesis etmek için” saldırıldı.

Greif işçilerinin bu işgal hareketi sadece Greif sermayedarlarının otoritesini sarsmakla kalmadı. Yapılamaz denileni hayata geçiren Greif işçileri aynı zamanda bir bütün olarak sermaye düzeninin otoritesini sarstı. Ancak bu büyük direniş karşısında safını çoktan Greif sermayedarının yanında seçmiş olan başta DİSK Tekstil ağalarının olmak üzere, aynı çizgiye sahip sendikal anlayışın da otoritesini sarsmıştır.

Şimdi bu işgal kalesini zor yoluyla düşürerek, kaybolan “otoriteyi” yeniden tesis edebileceklerini sanıyorlar. Oysa büyük bir yanılığın içindedir. Çünkü artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı zamanları yaşıyoruz. İşçi sınıfının burjuvaziye karşı verdiği haklı savaşımında da artık her şey Greif'ten sonra daha farklı olacak.

Greif'te bir ateş yandı. Bu direniş ateşini söndürmek için nasıl bir zulüm uygulanırsa uygulansın nfiledir. İşçi sınıfı, nasıl mücadele edilmesi gerektiğini anlayabilmek için artık Greif'e bakacak. Önünü görmek için yüzünü Greif'e çevirecek. Greif işçilerinin direniş deneyimlerini okuyacak, ondan öğrenecek. Greif, dostun ve düşmanın açığa çıktığı onur abidesi olacak.

Greif'te yakılan ateş sönmeyecek, söndürülemez. Artık yol açılmıştır. Şimdi zaman “Bir, iki, üç... Daha fazla Greif, daha fazla direniş” deme zamanıdır. Tekel kıvılcımdı, Greif ateş oldu. Bu yangın dalga dalga yayılacak, büyüyecek.

Greif sermayedarları, diğer burjuvalar, hain sendikacılar takımı ve hizmetkarları gibi gülme sırasının kendilerine geldiğini sanıyorlarsa büyük bir yanılığın içindedirler. En büyük huzursuzluğu artık bundan sonra yaşayacaklardır. İşçilerin emeğini gasp ederek saltanatlarını sürdürdükleri saraylarında “işgal, grev, direniş” sloganları yankılanmaya devam edecek.

Henüz yolun başındayız. Greif işçileri, işçi sınıfının tüm mücadele deneyimlerine yaslanarak sürdürdükleri direnişlerinde, direniş geleneğine yeni bir halka daha eklemiştirler. Daha ilk baştan ilan ettikleri gibi ancak zor yoluyla fabrikadan çıkartılabilirlerdi. Greif işçileri sözünü tuttu. Artık her yer, her fabrika Greif olacak.

Bundan böyle fabrika işgallerinin adıdır “Greif!” Greif, işçi sınıfının gelecek umudunun sembol ismidir. Bu sömürü düzeni, bu düzenin haramileri, onların saray hizmetçileri, suskun destekçileri... Greif, kabusunuz olmaya devam edecek.

Kavga bitmedi daha yeni başlıyor!

Greif direnişinde arabulucu süresinin sona erdiği 60. gün polis saldırdı.

Bir gün önceden saldırı hazırlıklarına yönelik hareketleri fark eden direnişçiler dayanışma ve nöbet çağrısı yaptı. Gecedan gelenlerle fabrika önünde ateş yakılarak sohbetler edildi, halaylar çekildi. Sabah saatlerine doğru Hadımköy Polis Merkezi'nde operasyon hazırlıkları başladı. Polis sevkiyatı, iş makineleri, itfaiye ve ambulanslar hazırlandı. Saat 05.40 sularında başlayan "Şafak baskını" karşısında Greif işçileri son hazırlıklarını yapıp polis saldırısını fabrika içinde karşıladılar. Polis fabrikayı kuşatıp, arka taraftan sivil polislerle girerken iş makinalarıyla ön kapıdaki barikatı yıktı. Çevik kuvvet içeri girdikten sonra işçilere biber gazı ve kaba şiddetle saldırarak gözaltına başladı. Polis saldırısı başlar başlamaz *Kızıl Bayrak* muhabiri Mehmet Ali Karabulut gözaltına alındı.

Saldırı sırasında bir grup işçi üst kattaki bölümlere geçti. Polis içerdeki tüm işçileri gözaltına aldığı anda çatıda 11 Greif işçisi eylemi sürdürdüler. Çatıdaki Greif işçileri tüm gözaltıların serbest bırakılmasını ve toplu sözleşme taleplerinin kabul edilmesini istedi.

Polis terörü gün boyu sürdü

Polis gözaltına aldıkları işçileri darp ederek götürdü. Yaklaşık bir buçuk saat süren saldırı sürecinin ardından gözaltına alınan 91 direnişçi uzun süre polis araçlarında bekletilip Vatan'daki İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldü. Gözaltındakiler arasında Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'ndan destekçiler, *Kızıl Bayrak* ve *Alınteri* muhabiri de vardı.

Saldırılı haber alır almaz Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukatlar yola çıktı. Devrimci avukatlar direnişçi işçilerin yanında olduklarını bir kez daha gösterdi. Polis direnişçilerin yolu kestiği arabaları çektirdi.

Sağlık kontrolleri için farklı hastanelere götürülen direnişçilerin ihtiyaçlarını alması engellendi. Haseki'deki araçlarda polis, direnişçilerin lavaboya çıkmalarına izin vermedi. Polis tehdit, küfür ve hakaretler yağdırdı.

Kızıl Bayrak muhabiri Mehmet Ali Karabulut'un burnunda çatlak çıktı. BDSP temsilcisi Murat Yıldırım'ın durumunun ağır olduğu belirtildi. Eyüp Devlet Hastanesi'nde Yıldırım'ın tedavisine müdahale eden polis eşini de darp ederek saldırganlığını sürdürdü. Tartışmanın ardından avukatların Murat Yıldırım'ın ayrı bir araçla götürülmesi talebi kabul edildi.

Greif işçilerinden Emel Özyön'ün ulaştığı bilgiye göre taşeron patronları direnişçilerin kuru gıdalarını çaldı. Fabrikaya polisin ardından giren taşeron patronları Erdoğan Kamber, Can Kamber, Sercan Hamza ve Bilal Hamza'nın yemekhanedeki gıdaları araçlarına yüklediği ifade edildi.

Saldırı direniş bilincine çarptı!

Polis saldırısıyla iradesi kırılmaya çalışılan işçiler direniş bilincinin ne kadar kuvvetli olduğunu

gösterdiler. İşçiler saldırılara rağmen gittikleri her yerde sloganlarını haykırdılar. Poliste topyekun susma haklarını kullandılar.

Haseki'de muayeneye götürülen direnişçiler etraftaki işçi ve emekçilere sloganlarla seslendiler. Amerikan şirketi Greif'e karşı 2 aydır direnişin sürdürdüğü aktarılırken sendika bürokratlarının işbirlikçi tutumları teşhir edildi. "İşgal, grev, direniş!", "Kahrolsun sendika ağaları!" sloganları kararlılıkla haykırıldı.

Taşeron patronlarının fabrikaya girişi sırasında "Taşeron patronları hesap verecek!" sloganları haykırıldı.

Polisin baskın sırasında fabrika çevresinde parçalayıp söktüğü pankartlardan "Yaşasın Greif direnişimiz!" pankartı fabrika karşısında yeniden asıldı.

Hadımköy'de yağışın şiddetiyle soğuk iyice arttı. Fabrika önünde battaniye ve brandalara sarılarak ısınmaya çalışılırken çatıdaki işçilerin saatlerdir aç-susuz ve soğukta olmasına rağmen "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" pankartını binadan sarkıtması, sloganları atması dışarıdaki coşkuyu arttırdı. Çatıdaki işçilerin sloganlarına fabrika önünden Greif işçisi sizinle gurur duyuyor!" sloganı atılarak karşılık verildi.

DİSK Genel Başkanı Kani Beko ile fabrikadan çıkan heyet dışarda bekleyenlerin yanına geldi. Beko ve beraberindekiler yaklaşırken "Kahrolsun sendika ağaları!" ile karşılandılar. Beko açıklamasına başladığı anda Greif işçileri sırtlarını dönerek tepkilerini gösterdi. Beko açıklamasında durumlarını kurtarmaya çalışarak "İşçilerin tepkisini anlıyoruz" dedi. Beko fabrika kapanma demagojisine sarılarak "biz fabrika kapanmadan sorunu çözmeye çalışıyoruz" dedi. "İşçiler isterse Hollanda'ya ABD'ye bile gideriz" diyerek sözlerine devam etti. İşçilerse Beko'ya bugüne kadar direnişin gerekliliklerini neden yerine getirmediklerini sordu. İşçiler ihanet şebekesi "Rıdvan Budak ve Eren Korkmaz DİSK'te olduğu sürece tepkimiz sürece" dedi. DİSK üyesi işçilerin direnişle dayanışma için

10 Nisan 2014 | Greif

harekete geçirilmemesine yönelik eleştiri ve soruları da Beko suskunlukla karşıladı.

Beko tepkiler ve sorular karşısında susarken sözü alan Levent Tüzel Beko'yu savunmaya çalıştı. "Beko başkan çözüm için burada" diyen Tüzel de Greif yönetimiyle görüşeceklerini söyledi. Kitle, DİSK Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi Engin Yılgin'ın görevden alınmasına sessiz kalınması hatırlatılarak DİSK'in tarihine kara leke sürüldüğü söylendi.

Direniş saldırının Sultanbeyli ayağı

Sultanbeyli Greif Fabrikası'ndan bir grup öncü işçi işten çıkarıldı. Fabrika yönetimi öncü işçilerin çalıştığı bir taşeron firmanın kapatılmasını öne sürdü. Aralarında sendikalı olan işçilerin de bulunduğu ekip Greif'te işbaşı yapmak üzere yönetimden görüşme istedi. İşbaşı yaptırılmadığı takdirde direniş geçileceği kararı alındı.

İşçiler Greif yönetimiyle görüşmeye girdikleri sırada dışarda destek için bekleyen BDSP'li Cahit Atalay gözaltına alındı.

Greif işçileriyle görüşmede geri adım atılarak "istediğiniz zaman iş başı yapabilirsiniz" dendi. Cahit Atalay da akşam üzeri serbest bırakıldı. Gözaltı gerekçesi olarak geçtiğimiz günlerde Sultanbeyli Greif içindeki eylemde çıkan arbedede "bir kişiyi darp etmesi" gösterildi. Darp edilen kişi işçilerin karşısına çıkan Greif bünyesinde çalışan Dolunay Tekstil patronuydu.

Direnış dayanışmayla daha güçlü

Direnışe yönelik her saldırı sürecinde olduğu gibi örülen dayanışma Greif işçilerini daha güçlü kıldı. Polis saldırısının ardından da başta sınıf kardeşleri, işçi bölükleri olmak üzere sendikalardan, devrimci ilerici güçlerden gelen destek saldırıya karşı anlamlı bir cevap oldu. Liman-İş üyesi Kumport direnişçileri, Kazova işçileri, TÜMTİS, Dev Sağlık-İş, Eğitim-Sen, Genel-İş yöneticileri, BDSP, İMD, SDH, Kocamustafapaşa Dayanışması, Caferağa Dayanışması ve İnşaat İşçileri Derneği Girişimi fabrika önünde işçileri yalnız bırakmadı. Soğuk hava nedeniyle işçilere battaniye, yemek için aperatif yiyecekler getirildi.

Diyarbakır DEDAŞ'ta direnen Enerji-Sen üyeleri, Greif işçilerini selamlayarak desteklerini iletti.

Adliyede ifade işlemleri devam ederken de direnişçilerin destekçileri eksik olmadı. GOP Adliyesi'nin önünde destekçiler ve direnişçilerin yakınları toplandı. Gözaltındakiler, yakınlarıyla kapalı adliye kapısının aralığından konuşarak sağlık durumları hakkında bilgi verdiler. Adliye önünde halaylar, sloganlarla direnişçilerin yalnız bırakılmayacağı bir kez daha gösteriliyor.

Greif temsilcilerinden Coşkun Alsaç bir konuşma yaparak, direnişin 2 ayı boyunca grev kırıcılarla, taşeron patronlarıyla mücadele ettiklerini fakat asıl mücadele önündeki engelin sendika bürokratları olduğunu ifade etti.

Rıdvan Budak ve Kazım Doğan'ın oyununa DİSK yönetiminin de geldiğini ve direnişin yalnız bırakıldığını ifade eden Alsaç, bürokrasinin yarattığı sorunlara vurgu yaptı. Konuşma alkışlarla ve coşkulu sloganlarla karşılandı.

Gün biterken...

Greif fabrika baştemsalcisi Orhan Purhan Fabrika Komitesi adına Kızıl Bayrak'a yaptığı açıklamada günün özetleyen şu değerlendirmeleri ifade etti: "İşveren çirkin oyunlarına devam ediyor. 20 Saattir çatıda duran insanlara su dahi verilmedi. Mağduriyeti söyledik, hayati tehlikeye rağmen (kronik hastalıkları olanlar vardı) emniyet de işveren de önemli değil biz bekleriz dedi. İnsani yardıma izin vermeyerek gerçek yüzlerini ve kinlerini gösterdiler.

Oysa ki DİSK ve işveren arasındaki görüşmede protokolde mutabık olduğu belirtilmişti. DİSK bize bunu dedi işveren ise kabul etmiyor. Artık yaşanacak her türlü olayın, can kaybının sorumlusu başta işveren, ona uşaklık eden DİSK Tekstil Yönetimi ve DİSK'tir.

Fabrika komitesi olarak yaşanabilecek olumsuzluklar karşısında hesap soracağız. Tüm fabrikaları eylem alanına çevireceğiz, uşaklardan da hesap soracağız.

Emekten yana, Greif işçisinden yana olan herkesi mücadeleye ve desteğe çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / İstanbul

İzmir'de Greif için üç eylem!

Polisin Greif'e saldırdığı haberinin yayılması üzerine, İzmir Greif Direnişiyile Dayanışma Platformu, saldırıyı protesto etmek için Kemeraltı'nda eylem kararı aldı. 10 Nisan günü öğle saatlerinde eylem için toplanmalar başladığında polis kitleyi abluka altına alarak engellemeye çalıştı. Kemeraltı girişini kapatan polis karşısında eylem kararlılığı korunarak konuşmalar yapıldı. İzmir Greif Direnişiyile Dayanışma Platformu'nun direnen işçilerin yanında olduğu, polisin engelleme çabasına boyun eğilmeyeceği ifade edildi. Greif işçilerine destek çağrısı yapıldı.

Kısa süre sonra kitle polisi zorlayarak aştı. Kemeraltı'na girerek Valilik önünde basın açıklaması yaptı.

Oturma eylemi devam ederken polis kitleyi tehdit etmeye başladı. Polis tehditlerine karşılık, Greif işçilerinin talepleri kabul edilene ve polis fabrikadan çekilene kadar eylemin süreceği belirtildi. "Bir buçuk saatlik sürenin dolmasını" gerekçe gösteren polis, kitlenin etrafını sardı ve biber gazı ve coplarla saldırıya geçti. Saldırı sonucunda tüm eylemciler gözaltına alındı.

Polisin azgın saldırısı sırasında, çevrede toplanan kalabalık "Katiller, hırsızlar!" diye bağırarak polise tepki gösterdi. Polis tepki gösterenleri de gözaltına almakla tehdit etti.

Gözaltına alınanlar Konak Güvenlik Şube'ye götürüldü. Gözaltına alınanlardan 8 kadın devrimci, karakoldaki işlemlerinin tamamlanmasının ardından Seyfi Demirsoy Hastanesi'ne götürüldüler. Hastanedeki işlemlerin ardından da akşam saatinde serbest bırakıldılar.

Erkek gözaltılar da karakoldaki işlemlerin tamamlanmasının ardından hastaneye sevkedildiler ve yaklaşık bir saat sonra serbest bırakıldılar.

Polis saldırısında, aldığı tekme darbeleri nedeniyle bir BDSP'linin kafasında çatlak oluştu. Vücudunda darp izleri bulunan BDSP'linin kelepçe nedeniyle kollarında da izler oluştu.

Ekim Gençliği'nden zincirleme eylemi

Polis saldırısından kısa bir süre sonra Ekim Gençliği

10 Nisan 2014 | Konak

okurları Konak Saat Kulesi'ne zincirleme eylemi yaptı. Kendilerini Saat Kulesi'ne kilitleyen ve "Greif işçisi yalnız değildir!" şiarlı pankart açan Ekim Gençliği okurları, Greif işçilerine yönelik polis saldırısını protesto etti. Greif işçilerinin taşeron çalışma ve kölelik düzenine karşı direndikleri belirtilerek dayanışma çağrısı yapıldı.

Polis bu eyleme de saldırdı. Önce zincirleri kesti ve eylemcileri darp ederek gözaltına aldı. Bu sırada çekim yapan bir Ekim Gençliği okuruna da saldırarak elindeki kamerayı aldı. Ancak çevredekilerin tepki göstermesi sonucu geri vermek zorunda kaldı.

Gözaltına alınan Ekim Gençliği okurları, karakol ve hastanedeki işlemlerin tamamlanmasının ardından akşam saatlerinde serbest bırakıldılar.

Polis saldırısı ve gözaltılara protesto

Akşamüzeri, Greif'e yönelik polis saldırısını protesto etmek için bir eylem daha yapıldı. Sevinç Pastanesi önünde toplanan kitle hep birlikte direniş sloganları haykırdı.

Burada eylemin tamamlanmasının ardından kitle, gözaltına alınanların götürüldüğü Konak Güvenlik Şube önüne geçti.

Greif işçilerine saldırı dört yanda protesto edildi

10 Nisan günü Greif işçilerine yönelik polis saldırısı, bir dizi kentte yapılan eylemlerle protesto edildi.

Ankara

Greif işçilerine yönelik polis saldırısını protesto etmek için saat 18.00'de Güverpark'ta toplanan kitle, Greif işçilerinin taleplerini haykırdı.

Eylemde yapılan basın açıklamasında "Polis terörü sökmeyi, sökmeyecek!" denilerek gözaltıların serbest bırakılması istendi. Eylem çeşitli konuşmalarla devam etti. **Eğitim-Sen** Ankara 5 No'lu Şube'den bir eğitim emekçisi söz alarak, işçilerin kölelik dayatmalarına karşı ülkenin dört bir yanında direndiğini ifade etti.

Devrimci İçi Hareketi adına yapılan konuşmada da sendikalar tarafından yalnızlaştırılan direnişlerin devletin saldırılarına daha açık hale geldiği söylendi ve konuşmanın sonunda "Direnen kazanır!" denildi.

Güverpark'ta oturma eylemi olarak süren saldırı protestosunda **DHF** adına yapılan konuşmada, düzen güçlerinden gün geçtikçe daha fazla saldırıya geçtikleri, buna karşın direnişin de güçlendiği ifade edildi.

BDSP adına yapılan konuşmada Haziran Direnişi'ne işaret edildi. Haziran'ın direniş sloganının Greif'te de öne çıktığı belirtilerek "Bu daha başlangıç mücadeleye devam!" sloganına vurgu yapıldı.

DLB adına yapılan konuşmada da işgalin önemine değinilerek işçi sınıfının kurtuluşunun gençliğin de kurtuluşu olacağı ifade edildi.

Eylem halaylar ve sloganlarla sürdü. Hep birlikte Avusturya İşçi Marşı söylendi. "Mücadele bitmedi, bitmeyecek!" denilerek Greif işçilerinin de eylemcilerin de yeniden mücadele içinde olacağı vurgulandı. Eylem sloganlarla sonlandırıldı.

Adana

Saat 18.00'de İnönü Parkı'nda yapılan eylemle, Greif işçilerinin yalnız olmadığı haykırıldı.

"Faşist baskı ve terör sökmeyi, sökmeyecek! Greif işçisi yalnız değildir!" yazılı pankartın açıldığı eyleme, Diren Akkapı emekçileri de "Taşeron, köleliğe, sömürüye son! Greif işçisi yalnız değildir!" pankartıyla katılarak destek verdi.

Basın açıklamasında, Greif işçilerine yapılan saldırıya değinilerek, Greif işçilerinin işgal eyleminin Greif sermayedarları ve sendikal bürokrasi de dahil olmak üzere bir bütün olarak sermaye düzeninin otoritesini sarstığı ifade edildi. İşçilerin emeğini gasp ederek saltanatlarını sürenlerin saraylarında "işgal, grev, direniş" sloganlarının yankılanmaya devam edeceği vurgulandı.

Açıklama, Greif işçilerine yönelik saldırıya son verilmesi, işçilerin taleplerinin kabul edilmesi ve gözaltıların derhal serbest bırakılması talebiyle bitirildi.

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu'nun çağrısıyla düzenlenen eyleme İHD, TÖP-G, SYKP, SDP, Yeni Dünya için Çağrı ve Halk Cephesi'nin de aralarında olduğu devrimci ve ilerici kurumlar katıldı.

Kayseri

Kayseri Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu, saat

18.00'de Meydan'da basın açıklaması gerçekleştirdi.

Eylemde basın açıklamasını yapan BDSP temsilcisi Uğur Candar, Greif işçilerinin yılmadıklarını belirtti ve Kayseri Greif İşçileriyle Dayanışma Platformu'nun direnişçi Greif işçilerini selamladığını, sabahki polis saldırısını nefretle kınadığını söyledi.

Basın açıklamasının ardından DİSK Devrimci Yapı İşçileri Sendikası Örgütlenme Uzmanı Haydar Baran bir konuşma yaptı. Greif işçilerine yönelik saldırının Türkiye işçi sınıfına yönelik saldırıların parçası olduğunu belirten Baran şunları söyledi: "Greif işçileri sadece Greif yönetimine karşı mücadele etmiyorlar, Aynı zamanda bürokratik yönetim anlayışına karşı da mücadele ediyorlar. Greif işçileri sadece kendileri için, gelecekleri için mücadele etmiyorlar. Milyonlarca işçi ve emekçinin dili, gözü, kulağı oluyorlar. Kayseri'de bulunan işçi ve emekçileri Greif işçileriyle dayanışma bayrağını yükseltmeye çağırıyorlar."

Eyleme BES Kayseri Şube Başkanı Fatmagül Bayat da destek verdi.

Gebze

Greif işçilerine dönük azgın polis saldırısı *Gebze İşçilerin Birliği Derneği*'nin çağrısı ile yapılan eylemde protesto edildi. Gebze Eski Çeşme önünde toplanan kitle ajitasyon konuşmaları ile yaşanan süreci Gebzeli işçi ve emekçilere anlattı.

"Taşeron çalışmaya ve düşük ücretlere karşı direnen Greif işçilerine polis saldırı... Greif işçilerinin talepleri kabul edilsin!" şiarlı ozalit açan Gebze İşçilerin Birliği Derneği üyeleri, Gebze Kent Meydanı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçti. Yürüyüşte "Taşeron çalışma yasaklansın!", "İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz!" ve "Haramilerin saltanatını yıkacağız!" şiarlı, Gebze İşçilerin Birliği Derneği imzalı dövizler de taşındı.

Gebze Kent Meydanı'na gelindiğinde basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasından sonra, slogan ve ajitasyonlarla, yürüyüşün başladığı Eski Çeşme önüne döndü.

Eyleme direnen Feniş Alüminyum işçileri ve ESP de destek verdi.

Bursa

Sağanak yağmurda yapılan eylem Setbaşı'nda başladı. Yolun tek şeridi trafiğe kapatılarak yapılan eylemde "Bu daha başlangıç mücadeleye devam! İşgal, grev, direniş!" pankartı açıldı. Yol boyunca işçilerin direnişini anlatan ve polis saldırısını kınayan konuşmalar yapıldı.

Polis Heykel girişinde trafiği açarken eylemciler buna izin vermedi ve yoldan yürümeye devam etti.

Heykel'e gelindiğinde basın açıklaması gerçekleştirildi. Açıklamada, polis baskınının işçilerin direnişini engelleyemediği söylenirken, polisin şafak baskınıyla gerçekleştirdiği operasyonun tarihinin manidar olduğu söylendi.

Bursa Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu DİSK'i, saldırı karşısında, DİSK Tekstil'in başına çöreklenen sendika bürokratlarını beklemeden derhal bir eylem planı ortaya koymaya ve tüm DİSK üyelerini Greif işçilerinin taleplerinin kabul edilmesini sağlayacak eylemli dayanışmaya çağırdı.

Eylem gözaltıların serbest bırakılması ve Greif işçilerinin taleplerinin kabul edilmesi talebiyle sona erdi.

BDSP, DİP, İMD ve Partizan'ın oluşturduğu Greif Direnişiyle Dayanışma Platformu'nun örgütlediği eyleme BAMİS-BATİS, DHF, EHP, ESP, İşçi Meclisi ve Halk Cephesi de destek verdi.

Kartal

"Greif işçilerine polis azgınca saldırı. Hesabını soralım! BDSP" şiarlı pankartın arkasında biraraya gelen kitle sloganlarla bir süre bekledi. Saat 19.30'da İntiba önünde başlayan eylemde, Bankalar Caddesi'nden ve Çay Bahçeleri'den geçilerek Kartal Meydanı'nda basın açıklaması gerçekleştirildi.

Yürüyüş boyunca çekilen ajitasyonlarla saldırı teşhir edildi ve Greif işgalinin yanında olma çağrısı

yapıldı. Taşeron köleliğine karşı direnen işgalci işçilerin sesi taşındı. Konuşmalarda hırsızların, rantçıların sokaklarda olduğu, hakkını arayan işçilerin gözaltına alındığı vurgulandı. Greif işgalinin yol gösterdiği vurgusu yapılmasının yanında direnişin devam ettiği söylenerek, fabrikanın çatısında bulunan işçiler selamlandı.

Basın açıklamasında ise hesap sorma çağrısı ve kararlılığı haykırıldı. Açıklamada yaşanan süreç aktarıldıktan sonra sendikal bürokrasiden ve Greif direnişine sahip çıkmayan herkesten hesap sorulacağı vurgulandı.

Basın açıklamasının ardından Devrimci Anarşist Faaliyet temsilcisi söz alarak "Taşeronlaştırmaya ve kölece çalışma koşullarına 'İşgal grev direniş' diyerek 60 gündür direnişi yükselten Greif işçilerine dönük azgın saldırıyı DAF olarak kınıyoruz" dedi.

Eyleme DAF, Devrimci Hareket, Partizan, Halk Cephesi, Halkevleri, SDP/Dev-Lis, BES 3 No'lu Şube üyeleri destek verdi.

Kadıköy

Greif işçileriyle Dayanışma Komitesi tarafından örgütlenen eylem "Heryer Greif her yer direniş!" sloganıyla Boğa'da başladı. Bağdat Caddesi'nde yürüyüş sürdü.

"İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" sloganlarıyla süren eyleme Kadıköy halkı da destek verdi. "Diren Greif Kadıköy seninle!" sloganları atıldı. Gerif işçilerinin direnişin simgesi olduğu vurgulandı. Greif İşçileriyle Dayanışma Komitesi adına açıklama yapan Selçuk Kaygısız "İşçiler yalnız değildir. O fabrika direnişin kalesidir" dedi. Daha sonra eylem sonlandırıldı.

Antalya

Antalya'da Greif işçileri için destek eylemi gerçekleştirildi. Greif Direnişiyile Dayanışma Platformu'nun düzenlediği eylemde işçilerin yalnız olmadığı ifade edildi.

"Greif işçileri yalnız değildir!" şiarlı pankartın açıldığı eylemde, baskıların, saldırıların direnişçileri ve mücadele edenleri vazgeçirmeyeceği vurgulandı.

Yalova

Kedi Kolektif, YADÖ-DER, Anti-Kapitalist Müslümanlar, Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu Yalova'da Greif direnişine yönelik saldırıyı protesto etti.

Kent meydanındaki eylemde şunlar ifade edildi: "Bugüne kadar sendika yetkilileri, patronlar ve devlet yetkilileri ile yapılan görüşmelerde sonuca varılmadığı gibi işgali bitirebilmek adına bir çok girişimde bulunulmuştur. Grev kırıcıları, sendika ağaları, patronların kapatıyoruz yalanlarına karşı direnen işçiler bu sefer de devletin polis şiddeti ile karşı karşıya kalmışlardır. İşgalin başladığı günden bu yana onurlu direnişinden ödün vermeyen tüm işçilere bin selam olsun."

Açıklama Greif işçileriyle dayanışmanın süreceği vurgulanarak bitirildi.

Manisa

Greif'e yönelik polis saldırısına tepki eylemlerinden biri de Manisa'da yapıldı. Manolya Meydanı'nda yapılan eyleme BDSP, KESK ve bağlı sendikalar ile Köy Enstitüleri katıldı. Eylem oldukça coşkulu geçti.

Essen, Köln/Lövenich, Dom: BİR-KAR günboyu eylemdeydi...

Her yer Greif, her yer direniş!

Greif işçilerine yönelik azgın polis saldırısı Almanya'da yapılan eylemlerle protesto edildi.

Greif işçilerine dönük saldırı duyulur duyulmaz, Türkiye gibi yurtdışı da gün boyu çeşitli eylemlere sahne oldu. Bunlardan biri Essen'deki Türk Konsoloslugu önünde yapılan protesto eylemiydi. BİR-KAR'ın çağrısı üzerine NRW'deki güçler burada toplandı.

Üzerinde "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!" şiarının yazılı olduğu BİR-KAR pankartı ve çok sayıda bayrak ve dövizin taşındığı protesto eylemi saat 13.00'te başladı. Kitle öfke yüklüydü. Sermaye devletinin, 60 gündür Paris komünarları misali yiğitçe direnen Greif işçilerine saldırısı öfkeli sloganlarla protesto edildi.

Eylemde ayrıca, BİR-KAR'ın saldırıya ilişkin Almanca ve Türkçe açıklaması okundu. Ardından BİR-KAR temsilcisi bir konuşma yaptı. Kısaca, polisin acımasız saldırılarına, kitlesel gözaltılara rağmen Greif direnişinin devam ettiğini, kırılması beklenen direnişin şimdi her yere yayıldığını, tüm kentlerde yaygın protesto eylemleri gerçekleştirildiğini dile getirdi. Sözlerini, "Ülkede her yer Greif haline getirildi, şimdi sıra bizde, yurtdışında da her yer Greif olmalıdır" diyerek konuşmasını bitirdi. Konuşma "Her yer Greif, her yer direniş!" sloganı ile karşılandı.

Protesto eylemine ADHK ve DİDİF de destek sundu. Eylem sırasında konsoloslugin kapıları kapatıldı, işlem yapmak için gelenler de dışarı bırakılmadı.

Bir kez daha Greif ana merkezinin önüne gidildi

İkinci eylemin adresi ise daha önce üç kez önünde eylem yapılan Köln/Lövenich'teki Greif merkeziydi. Eylem çağrısını Alinteri-Yaşanacak Dünya, ADHK, ATİK, AGİF, EÖC gibi kurumlar yapmıştı. Topluca bu kez sloganlar eşliğinde buraya yönelindi.

BİR-KAR ve adı geçen kurumların pankart ve bayrakları ile katıldığı eylem saat 16.00'da başladı. Geçen seferkinin tersine bu kez kapılar kapatılmış, içeri girilmesin diye polis fabrika girişini tutmuştu.

Önce BİR-KAR'ın son saldırıya ilişkin hazırladığı Almanca metin okundu. Ardından Alinteri adına bir konuşma yapıldı. Bunları BİR-KAR gençlik temsilcisinin ara ara kısa ajitatif konuşmaları izledi. Bu arada, sloganlar hiç susmadı.

Bu kez de, kısa bir yürüyüş gerçekleştirildi. Köln/Lövenich'teki eylem bu yürüyüşün ardından sonlandırıldı. Kitle dağılmadan, yeni eylem adresinin Dom Kilisesi'nin önü olduğu açıklandı.

Protestocular Dom Kilisesi'nin önünde

Köln/Lövenich'teki protesto eylemine katılanlar saat 17.30'da Dom Kilisesi'nin önünde biraraya geldi. Göstericilerin sayısı biraz daha artmıştı. Yine aynı kurumlar, eylemde kendilerine ait pankart ve bayraklarla yerlerini aldılar.

Eylemde, önce BİR-KAR'ın Greif direnişine dönük polis saldırısını teşhir eden açıklaması okundu. Sonra Alinteri-Yaşanacak Dünya, ADHK, ATİK, AGİF ve EÖC adına bir konuşma yapıldı. Gür biçimde öfke yüklü sloganlar atıldı.

Kilisenin önü her zamanki gibi kalabalıktı. Gelip geçenler meraklı bakışlarla protestocu kitleyi izliyordu. BİR-KAR Gençliği temsilcileri bunu fırsat bilerek, Greif direnişi ve gelinen yerdeki seyri konusunda Almanca olarak bilgilendirme amaçlı konuşmalar yaptılar, dayanışma çağrısında bulundular.

Dom'daki eylem yeni gelişmelere duyarlı olunması ve yeni eylemlerde buluşma çağrısı ile sona erdirildi.

İki ayrı dünyaya ait iki ayrı insan...

Kimin yanındasınız?

İşte size iki sendika çalışanı, iki ayrı kimlik, iki ayrı ahlaki ve değerler dünyasına ait iki insan. Kimin yanında olduğunuzu seçin.

44 sendika uzmanı grev kırıcılığı yaptığı için Greif işçilerinin sert tepkisiyle karşılaşan DİSK/Tekstil uzmanı Eren Korkmaz'a arka çıktı. Fakat onların bu açıklamayı yapmasının hemen ardından DİSK/Tekstil bürokratları en başından itibaren gecesini gündüzüne katıp işten atılmak pahasına Greif işçisinin yanında olan Engin Yılgin'ı işten çıkardı. Bunu hem de DİSK yöneticilerinin önünde yaptılar. Fakat ne DİSK yöneticileri ne de işgal kırıcılığı nedeniyle işçilerin nefretle andığı Eren Korkmaz'a sahip çıkan uzman tayfası Engin Yılgin hakkında tek kelime söz etmedi. Onları bırakalım, bu uzmanların açıklamasının duyurulmasına hizmet edenler de hiçbir şey olmamış gibi yaptılar. Göz göre göre yapılan bu türden bir haksızlığa karşı suskun kaldılar.

Aslında bu iki sendika çalışanına karşı alınan bu tutum, gerçekte kimin hangi safta olduğunu net biçimde gösterdi. Eren Korkmaz'ı sahiplenenler gerçekte Rıdvan Budak gibi sendika ağalarına, onların Greif işçilerine karşı işlemiş oldukları suça sahip çıkıyorlar. İhanet ve işbirlikçiliğin kol gezdiği bir sendikal düzene kol kanat geriyorlar. Engin Yılgin'a sahip çıkanlar ise onca haksızlığa rağmen işgal iradesini sürdüren Greif işçilerine, onların onurlu davalarına sahip çıkmış oluyorlar.

Neden mi böyle? İşte esasta birbirine zıt karakterde ve safta duran, bundan dolayı da iki farklı tutumla karşılaşan bu iki sendika çalışanı hakkında biraz bilgi verelim.

Eren Korkmaz: Budaklar'ın sadık hizmetçisi, işçilerin nefretle andığı bir grev kırıcısı

Eren Korkmaz Greif'ten, bir biçimde iş tuttuğu fabrikalardan işçilerin de adını pek iyi anmadıkları bir sendika çalışanıdır. Eğitim görme şansına sahip olmasından dolayı edindiği diplomayla gelip sendikaya kapağı atmıştır. Attıktan sonra da onurlu bir emekçi gibi değil patronları olan şecerelerinde sayısız ihanet olan Budaklar'ın uysal bir hizmetçisi gibi davranmıştır.

Greif'te de en başından itibaren Rıdvan Budaklar ne derse onu yapmış, onların sadık bir kulu gibi davranmıştır. Greif'in örgütlenmesinde zerrece bir emeği yoktur. Ama işçiler arasında Budaklar için bir

zemin yaratmak üzere daha direnişin ilk gününde fabrikadan atılan bir kişi aracılığıyla hizipçilik yapmaya çalışmış, başarılı olamamıştır.

İşgal eyleminin başlaması üzerine DİSK/Tekstil yönetiminin daha ilk anda işçileri arkadan hançerleyen ibretlik ihanet açıklamasının yazarıdır. Üstelik aynı sendikada başka bir çalışan bu açıklamayı tam da ahlaki nedenlerle reddettikten sonra bunu yapmıştır. Bundan sonra da Budaklar'ın direnişe karşı iradesiz ve kişiliksiz bir fino köpeği gibi davranmıştır. Öyle ki Dudullu'da işgalin kırılmasında aktif biçimde çalışmış, böylelikle işgal eyleminin yaralanmasına katkı sunmuştur. Sadece buradaki tutumlarıyla bile işçiler nezdinde grev kırıcısı olarak tanımlanmıştır.

Bundan sonra ise işçilerin sendika binasındaki nöbet eylemi sırasında, az sayıda işçiyi çıkarmak için zorbalığa başvuran efendilerine nezaret etmiş, sonra da işçiler gelip hesap sorduktan sonra da tutup alçaklıkları teşhir olan patronlarını savunmak için iğrenç yalan ve kara çalmalarla dolu bir ihbar mektubunu sağa sola göndermiştir. En sonunda da bunca ihanet karşısında canları yanan işçilerin sert, fakat son derece haklı ve meşru tepkisiyle karşılaşmıştır. Her ne kadar bundan dolayı meslektaş

bir grup uzman tarafından sahiplense de, durumun duyulması üzerine sadece Budaklar'ın uşağı bu hainin yaptıklarından dolayı canı yanan çok sayıda işçinin yüreği ferahlamıştır.

Engin Yılgin: İşgalin önderi, onurlu bir dava adamı, sınıfının yüz akı!

Gelelim Engin Yılgin'a. DİSK/Tekstil Esenyurt Bölge Temsilcisi olan Engin Yılgin, Greif işçisiyken örgütlenme çalışmaları sırasında yaşadığı bir sağlık sorunu nedeniyle işten ayrılmak zorunda kalmış, fakat örgütlenme sürecindeki etkin konumu nedeniyle Budaklar tarafından sendikada çalışması istenmiştir. İşe başladıktan sonra aylarca sigortası yapılmamış üstelik de Eren Korkmaz gibi binlerce lira karşılığında değil, asgari ücret almıştır. Dahası Yılgin bu ücreti de var olduğu kadarıyla kendi imkanlarını da örgütlenme faaliyetleri için kullanmıştır. İşgal başladığında ise ücretini işçilere dağıtmıştır.

Greif'te işgal eylemi başladıktan sonra da tüm gücüyle tereddütsüz biçimde Greif işçilerinin yanında yer almıştır. Budaklar'a hizmet etmek bir yana Greif işçilerinin temsilcilerinin yanında işgalin safında durmuş, Budaklar'a karşı kavganın en önünde olmuştur. Greif işçilerinin haklı davasının kavgasını vermiştir. Bunu yaparken de sonunun işten atılmak olduğunu da elbette bilse de, asla boyun eğmemiş, uzlaşmamış, yarın ne olurum dememiştir. Geceli gündüzlü işgal fabrikasında tüberkülozu nüksetme pahasına çuvalar üzerinde uyumuş, Greif işçisi ne yemişe onu yemiş, büyük küçük demeden her işin içinde olmuş, mütevazı bir sınıf neferi gibi mücadelenin içinde yer almıştır.

İşte tüm bu pratiğiyle sendika çalışanlarının yüz akı ve Greif direnişinin yarattığı büyük değerlerden biridir Engin Yılgin. Greif işçisi onu bağrına basmakta, adını hep gurur ve onurla anmaktadır.

İşte size iki sendika çalışanı, iki ayrı kimlik, iki ayrı ahlaki ve değerler dünyasına ait iki insan. Kimin yanında olduğunuzu seçin.

Greif direnişinin 61. gününden...

10 Nisan günü polis saldırısıyla gözaltına alınan işçiler serbest kalır kalmaz direnişin kalesine geri döndüler. Geceyi fabrika önünde geçirdiler. Tüm saldırılara karşı direnişin 61. gününü fabrika önünde karşıladılar. Direniş, Hadımköy bölgesindeki şiddetli yağışa, soğuğa rağmen açık arazide sürüyor.

İşçiler geceyi yere serilen muşambanın üzerinde yatarak geçirdi. Ateş yakarak ısınmaya çalışılırken sabah 06.30 gibi kalkılarak çay demlendi. Greif işçileri direniş kararlılıklarını attıkları "Direne direne kazanacağız!", "İşgal grev direnişi!" sloganlarıyla yeni güne başladılar.

Bir önceki gün gerçekleşen polis saldırısının ardından, 11 Nisan sabahı fabrikaya memur ve taşeronları taşıyan 4 servis girdi.

Greif direnişçileri yasal ve sosyal tüm haklarına sahip çıkmak için tüm işçi arkadaşlarını fabrika önüne çağırıyorlar.

Fabrika duvarındaki "Greif direnişi kazanacak!" yazılaması kapatılmasına direnişçiler tepki gösterdi. Bunun üzerine polisler arbede çıktı. Tepkinin sürmesi üzerine yazılamanın kapatılması yarım bırakıldı. Direnişçiler kararlı sloganlarını haykırdılar.

Greif'te iki düzen, iki dünya karşı karşıya!

Greif direnişinin daha en başında bu mücadelenin eski ile yeni arasında olduğunu söyledik. Greif işçileri, eskiyen, köhneyen ve artık işçi sınıfının daha fazla sırtında taşıyamayacağı yerleşik düzene karşı yeni bir mücadele ve örgütlenme anlayışını temsil ediyorlar. İşçi sınıfına kaybettiren bir anlayış, bu anlayışın kurumları ve temsilcilerine karşı bir çıkış yolu açıyorlardı. Yasalcılık ve bürokratizmle sakatlanmış bu eski düzene karşı, Greif işçileri bürokratik mekanizmaları parçalayan bir taban örgütlenmesine, gerçek bir sınıf demokrasisine dayanarak fiili-meşru mücadele bayrağını yükseltiyorlardı.

Aradan geçen süreç aslında gerçek anlamda bu iki düzenin mücadelesine dönüştü. Eski düzenin en sağından en soluna kadar tüm temsilcileri, büyük kısmı tam da bu bilinçle, kimisi de farkında olmadan düzeni korumak uğruna seferber oldular. Süreç içerisinde şu ya da bu bahaneyle direnişe karşı saldırıda birleştiler. Yasalcılığı, bürokratizmi ve onun pazarlıkçı sendikal oyunlarını savundular, giderek grev kırıcılığına ve teslimiyete arka çıktılar. Tersinden de işçilerin gözüpekliğine ve iplerini bürokrasiye teslim etmeyen devrimci ruhuna karşı düşmanlaştılar.

Gerçek yüzlerini gösterdiler

Direnişin büyük gücü ve sarsıntısı karşısında başlangıçta savunmadaydılar, fakat direniş biraz zorlandığında hemen sahne alıp koro halinde köhnemiş sendikal düzeni savunmaya kalktılar. İşçileri bu düzene boyun eğdirmeye çalıştılar. Bu uğurda kaşarlanmış sendika bürokratları ile "devrimci" geçinip de gerçekte ruhunu bu düzene teslim etmiş olanlar elbirliği yaptılar. İşçileri, köhnemiş anlayış, kurum ve temsilcileriyle bu düzene boyun eğdirmek için seferber oldular.

Mücadelenin yaşadığı zorlanmaları da kullanmaya çalışarak, direnişin sarstığı düzenlerini yeniden güçlendirmek, açılan gedikleri onarmak için seferber oldular. Direnişteki tali önemdeki bazı tökezlemeleri ona karşı, onun mücadele ve örgütlenme anlayışını mahkum etmek için kullanmaya çalıştılar. Greif işçilerini maceracılıkla, burunlarının dikine gitmekle, koşulları hesaba katmamakla suçladılar. Greif yönetiminin tehditlerini de aynı biçimde kendi tezlerini kanıtlamak için kullandılar.

Yazık ki "iyi niyetli" görünen bazıları da, tam da bu kurulu düzende yetişmiş ve devrimci bir ufka ve cürete sahip olmadıkları için onlarla aynı dili konuşmaya başladılar. İlk anda direnişin gücü ve sarsıntısı karşısında rüzgara kapılan, ancak kurulu düzenle

hesaplaşma gücü ve takati olmayan bazıları ise, direnişin zorlandığını ve kurulu düzenin öyle kolayca pes etmeyeceğini görünce dümeni kırmaya, bazı örneklerde olduğu gibi günah çıkarırcasına enerjik biçimde eski düzeni savunmaya koyuldular.

Direnişin yenilmesini istiyorlar

Şimdi de ruhunu ve kendilerini düzene teslim etmiş bu güçler, hiç kuşku olmasın ki Greif direnişinin yenilmesini en az Greif yöneticileri kadar istiyorlar. Zaten bir takım yayınlarında ya da orada burada

edilmiş sözleriyle de bunu açıkça ortaya koyuyorlar. Hele bir direniş bitsinmiş o zaman konuşacaklarmış! Cesaretiniz varsa şimdi konuşun? Öyle ya hadi diyelim samimisiniz, gerçekten zerrece yapılmış bir yanlışa dokunuyorsanız neden çekinesiniz, şimdi söyleyeceğinizi söyleyin ki, direnişe bir faydası olsun.

Bunu yapmayanlar samimiyetten yoksundur. Böylelikle bugün ne destek vererek ne de dost acı söyler misali direnişe bir katkısı olmayanların hesapları kirlidir. Direnişin hakkından gelindiğine inandıkları anda Greif direnişinin kurulu düzenlerinde açtığı tüm gedikleri kapatmaya, hatta ondan kalmış zerrece olumlu izi silmeye çalışacaklardır. Niyetleri bu ama heveslerini kursaklarında bırakacağız.

Greif işçilerinin cüretkarlığı onları korkuttu

Tüm bunlar bizim için şaşırtıcı değil. Sınıf mücadelesinin tüm evrensel deneyimi, sanayici ve saflaştırıcı tüm devrimci mücadele dönemlerinin benzer örneklerle dolu olduğunu gösterir. Ama elbette ruhunu yitirmiş, kurulu düzene kapak atmış olanların tüm bu örneklerin içerdiği devrimci düşünceleri de kavramaları, davranışlarını da buna göre belirlemeleri beklenemez. Bunun için tarihte düzene meydan okuyan nice militan eylemlere övgüler dizilen Greif işçilerinin de aynı hamurdan olduğunu göremiyorlar.

Onlara sadece şunu hatırlatalım. Tarihte nice öncü eylemi vardır ki maceraperestlik ve yasadışılıkla suçlanmamış olsun?

Bugün Greif karşısında kurulu düzenin savunusuna soyunan, bir takım sözde devrimciler Paris Komünü söz konusu olduğunda mangalda kül bırakmazlar. Ama o Paris Komünü yaşadığında da, o dönemin de sözde solcuları onları maceraperestlikle ve şiddet uygulamakla suçlamamışlar mıydı? Oysa gerçek devrimciler için komünarların göğü fethetme gözüpekliği onların erdemiydi. Onlara göre komünarla

şiddet uyguladıkları için değil yeterince şiddet uygulamadıkları için eleştirilebilirlerdi. Ama ruhunu düzene satmış olanlar Greif işçilerini gösterdikleri gözüpeklikten dolayı başına basmak ve onun bugünkü kalıpları yıkan eylemlerinden dolayı sahiplenmek yerine tam da buradan giderek onu lekelemeye çalışıyorlar. Bu onların tercihlerini işçi sınıfının artık sırtında taşımak istemediği kurulu düzenden yana yaptıklarını gösteriyor.

Bürokratların düzeni tehlikede!

Yerleşik düşünce ve davranış kalıplarını aşmak ancak bu tür cüretkar öncülerle olur. Bunlar da her zaman sadece sınıf düşmanları tarafından değil, bu düzenin kendi saflarındaki uzantılarıyla, onların düşünce ve davranış kalıplarıyla savaşımıştır. Bunda başarı kazandığı ölçüde de kazanmış, aksi halde de kaybetmiştir. Greif işçileri de bugün tam da bu savaşı veriyor, bunun için bu düzenin tüm güçleri Greif'e karşı birleşiyorlar. Onları bu cüretkar eylemlerinden dolayı suçluyor, yaptıkları her şeyi kendilerine karşı bir meydan okuma olarak görüyorlar.

Kuşkusuz yanılmıyorlar. Çünkü söz konusu olan kendi düzenleri, bugüne kadar mutlak doğrular olarak pazarladıkları anlayışları ve kurumlarıdır.

Bir grev kırıcısı "uzmana" uygulanan şiddeti bahane ederek sendika uzmanlarının yaptıkları çıkış bu anlamda çok önemlidir. Çünkü sendikal bürokrasi denildiğinde Rıdvan Budak gibi tescilli sınıf hainlerinden çok alt kademe sendikacılar ile bu türden bir bürokrasiyi anlamak gerekir. Bunlar işçi sınıfının mücadelesinin zayıflığından dolayı, büyümüş-büyütülmüş bir bürokratik kasttır. Gerçek sınıf önderlerinin ortaya çıktığı bir yerde işçi sınıfının bu türden 'yetmişmiş' profesyonel kadrolara ihtiyacı olmayacaktır, ya da olacaksa zorunlu olan en az sayıya indirilecektir. Bunun için bunların böyle davranmaları son derece manidardır. Zira tehdit altında olan onların düzenleridir de aynı zamanda. Bir gün dahi işçilik yapmayan bu türden bürokrat-uzmanlardan işçi sınıfı yakasını kurtarmalıdır.

Aynılar aynı safta buluştu!

Son olarak belirtelim ki tüm bu süreç, bir sendikal olay sınırlarını aşmış siyasal bir düzleme taşmıştır. Sınıf mücadelesinin doğal mantığı-yasaları bu sonucu doğurmuştur. Bunun için Greif işçilerine karşı, onların bürokrasiye ve yasalcılığa meydan okuyan eylemi karşısında kurulu düzeni savunmakta birleşen alt kademe ile hain üst kademe bürokratlarının elbirliği yapması-söylemde ve eylemde ortaklaşmaları tesadüf olmamıştır. Kuşkusuz bu işbirliğinin siyasal düzlemdeki karşılığı da, reformizm ile düzen solunun ortaklığıdır. Hemen her çetin mücadelede de bu ortaklık vardır ki, Greif mücadelesi söz konusu olduğunda düzen solu ile reformizm devrimine karşı birleşmişlerdir. Devrimcilikte zemin kaybedenlerin sendikalarda kurulu düzenle de nasıl bir uyum içerisinde olduğu görülmüştür. Aynılar aynı yerde buluşmuştur.

İşgal fabrikasında coşkulu dayanışma etkinliği!

Greif işçileri 6 Nisan'daki etkinlik için sabah saatlerinden itibaren hazırlıklara başladı. Etkinlikte görevli işçiler tiyatro ve şiir dinletisi için hazırlık yaparken, diğer işçiler de salon ve ses sisteminin hazırlanması için emek harcadı.

Sultanbeyli Greif işçileri: Yılgınlık yok!

Etkinliğin başlangıç saatine doğru dayanışma komitesi bileşenleri ve diğer emek dostları fabrikaya gelmeye başladılar. En anlamlı katılımlardan birini ise Sultanbeyli'deki fabrikada çalışan Greif işçileri gerçekleştirdi. "Yılgınlık yok direniş var" yazılı pankartları ile fabrika önüne yürüyüş gerçekleştiren işçiler, Hadımköy'deki sınıf kardeşleri tarafından sloganlar ve alkışlarla karşılandı. İşçiler hep birlikte "Kahrolsun taşeron köleliği!" ve "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganlarını haykırdılar.

BDSP: Direnişin sesi olmaya devam edeceğiz!

Etkinlik saati yaklaşırken Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP) eyleme başladı. "İşgal grev direniş ruhuyla 1 Mayıs'a! / Greif direniş yol gösteriyor!" yazılı pankart açan BDSP, "Yaşasın Greif direnişimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" sloganları ile fabrika önüne geldi. Burada BDSP adına yapılan konuşmada Greif direnişinin sınıfın bir direniş olduğu ifade edildi ve işçilerin patronlara, taşeronlara ve sendika bürokrasisine gücünü gösterdiği kaydedildi. Konuşmasını "Direnişiniz direnişimizdir" sözleriyle sürdüren BDSP temsilcisi, Greif işçilerinin sesi soluğu olmaya devam edeceklerini belirtti. Konuşma işçiler tarafından alkışlarla karşılandı.

İşyeri temsilcisi Ferhat Alsaç ise BDSP'nin ilk günden beri direnişin yanında olduğunu kaydederek teşekkürlerini iletti.

"Greif direnişin kalesi oldu"

BDSP'nin ardından Greif işçileriyle Dayanışma Komitesi sloganlarla fabrika önüne geldi. Komite adına konuşma yaparak işçilere seslenen Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Şube Üyesi Levent Dölek, Greif işçilerinin 10 Şubat'tan bugüne fabrikalarını taşeron köleliğine karşı bir kale haline çevirdiğini ifade etti ve kendilerinin de ilk günden itibaren direniş kendi mücadeleleri olarak gördüğünü dile getirdi. Cuma günü Greif işçilerinin sesini duyurmak için Kabataş'ta SGK önünde eylem yaptıklarını duyuran Dölek, fabrikanın kapatma kararının ucuz bir oyun olduğunu ve taşeron zulmüne devam etmek anlamına geldiğini vurguladı.

"Punto'da direniş kazanacak"

Dölek'in ardından direnişçi Punto işçileri adına bir konuşma gerçekleştirdi. Greif işçilerinin mücadelesinin işçi sınıfına yol gösterdiğini kaydeden Punto işçisi, birlik olunması halinde patronun dize getirilebileceğini söyledi. Punto işçisi kendi direnişlerinde de önemli

gelişmeler yaşandığını ve patronun masaya oturmak zorunda kaldığını belirtti.

İşçiler konuşmanın ardından "Punto'da direniş kazanacak!" sloganını haykırdılar.

Sloganların ardından işçiler ve emek dostları etkinliğe katılmak için fabrika içerisine girdiler.

"Dayanışmadan onur duyuyoruz"

Etkinliğin sunumunu yapan işçiler katılımcılara "Hoşgeldiniz" dedi. İşçiler "Taşeronluğa, kölece çalışma koşullarına karşı işçi sınıfının bir parçası olan Greif işçileri olarak başlattığımız mücadelede, sermayenin işbirlikçileri olan sendika ağalarına ve içimizdeki ihanetçilere karşı yürüttüğümüz mücadelede yanımızda olduğunuz için onur duyuyoruz, gurur duyuyoruz" diyerek katılımcıları selamladı ve şiirlerini okuduktan sonra sahneyi Pınar Aydınlar'a bıraktı.

"Yaşasın işçi sınıfı, yaşasın halkların yoldaşlığı" sözleriyle sahneye çıkan Aydınlar, ezgilerini seslendirdi. Aydınlar, türkü ve marşlarının yanı sıra 3. köprü inşaatında hayatını kaybeden işçileri andı ve yaklaşan 1 Mayıs'a dikkat çekerek herkese Taksim'de olunması çağrısı yaptı.

Aydınlar'ın ardından Sultanbeyli fabrikasından gelen Greif işçileri ve İşyeri Baştemsilcisi Orhan Purhan sahnede yerini aldı. Pankartları ile sahneye çıkan işçiler adına yapılan konuşmada Hadımköy'de direnen işçilerin yanında oldukları ve köleliğe karşı mücadelede kendilerinin de yerlerini aldıkları kaydedildi.

"44 uzman direniş için ne yaptı?"

Purhan da Sultanbeyli'deki fabrikadan gelen işçilere destekleri için teşekkürlerini ileterek, 10 Şubat'ta başlatmış oldukları mücadeleye devam ettiklerini, bu süreçte yasal prosedürleri bir kenara bırakarak, taşeronluk sistemine karşı bayrak açtıklarını belirtti.

Mücadelenin ilk gününden itibaren DİSK Tekstil'e sürece katkı sunması için çağrı yaptıklarını, direnişin kazanımla sonuçlanması halinde bunun sendikanın ve tüm işçilerin kazanımı olduğunu söylediklerini kaydeden Purhan, buna rağmen sendika

bürokratlarının direniş boğmaya çalıştıklarını ifade etti. Purhan patronlara karşı sarf etmeleri gereken enerjinin daha fazlasını sendikal bürokrasiye karşı harcadıklarını dile getirdi.

"İhanetin nedeni koltuk kaybetme korkusu"

Sendikacıların direniş izole etmeye çalıştıklarını söyleyen Purhan, bunun başlıca sebebinin koltuklarını kaybetme korkusu olduğunu, gelinek noktanın ise ancak 'ihamet' kelimesi ile tanımlanabileceğini sözlerine ekledi. Purhan, sendika içindeki bir haini teşhir ettikleri için direnişe karşı kampanya yürüten 44 sendika uzmanına ise diğer Greif fabrikalarında üyelik çalışması yapılırken, direnişe yönelik tehditler varken nerede olduklarını sordu. Purhan o süreçte örgütlenmeye hiçbir sendika uzmanının katkı sunmadığını söyledi.

İşçiler kendi ürünlerini sergilediler

Purhan'ın konuşmasının ardından çeşitli sektörlerde çalışan BDSP'li işçiler kendi hazırladıkları dinletiyi sundular.

Ardından ise Greif şiir komitesi etkinlik için hazırladığı şiir dinletisini sundu. Dinletinin ardından direnişçi işçi Hüseyin Güvenç söz aldı. Ankara ve İzmir'de Greif direniş hakkındaki gözlemlerini aktaran Güvenç, direnişin birçok yerde büyük yankılar yarattığını kaydetti.

Güvenç'in konuşmasının ardından Greif işçileri ve emek dostlarından oluşan bir tiyatro ekibi DİSK Tekstil Sendikası bürokratlarının direnişe karşı sergiledikleri ihanetçi tutumları anlatan bir tiyatro gösterimi yaptı.

Tiyatro gösteriminin ardından direnişçi işçilerden Emel ve Yunus müzik dinletisi sundular. Salondaki birçok kişi dinleti sırasında halaya durdu.

Halayların ardından yapılan konuşmada "Son olarak tüm dostlarımızı patronlara ve sendika ağalarına karşı başlattığımız bu mücadeleyi yaymaya, büyütmeye ve destek olmaya çağırıyoruz" denildi.

Konuşmanın ardından etkinlik sona erdirildi.

Alinteri, ÜİD-DER, DİP ve Emekçi Kadınlar'ın Greif işçilerine yolladığı dayanışma mesajları okundu.

Greif işçileri kararlılıklarını İzmir'e taşıdı

İzmir Greif işçileriyle Dayanışma Platformu, Greif işçilerini ağırladı. "TİS talepleri için patrona, taşeron ve sendikal bürokrasiye karşı fabrikalarını işgal eden Greif işçileri İzmir'de" şiarlı panel Tepekule Kongre Merkezi'nde gerçekleştirildi.

Panel vesilesiyle İzmir'e gelen Greif işçileri, İzmir kamuoyuna seslerini taşımak için sabahın erken saatlerinden itibaren sendikaları dolaşarak taleplerini ve mücadelelerini anlattı. İlk önce DİSK'e bağlı Genel İş Sendikası'nın şubelerini dolaşarak, Greif dosyası bırakıldı. İşçiler aynı zamanda kendi süreçlerini anlatarak, Eğitim-Sen 3 No'lu Şube'de gerçekleştirecekleri basın toplantısına davet etti.

Greif işçileri bu sırada DİSK Ege Bölge Temsilcisi Memiş Sarı ile de görüştü. Görüşmede destek ve dayanışma isteyen işçilere Sarı, direnişi sahiplendiklerini ve hakkını arayan her işçinin yanında olduklarını ifade etti. Sarı, geçtiğimiz hafta da Greif işçilerinin imzaya açtığı destek deklarasyonuna imza vermişti.

Daha sonra Birleşik Metal-İş'e giden işçiler, burada Ali Çeltek ile görüştü. DİSK'in gerekeni yaptığını savunan Çeltek, Luna direnişi nedeniyle maddi katkı sağlayamayacaklarını ifade etti. Ancak Çeltek, direniş mesafesini, işçilerin deklarasyon metnini imzalamayarak ortaya koymuş oldu. Greif işçileri, Luna direnişi hakkında bilgi alarak, panele Luna işçilerinin de katılmasının önemine değindi.

"İşgal, grev, direniş!"

Panel Greif işçileriyle Dayanışma Platformu adına açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada, fabrikalarını işgal eden Greif işçileri selamlandı. Selamlamadan sonra kürsü platform temsilcisi, Çağdaş Hukukçular Derneği'nden avukat ve Greif işçilerine bırakıldı. İşçiler kürsüye coşkulu şekilde atılan "İşgal grev direniş!" sloganları ile çıktı.

İlk sözü **İzmir Greif İşçileri ile Dayanışma Platformu temsilcisi** aldı. Konuşmada emperyalist-kapitalist sistemin krizlerle debelendiği, krizlerden kurtulmanın bedelinin işçi ve emekçilere ödetildiği söylendi. Kıdem tazminatının gaspı, esnek çalışma saatleri, kölece çalışma koşullarının neo-liberal saldırıların bir parçası olduğu ifade edilerek, artan saldırılara karşı bir taraftan sosyal mücadelelerin güçlendiği belirtildi ve bunlara örnek olarak dünyadaki eylem ve grevler verildi.

"Nasıl ki ülkemizde yılların baskı ve ezilmişliğine karşı işçi ve emekçiler Haziran Direnişi ile sokaklara çıktıysa, tek eksiklik Haziran Direnişi'nde işçi sınıfının sınıf olarak direnişte yer almamasıydı. Ancak Haziran Direnişi'nin birikimi ile Greif'in birbirinden bağımsız olmadığı, işçi sınıfının birlik olduğunda neler yapabileceğini gösterdi" denildi. Greif'in sendikal bürokrasiye karşı verilen tok bir tutum olduğu da vurgulandı. Son olarak Greif direnişinin süreci kısaca anlatılarak, sahiplenme ve kamuoyu duyurularının

yaygınlaştırılması çağrısı yapıldı.

"Ya kazanacağız ya kazanacağız!"

Platform sözcüsünden sonra söz **Greif işçilerine** bırakıldı. İşçiler sözlerine öncelikle Greif işçilerinin selamını getirdiklerini söyleyerek başladılar. Greif işçileri 10 Şubat'ta başlayan süreçlerinin öncesini ve sonrasını büyük bir coşkuyla anlattı. 10 Şubat'tan önce nasıl birlik ve beraberliğin oluşturulduğu, taban örgütlenmeleri ile süreci nasıl örgütlediklerini somut bir biçimde anlattı. 54 gündür yaşanan süreci hem patrona hem direnişin ilk gününden bu yana direnişi yalnız bırakan DİSK Tekstil'e karşı verdikleri mücadeleyi anlattılar. İşçiler konuşmayı "Ya kazanacağız ya kazanacağız! Greif ya biz işçilerin istediği koşullarda çalışmasıyla üretim yapacak, ya da Greif ülkenin hiçbir yerinde üretim yapamayacak!" kararlı sözleriyle sonlandırdılar.

Çağdaş Hukukçular Derneği adına sözü **Avukat İmdat Ataş** aldı. Ataş, genel olarak taşeronlaştırmanın sonuçlarının neler olabileceği üzerinde durdu. 4857 sayılı yasa ile patronların çıkarlarının gözetildiği ve yasanın çıkartılma sürecinin tartışmasından bahsetti. Taşeron çalışmanın günümüzde kamu sektöründen adliye çalışanlarına, okullardan sağlık kurumlarına kadar geniş bir alanı kapladığını söyledi. Ayrıca taşeron çalışmanın örgütlülüğü bölmeye, parçalamaya dönük bir çalışma biçimi olduğunu ifade eden Ataş, bu bağlamda Greif işçilerinin taleplerinin büyük anlam ifade ettiğini söyledi. Greif'in açtığı yoldan asıl olarak sistemin kendisinin sorgulanması, mücadelenin büyütülmesi gerektiğini vurguladı.

Panel daha sonrasında gelen sorularla ve canlı tartışmalarla sürdü. Greif işçilerinin örgütlenme süreci, taban örgütlenmeleri, işçi demokrasisini nasıl işlettikleri, DİSK'in süreç karşısındaki tutumu, direnişin sahiplenilmesindeki zaafiyetler, Greif'teki meşru militan mücadele tartışmanın ana hatları oldu.

Panel sonunda son olarak platform adına tekrar söz alınarak, sınıf mücadelesinin Greif'ten önce ve sonra diye ikiye ayrıldığı, bugünden sona fiili meşru mücadelenin, taşeron karşı mücadelenin ve sendikal bürokrasiye karşı mücadelenin bayrağının yükseltildiği belirtilerek, direnişe destek çağrısı yapıldı.

Panel son olarak Greif işçilerinin yevmiye kampanyasını anlattıkları sinevizyon gösterilerek bitirildi.

Panelden notlar:

- Salon dışında Greif işçileriyle dayanışma standı açılarak, dayanışma kartı satışı yapıldı.

- Panelde Cumartesi günü Eğitim-Sen 3 No'lu Şube'de gerçekleştirilecek bilgilendirme ve basın toplantısına çağrı yapıldı.

- Panele, İmece- Der, DERİTEKS Şube Başkanı, UPS işçileri, halk forumları katıldı.

Greif işçilerinden seminer

Greif işçileri tarafından 4 Nisan'da "Sınıf mücadelesi ve sendikal bürokrasiyle mücadele" konulu bir seminer gerçekleştirildi.

Greif Emek Sineması salonunda gerçekleştirilen seminerde ilk sözü Greif Fabrikası Baş temsilcisi Orhan Purhan aldı. Direnişin uzun bir zamana yayıldığı ancak bu sürede dağılacaklarını sananların yanıldıklarını ifade etti. Purhan mücadeleyi sürdürmenin önemine vurgu yaparak, sözü Metal İşçileri Birliği temsilcisine bıraktı.

Metal İşçileri Birliği temsilcisi sınıf mücadelesinden örnekler vererek başladığı konuşmasında şu an Greif'te yaşanan ve 'umutsuz' gibi görünen tablonun TEKEL direnişinde de kendisini gösterdiğini belirtti. Greif işçilerinin ekmeği ve onuru için direndiğine dikkat çeken temsilci, bu direniş ile Greif işçilerinin de sınıf hareketinin de büyük kazanımlar elde ettiğini söyledi. Temsilci bu süreçte asıl kaybeden – ve kaybetmeye devam edecek olan- tarafın sendikacılar olduğunu sözlerine ekledi.

Bursa'daki Korteks fabrikasında da benzer gelişmeler yaşandığına işaret eden temsilci, görüştüğü işçilerin sendikal ihanet şebekesi için "Artık yeter" dediğini, normalde Korteks işçilerinin greve çıkacağını ancak sendikacıların işçileri sattığını belirtti. Temsilci görüştüğü Korteks işçilerinin "fabrika kaynıyor" sözlerini kullandığını, hatta TEKSİF Genel Merkezi'ne dahi gitmeyi düşündüklerini kaydetti.

Daha sonra bazı sendika uzmanlarının "şiddet uyguladılar" gerekçesiyle ihaneti desteklediklerini kaydeden temsilci, işçi sınıfının mücadele tarihinin kendi yasalarını yarattığını, toplumların hiçbir zaman ihbarcı ve hainleri sahiplenmediğini belirtti. Temsilci Rıdvan Budakların, Muzaffer Subaşlıların sınıfın öfkesinden büyük korku duyduklarını ifade etti ve Çemen işçilerinin uğradığı ihaneti örnek vererek, onların da bu bürokrat takımına büyük öfke duyduğunu söyledi.

Greif'te istenilen zafer elde edilemese de onun yarattığı mücadele değerlerinin sürdürülmesi ve büyütülmesinin önemine dikkat çeken temsilci, bundan sonra yapılması gerekenin birliği ilk günlerdeki gibi korumak olduğuna vurgu yaparak "Biz kazanacağız" dedi.

Alkışlarla karşılanan konuşmanın ardından seminer sona erdirildi.

Özelleştirmeye karşı Ankara'da eylem!

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy termik santralleri ve madenlerin özelleştirilmesine tepki olarak aylardır mücadele eden işçiler, yasak kararlarına rağmen Ankara'ya geldiler. İhale tarihinin ertelenmesinin ardından işçiler bugün gerçekleştirilecek yeni ihale görüşmesinde de özelleştirmeye geçit vermeyeceklerini haykıran Yatağan ve Zonguldak işçileri bugün Ankara Özelleştirme İdaresi Başkanlığı'na yürüdüler.

Ankara'ya gelirken polisin engellemeleriyle karşı karşıya kalan Zonguldak maden işçilerinin çok küçük bir kısmı Ankara'ya ulaşabilirken Yatağan işçileri ise özel araçları ve şehirlerarası otobüslerle geldiler. Toros Sokak'ta bir araya gelen kitle saat 11.00'de yolu trafiğe kapatarak yürüyüşe geçtiler.

Greif işçilerine saldırı protesto edildi

"Ölmek var, dönmek yok!" diyen işçiler "Emeğe uzanan eller kırılсын!", "Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!", "Türk-İş göreve! Genel greve!" sloganlarıyla yürüyüşe başladı. Yürüyüş sırasında Greif işçilerine gerçekleştirilen polis saldırısı ses aracından teşhir edilirken, saldırı işçiler tarafından yuhlandı.

Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önüne gelindiğinde işçilerin öfke ve coşkusu daha da arttı. 5 TOMA, 2 akrep ve yüzlerce çevik kuvvet polisiyle devletin yoğun önlemleri ve korkusu alanda hissediliyordu.

Türkiye Enerji, Su ve Gaz İşçileri Sendikası (Tes-İş) ve Türkiye Maden İşçileri Sendikası (Türkiye Maden-İş) adına ortak basın metnini Tes-İş Genel Başkan Yardımcısı Hasan Tahsin Zengin gerçekleştirdi.

"Türk-İş göreve! Genel greve!"

Zengin açıklamada işçilerin daha önce Ankara'ya gelirken polisin engellemeleriyle karşı karşıya kaldığını, fakat herşeye rağmen yollarının kesilemeyeceğini

vurguladı. Yatağan işçilerinin mücadelede kararlılığının sadece Türkiye'de değil, tüm dünyada örnek olduğu belirtildi. Türkiye'yi yönetenlerin "Biz yaptık. Oldu." mantığıyla hareket ettiğini, halkın taleplerine kulak vermediğini belirten Zengin, "Sahip olduğumuz hakların budanması için değil, genişletilmesini istiyoruz!" dedi. "Devletle savaşmayız, ama ekmeğimize, emeğimize sahip çıkıyoruz." diyen Zengin'e işçiler "Türk-İş göreve! Genel greve!" sloganlarıyla karşılık verdi. Sesimizi duymak istemeyenler ayağımıza gelecek diyen Zengin, yapılan ihalelerden alınan paraların kimin cebine girdiğini sordu. Hasan Tahsin Zengin sözlerini "Direne direne kazanacağız!" diyerek sonlandırdı.

Zengin'in açıklamasının ardından Türkiye Maden-İş Genel Başkanı Nurettin Akçul kısa bir konuşma gerçekleştirdi. Akçul konuşmasında Yatağan, Kemerköy, Çatalağız'dan gelen işçilerin ekmeçleri ve emekleri için 208 gündür verdikleri mücadelenin yanında olduklarını, haklılıklarının gücüyle burada olduklarını belirtti. Tes-İş ve Maden-İş'in işçilerin yanlarında olduğunu ve mücadelelerini desteklediklerini ifade etti. Akçul sözlerini "Asla yalnız yürümeyeceksiniz!" diyerek sonandırdı.

Konuşmaların ardından işçiler Özelleştirme İdare Başkanlığı önünde Kurtuluş Parkı içerisinde bekleyişe geçtiler. Gelen kumanyalarını yiyen işçiler coşkulu halaylarıyla bekleyişlerini devam ettirdi.

Eyleme KESK, Yol-İş, TÜMTİS gibi sendika ve konfederasyonların yanı sıra BDSP, DİH, SDH gibi devrimci ve ilerici güçler de destek verdi. BDSP eyleme "İşgalci Greif işçileri onurumuzdur!" dövizleriyle katıldı. Ayrıca alanda Greif işçilerine bu sabah gerçekleştirilen polis saldırısını teşhir eden ve hesap sormaya çağıran "Greif işçilerine azgınca saldırdılar! Saldırının hesabını soralım!" başlıklı bildiri işçilere ulaştırıldı.

Kızıl Bayrak / Ankara

Ataşehir Belediyesi'nde işçi kıyımına protesto

Ataşehir Belediyesi'ndeki işçi kıyımı 9 Nisan'da belediye binası önünde yapılan basın açıklaması ile protesto edildi.

İşten atılan basın emekçilerinden Tahir Bozkurt'un okuduğu basın açıklamasında "30 Mart seçimlerinde 126 bin 267 oy alarak ilçenin yeniden belediye başkanı olan Battal İlgezdi, 3 Nisan Perşembe günü mazbatasını aldıktan bir gün sonra, 4 Nisan Cuma günü Ataşehir Belediyesi'nde işten çıkarmalara başladı" ifadeleri kullanıldı.

Keyfi bir şekilde işten atıldıklarını belirten Bozkurt, kadın istihdamını arttıracaklarını söyleyen belediye başkanının kadın işçileri de işten çıkarttığını ifade etti.

İşten çıkarılan kadın basın emekçisi Seyhan Kalkan Vayıç ise konuşmasında geçtiğimiz günlerde birçok çalışanın işyerinde giriş kartının çalışmadığını, bu olayın basın danışmanına sorduklarında ise 'haberim yok', 'Başkanın talimatı' gibi cevaplar üretildiğini ifade etti. 1.5 yıldır çalıştığı işyerinde aniden kapı önüne konulduğunu belirten Vayıç, işçileri karalamak için 'AKP'ye çalışıyorlar' gibi söylentiler yayıldığını ve işçi kıyımının artarak süreceğini dile getirdi. Vayıç, işe girdiklerinde 40 gün boyunca sigortasız olarak çalıştırıldıklarını ve birkaç ayda bir işe giriş - çıkış işlemi yapılarak tazminat haklarının gaspedildiğini kaydetti.

Basın açıklamasının ardından işçiler ve emek dostları ellerindeki dövizleri yere yapıştırdılar. Bir sivil polis dövizlerin çıkarılmasını isteyerek, işçileri çevik kuvvet saldırısıyla tehdit etti. Polise gösterilen tepkinin ardından polis eylemcilerin arasından ayrıldı.

Daha sonra söz alan TGS Genel Sekreteri Arzu Demir, TGS olarak işçilerin taleplerinin karşılanması ve işten atılanların geri alınması için geldiklerini ifade etti.

Eyleme Genel-İş 1 No'lu Şube, Limter-İş, TGS ve DİH destek verdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Çapa'da uyarı eylemi

İstanbul Çapa Tıp Fakültesi'nde Taşeron İşçileri Dayanışma ve Yardımlaşma Derneği (TAŞ-İŞ-DER) üyesi işçiler, Monoblok binası önünde bir araya gelerek "Kadro olmak istiyoruz" pankartıyla yürüyüşe geçti. Eylemde "Yönetim istifa!" ve "Taşeron işçi olmak istemiyoruz!" sloganları sıklıkla atıldı.

Eyleme Dev Sağlık-İş Sendikası, İstanbul Tabip Odası ve SES Aksaray Şubesi de destek verdi.

Yeniden Monoblok binası önüne gelinen yürüyüşün ardından basın açıklaması yapıldı.

Sağlık emekçilerinden Çapa Tıp Fakültesi'nde doktor Coşkun Canıvar, ilk sözü olarak hastane yönetimi tarafından taşeron işçilerin örgütlü mücadelesinin önünün kesilmeye çalışıldığını ifade etti.

Canıvar'ın ardından işçiler adına konuşan TAŞ-İŞ-DER'in Başkan Yardımcısı Güneş Cengiz ise taşeron işçilerin Temmuz 2012 tarihinden itibaren maaşlarından kesintiler yapıldığını ve bu kesintinin yol ve yemek ücreti olarak açıklandığını ifade etti. Yönetimin uygulamasına dair Türkiye İş Kurumu Genel Müdürlüğü'ne (TİK) şikâyete bulduklarına değinen Cengiz, şikâyetlerin haklı bulunduğunu söyledi. İdi.

Sağlık işçilerinden iş bırakma eylemi!

Maltepe Devlet, Süreyyapaşa, Meslek Hastaları hastaneleri ve Koşuyolu Kalp Hastanesi'nde çalışan temizlik işçileri yol ücretlerinde yapılan kesintiler, işyerindeki keyfi uygulamalar ve hak gasplarına karşı iş bıraktılar. 7 Nisan Pazartesi günü başlayan iş bırakma eylemi, taleplerde anlaşma sağlanamamasından dolayı Salı günü de devam etti. Koşuyolu Kalp Hastanesi yönetimi ile yapılan görüşme sonucu yönetimin birşey yapamayacağı, onları aştığını ve muhataplarının İstanbul İl Anadolu Güney Kamu Hastaneleri Birliği olduğu söylenildi.

Saat 09.30'da dört hastaneden gelen işçiler birleşerek Çamlık'tan Maltepe Köprüsüne kadar yürüdüler. Buradan servislerle Kamu Hastaneleri Birliği önüne gelindi. İşçiler bekleyişlerini sürdürürken, Dev Sağlık-İş yöneticileri ve DİSK Genel Sekreteri Arzu Çerkezoğlu hastane CEO'su ile masaya oturdu.

Görüşme devam ederken işçiler bahçede alkışlar ve

sloganlarla beklediler. Görüşmenin sonucunu bildirmek üzere Arzu Çerkezoğlu işçilere seslendi. Görüşmeyi aktarıken ilk olarak yol paralarına değinen Arzu Çerkezoğlu daha önce bu konuda yapılan girişimleri aktardı. Bu girişimlerin sonuçsuz kalmasından kaynaklı bugün böylesi bir süreç işletildiğini vurgulayan Çerkezoğlu, kazanılmış hakların geri bırakılmayacağını ifade etti.

Ardından bu süreçte açılan davalardan bahseden Çerkezoğlu, taleplerin karşılanması noktasında girişimlerin yapılacağını belirtti.

Ardından işyerlerine geri dönme çağrısı yapılarak, hastanelerde yapılacaklara dair kısa bir bilgilendirmede bulunuldu. İşçilerin bir kısmından tepkiler gelmeye başladığı anda bilgilendirme hastanelerde yapılacak toplantılara ertelendi.

Kızıl Bayrak / Kartal

Türk Metal-Hema ortaklığına itiraz

HEMA Metal fabrikasında işten atılan işçilerin işe iade davası 8 Nisan'da görüldü. Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Hema Metal A.Ş'de geçtiğimiz yıl 25 Aralık tarihinde, Türk Metal Sendikası'nın, haksız işçi kıyımlarından birisi yaşanmıştı.

Daiyang-SK grevinde yer alan ve fabrikada ikinci temsilci olan işçinin burada çalıştığını fark eden sendika ağaları, işçiyi hiçbir sebep göstermeden işten attırılmışlardı. Bunun devamında işçiyi üretimde samimi olduğu üç arkadaşını da sorguya çekerek, "bu adam başka sendikada temsilcilik yapmış, greve çıkmış, polisle çatışmış, nasıl tanımazsınız?, nasıl bilmezsiniz?" diye korku salmaya çalışmışlardı.

Sorgu odalarına almışlar hatta bir işçiyi temsilci odasına kilitleyerek baskı yapmaya çalışmışlardı.

Devamında istediğini alamayan Türk Metal temsilcileri, patronla elele vererek sözde araştırma yapmaya kalktığını belirterek, dört işçiyi malum durum yüzünden işten atmışlardı. Patronu mahkemeye veren işçiler, duruşmanın ilk ayağına 9 Nisan günü öğle saatlerinde Çerkezköy Adliyesi'nde katıldılar. Hakim daha ilk celsede ne davacı olan işçileri, ne de şahitleri dinlemeye gerek görmeden karar verdi.

Eğer işçi sınıfı direnmezse çözüm yok!

İşçilerin haklı bulunduğunu ve işe iadeleri karara bağlandı. İşçilerle konuşmamızda Türk Metal'in bu oyunları sürekli yaptığını, işçileri fişlediğini, ne kadar emek harcanırsa harcanırsa onlar için önemli olan koltuklarının olduğunu belirttiler. Her fırsatta işçiyi ezmeye, emek düşmanlığı yapmaya, işverenin uşaklığını yapmaya devam ettiklerini belirttiler. Eğer işçi sınıfı direnmez, mücadele saflarına katılmazsa bu durumun ilerleyen zamanlarda daha da artarak devam edeceğini söylediler.

Kızıl Bayrak / Trakya

Migros işçileri eylemlerini sürdürüyor

6 Nisan günü Kadıköy Boğa heykeli önünde toplanan işçiler pankartlarını açarak sloganlarla yürüyüşe başladılar. Bahariye Caddesi üzerinden Migros'un Moda mağazasına kadar yürüyen işçiler mağaza önünde pankartlarıyla girişi kapattılar. Yaptıkları konuşmalar ve atılan sloganlarla Migros'un işçi ve sendika düşmanı tavrını protesto ederek Migros mağazalarından alışveriş yapmama çağrısı yaptılar. Eyleme destek verenler bu sırada mağazanın içine girerek işçilere destek olmak için alışveriş yapanları boykota katılmaya davet ettiler.

Ardından yürüyüşe devam eden işçiler bu sefer de Kilise'nin karşısındaki Migros mağazasına giderek eylemlerini burada sürdürdüler. Mağazanın önündeki basın açıklamasını ise Şekerpınar'daki depodan atılan Halil Alparslan Kalkan okudu. Açıklamada işçilerin yaşadıkları durum şu ifadelerle özetlendi: "Bizler sendika üyesi olduğumuz için Migros, Usgrup ve Mbm şirketleri tarafından

işinden, emeğinden edilen işçileriz. 1 senedir işten atılan işçi sayısı 50'yi buldu. Hukuksuz, komik gerekçelerle işten atılıyor. En son atılan 6 arkadaşımıza, Adana-Antalya depolarına sürgün edildikleri kağıtlar imzalatılmaya çalışıldı. İmzalamayınca da kapının önüne kondular. İşten atılan işçiler olarak işe iade-sendikal tazminat davaları açtık. Hukuki olarak da mücadelemizi sürdürüyoruz."

Açıklamanın devamında "teknolojik yatırım", "küçülme" gibi bahanelerle işten atılmaları sürerken diğer taraftan da yeni işçi alımlarının devam ettiği ifade edildi. Migros'tan alışveriş yapmayarak kendilerine destek olunması çağrısı yapılan açıklama Migros'a sendika girene kadar mücadelenin devam edeceği belirtilerek sonlandırıldı.

Açıklamanın ardından mağazaya giren işçiler yaptıkları konuşmalarla Migros'un işçi düşmanı tavrını burada da teşhir etti. Mağazadaki eşyaları kasalara yığarak alışveriş yapılmasını engelleyen işçiler daha sonrasında mağazadan çıkarak eylemi sonlandırdılar.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kölelik ve sömürü düzenine karşı devrimci sınıf kavgasına!

Hile ve şaibeleriyle Türkiye tarihine geçen 2014 yerel seçimlerinin yankısı sürüyor. 2002'den bu yana yapılan seçimlerin hiçbiri sahtekarlıklar üzerinden bu denli tartışılmadı. Fakat AKP iktidarının düzenbazlıklarının haddi hesabı olmadığı halde, seçimlerin toplamına ya da "meşruiyetine" dair genel bir itiraz yükseltilmiyor. İtirazlar daha çok hile ve zorbalığın kabaca gerçekleştiği kimi yerellerdeki sonuçlara karşı yapılıyor. Bu vesileyle son karar mercii olan Yüksek Seçim Kurulu'nun AKP'nin kalesi olduğu döne döne doğrulayan trajikomik tablolar sahneleniyor. AKP'nin neredeyse tüm itirazları kabul edilirken, muhalefet partilerinin, özellikle de BDP'nin itirazları genelde reddediliyor. Bunun en uç örneklerinden biri Ağrı'da yaşandı. AKP'nin tam 15 kez yaptığı sayım başvurusu kabul edildi. Kürt halkının haklı tepkisi karşısında kentte deyim uygunsu bir sıkıyönetim uygulandı. Sayımların tümünde BDP önde çıktığı halde, en sonunda seçimlerin yenilenmesi kararı alındı.

AKP'nin saldırıları ve düzen krizinin seyri

Bütün bunlara rağmen, AKP iktidarı ve şefi seçim galibiyetinin sağladığı özgüvenle ilk operasyonlarına başladılar. Bir yandan cumhurbaşkanlığı tartışmalarını piyasaya sürerken, bir yandan da sözde "paralel devletin" unsurlarına (emniyet, bürokrasi, medya alanındakiler başta olmak üzere) yönelik operasyonlar, işten atmalar gündeme geldi. Ses kaydı yayınlarının sürmesi, Cemaat okullarına yönelik girişimler, AYM'nin twitter kararı, MİT'in yetkilerini arttıran yasa ve gerici güçlerden her birinin sermaye mediasında boy gösteren temsilcilerinin açıklamaları dinci-gerici güçler arasındaki dalaşmanın şiddetleneceğinin ilk belirtileri sayılabilir. AKP şefi seçim gecesi balkon konuşmasında savurduğu tehditlerin gereğini yapacağını daha ilk günlerden başlayarak göstermiş bulunuyor.

Seçim sonuçlarından hoşnutsuzluklarını doğrudan ya da dolaylı yollardan yansıtan batılı emperyalist güçlerin tavrı, ayrıca AKP iktidarına başka bir şans bırakmamaktadır. O şimdi içerde ve dışarda kapana kısılmışlığını yerel seçim galibiyetiyle perdelemeye çalışmakta, genel seçimlere kadar ayakta kalmanın hesabıyla hareket etmektedir. Aldığı yaralardan kan sızdığı ölçüde saldırganlaşmak dışında bir seçeneği yoktur.

Zorbalıkta kendinden önceki icracılardan öze dair bir farkı olmayan AKP iktidarının asıl ustalığı aldatmaca, düzenbazlık ve dalavere alanındadır. Bu mahareti, şimdiye kadar özellikle Kürt hareketinin ve yedeğinde hareket eden sol güçlerin oyalanmasında tartışmasız bir başarı kazandı. 17 Aralık operasyonu sonrasında, tüm günahları kirli suç ortağı olan Cemaat'e yüklemek üzere sarıldığı "paralel devlet" argümanını "Ergenekon" tutuklularının tahliyesi gibi adımlarla besleyerek sahnelediği oyunun karşılığını ise Perinçek'in AKP lehine açıklamaları yansıtmaktadır.

Düzenin iç dengelerinin sarsılması olduğu mevcut

koşullarda, AKP iktidarının cepheleştirme manevralarının sürmesi şaşırtıcı olmasa gerek. Bu onun en büyük dayanaklarından biridir ve etrafında dolaylı ya da doğrudan sürükleyebileceği epeyce muhatap bulunuyor. Kaldı ki başta Kürt hareketi olmak üzere bir dizi politik kuvveti oyalayabileceği malzemeye de sahiptir. Örneğin paçavraya dönmüş "demokratikleşme" aldatmacasını "paralel devletle mücadele" yalanıyla yeniden piyasaya sürmüş durumdadır. Keza "çözüm sürecini" süründürmeyi, öteki bir imkan olarak elinde tutmaktadır.

İşçi ve emekçilere kesilmekte olan faturaya karşı devrimci sınıf mücadelesi

Düzenin siyasi krizinin derinleşeceğini gösteren bu tablo, aynı zamanda işçi ve emekçileri zorlu günlerin beklediğinin de habercisidir. Zira düzenin siyasi krizi derinleştikçe, AKP iktidarının Suriye'deki kirli savaşı dış politikada çıkmazları büyüttükçe, bunun kapitalist ekonomiyeye faturası giderek daha hissedilir hale gelecektir. Ki son ayların ekonomik göstergeleri sermaye düzeninin bu alanda bir çöküntüye doğru dörtlüye doğru koştuğunu yeterli açıklıkta gösteriyor zaten. Bunun faturası hiç kuşku yok ki sınıf ve emekçi kitlelere kesilecektir her zamanki gibi. İşçi ve emekçilere verili olandan

daha ağır iktisadi ve sosyal koşullar dayatmanın tek yolu ise bir kez daha yoğunlaştırılmış devlet terörü ve faşist baskıdır. (Bu yazının yayına hazırlandığı sırada Greif direnişçilerine yönelik gerçekleşen vahşi polis-jandarma saldırısı bunun canlı bir örneği olmuştur.)

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu gelişmeler karşısında tek seçeneği devrimci sınıf mücadelesini yükseltmektir. Bu gerçekleştirilmediği müddetçe düzen güçlerinin tepişmeleri altında ezilmek, son yerel seçim katılımının da gösterdiği üzere kölelik ve sömürü zincirlerini tutanlardan biri ya da ötekine yedeklenmek kaçınılmazdır. İşçi sınıfının gerçek çıkarları üzerinden bakıldığında düzen güçlerinin kirli dalaşmalarından kimin galip çıktığının öze dair bir önemi yoktur.

Kitlelerin gözünü seçim sandıklarına odaklayanlar, mücadele adına sarf ettikleri sözler ne olursa olsun tam da bu gerçeklerin karartılmasına hizmet ediyorlar. Güncel gelişmelerin de gösterdiği üzere her yanından dökülen, gerici güçlerin dalaşmasıyla tüm çirkefleri bir kez daha açığa çıkan burjuva düzenin her bakımdan etkin bir teşhiri yerine, düzen sularında alternatif

haline gelmenin hayaliyle oyalanıyorlar. Ana gövdesiyle parlamentarizme kapaklanmış Türkiye sol hareketinin 30 Mart'a kadar yaptığının esası ve özeti bundan ibarettir. Seçimlerdeki hayal kırıklığının ardından "mücadeleye devam" derken bile, aslen Haziran Direnişi'nin bu şiarı kazandırdığı içeriği değil, yeni seçim döneminin planlarını kastetmektedirler. Haziran Direnişi'nin yarattığı devrimci atmosfere salt seçim hevesleri çerçevesinde bir anlam biçen parlamenter soldan başka türlü de beklenemez zaten.

Sermaye düzeninden kurtuluşun yolu devrimci sınıf mücadelesidir!

Siyasi dengeleri sarsılan bir düzen karşısında işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bilinçli öncülerinin görevi, düzenin kendisini tahkim edecek her türlü manevrayı, oyalamacayı, aldatmacayı boşa çıkarmaktır. Bizzat seçimlerden, seçimlerin yarattığı politzasyondan yararlanarak burjuva diktatörlüğünün bu oyunu konusunda geniş emekçi yığınları bilinçlendirmek de bunun önemli bir unsurudur. Bu yapılmaksızın sınıf ve emekçi kitlelerin sınıf mücadelesine çekilmesi, bu olmaksızın sarsıntı yaşayan sermaye düzeninden kurtuluşu getirecek devrimci sınıf kavgasının örgütlenmesi olanaksızdır.

Yaklaşmakta olan 1 Mayıs hazırlıklarına da bu çerçevede yaklaşmak gerekmektedir. 1 Mayıs "Birlik, dayanışma ve mücadele!" şiarıyla başlı başına bir sınıf kavgası çağrısıdır. Nitekim egemenler bu bilinçle 1 Mayıs'a karşı yeni tezgahlar

peşindeler. AKP iktidarı İstanbul Belediye Başkanı üzerinden bir kez daha Taksim'i yasaklayacağını sinyali vermiş bulunuyor. Dediğine göre "Çok kalabalık halk kitlelerinin Taksim'e gelmesi günlük hayatı felç ediyor, kent ekonomisini sarsıyor"muş. AKP'nin dönemsel politikasına uygun olarak zorbalığa başvurması kuvvetle muhtemeldir. Türk-İş ve Hak-İş kodamanlarının şimdiden kaçkınlık yapıp Kadıköy ve Kayseri'yi işaret etmeleri de bu hazırlık kapsamındadır.

Bu manevraları boşa çıkarmanın yolu, vakit yitirmeksizin devrimci 1 Mayıs çağrısını güçlü ve yaygın bir ajitasyon-propagandayla gündemleştirmek, sanayi havzalarından katılımı güvenceleyecek örgütlenme adımları atmaktır. İstanbul 1 Mayıs'ında Taksim iradesini güçlendirmek içinse devrimci bir inisiyatifle davranılmalıdır. Zira Taksim'de ısrar '77'den 2007-2013'e devrimci sınıf mücadelesinde ısrardır. Haziran Direnişi'nin özüne sahip çıkmanın, onun canlılığını koruyan birikimini devrimci sınıf mücadelesine kanalize etmenin yolu da birleşik, kitlesele, devrimci bir Taksim 1 Mayıs'ından geçmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu gelişmeler karşısında tek seçeneği devrimci sınıf mücadelesini yükseltmektir. Bu gerçekleştirilmediği müddetçe düzen güçlerinin tepişmeleri altında ezilmek, son yerel seçim katılımının da gösterdiği üzere kölelik ve sömürü zincirlerini tutanlardan biri ya da ötekine yedeklenmek kaçınılmazdır.

Osmanlı'dan gün

Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs, işçi sınıfının “gün doğumundan gün batımına kadar çalışmaya” karşı, insanca yaşam ve çalışma koşulları için verilen mücadelelerin sonucu kazanılmış bir gündür. İşçi sınıfının bedeller ödeyerek kazandığı, haklarına ve geleceklerine sahip çıkmalarını simgeleyen bugün, yaşadığımız coğrafyada da tüm yasaklamalara ve engellemelere rağmen işçi ve emekçilerce sahiplenilmiştir.

1889 yılında 2. Enternasyonal’de 1 Mayıs’ın tüm ülkelerde evrensel bir iş bırakma ile anılması önerisinin kabulü sonrasında gelenekselleşen 1 Mayıslar’ın yankısı Osmanlı topraklarındaki işçi sınıfında da karşılık bulmuştur.

Türk, Ermeni, Rum, Bulgar, Makedon işçilerin insanca yaşam ve çalışma koşulları için giriştikleri grevlere, eylemlere ve 1 Mayıs anmalarına dönemin sosyalistleri, muhalifleri öncülük etmiştir. Osmanlı’da ilk olarak 1905 yılında İzmir’de 1 Mayıs kutlamaları gerçekleşir. 1909 yılındaki 1 Mayıs’ta, Üsküp’te Bulgar, Sırp ve Türk işçiler ellerinde kızıl bayraklarıyla yürürler. İstanbul’daki ilk 1 Mayıs kutlaması ise 1910’da yapılır. 1911’de de işçi örgütlenmelerinin en gelişmiş olduğu Selanik’te tütün, liman ve pamuk işçileri 1 Mayıs gösterileri düzenler. Selanik’teki gösteriye 14’ten fazla sendika, Yahudi, Bulgar, Yunanlı ve Türk işçi katılır. Yık arabası sürücülerini, mavnacılar, liman ve yüklem-boşaltma işçileri iş bırakır. Bu mitingde işçilere konuşulan bütün dillerle seslenilmiştir. Aynı yıl Üsküp, İstanbul Edirne ve Trakya kentlerinde de 1 Mayıs kutlamaları yapılır.

1912 yılında işçiler üzerindeki baskıların artmasına rağmen 1 Mayıs hem İstanbul’da hem de Selanik’te kutlanır. 1 Mayıs 1912’de Dersaadet Tetebuatı İçtimaiye Cemiyeti (İstanbul Toplumsal İncelemeler Derneği) ve ona bağlı işçi dernekleri, Pangaltı’daki Belvü Bahçesi’nde kutlama yaparlar. Selanik’teyse 7 binden fazla işçi iş bırakır, toplanmak isteyen gösterici işçiler askerler tarafından dağıtılır.

1913’te sıkıyönetim ilan edilerek 1 Mayıs kutlamalarına izin verilmeyeceği açıklanır. Sosyalistler başta olmak üzere birçok siyasi parti kapatılır, aydınlar sürgüne gönderilir. Birinci emperyalist paylaşım savaşının da araya girmesiyle 1919 yılına kadar 1 Mayıslar kutlanamaz.

1919’da, 1920’de 1 Mayıs işçi bayramı olarak kutlanırken, 1921’in 1 Mayıs’ına katılım oldukça kitlesel olur. İşgal altında ve Osmanlı hükümetinin yoğun baskılarına ve yasaklamasına karşın İstanbul’un hemen tüm işçileri 1 Mayıs’a katılır. Haliç vapurları, tramvaylar, fabrikalar işlemez. Türkiye Sosyalist Fırkası’nın öncülüğünde gösteriler ve grevler gerçekleşir. 1 Mayıs’a işçiler kızıl bayraklarla ve mavi gömleklerinin üzerine kırmızı kravat ve kızıl rozetleriyle katılır. Kasımpaşa’dan Şişli Hürriyet-i Ebediye Tepesi’ne

kadar işçiler, “Türkiye amelesi sendika ister!”, “Burjuvazinin zulmünü protesto ediyoruz!”, “8 saat iş, 8 saat istirahat, 8 saat uyku”, “Mürteciler, muhtekirler, kapitalistler, emperyalistler kahrolsun!” gibi sloganlar ve pankartlarla yürürler. Bunların yanı sıra işçilerin Karl Marks’ın portresinin bulunduğu “Bütün dünya işçileri birleşin” pankartıyla yürüdükleri de bilinmektedir.

1 Mayıs 1922 mitingi ise sınıfsal taleplerle birlikte emperyalist işgale karşı taleplerin de işlendiği bir eylem olmuştur. Yasaklara rağmen İstanbul’un yanı sıra İzmir ve Ankara’da da 1 Mayıs kutlanır. Türkiye Sosyalist Fırkası, Türkiye İşçi ve Çiftçi Sosyalist Fırkası, Sosyal Demokrat Fırkası, Ermeni Sosyal Demokrat Fırkası, Türkiye İşçi Derneği, Beynelmille İşçiler İttihadı gibi örgütlerin oluşturduğu “1 Mayıs Komisyonu” tarafından örgütlenen eylemde işçiler yine kızıl bayraklarla yürürler.

1923 yılında İstanbul, İzmir ve Ankara dışında Adapazarı’nda da 1 Mayıs kutlamaları yapılır. “Yabancı şirketlere el konulması, 8 saatlik işgünü ve hafta tatili, sendika kurma ve grev hakkı” talepleriyle eylemler yapılır. Özellikle Ankara’da ilk kez yasal olarak kutlanan 1 Mayıs oldukça kalabalık geçer.

1924 yılına gelindiğinde, Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan sonraki ilk 1 Mayısı yasaklar. Sekiz saatlik iş günü için bildiri dağıtan birçok işçi tutuklanır. Buna rağmen Ankara’da İmalat-ı Harbiye işçileri tarafından bir toplantı şeklinde kutlama yapılır. Aynı biçim İstanbul’da da uygulanır ve Türkiye Umum Amele Birliği Genel Merkezi’nde bir toplantıyla 1 Mayıs 1924 kutlanmış olur. Bu yıl itibarıyla burjuva cumhuriyeti tüm muhaliflerini ortadan kaldırma yolunu seçer.

1925 ve 1926’da da yasaklamalar devam eder ama bu işçilerin gizlice de olsa bir araya gelmelerine engel olamaz. 1 Mayıs 1925 Amele Teali Cemiyeti tarafından genel merkez binasında sınırlı bir törenle kutlanır. Amele Teali Cemiyeti’nin “1 Mayıs nedir?” başlıklı bir broşür dağıtma girişimi hükümetin yeni saldırılarının

nedeni olur. 38 kişilik bir grup Ankara’ya gönderilerek İstiklal Mahkemesi önüne çıkarılır. Aralarında Nazım Hikmet de vardır.

1928’de son kez 1 Mayıs açıktan kutlanırken, 1935 yılına kadar gizli olarak kutlanır. Bu dönem işçi sınıfına saldırıların yoğun olduğu, sürgünlerin yaşandığı, grevlerin yasaklandığı yıllardır. Bu dönemde hükümet kendi yandaşlarına bir Amele Birliği kurdurur.

Böylesi bir dönem sonrasında 27 Mayıs 1935’te “Ulusal Bayram ve Genel Tatiller Hakkındaki Kanun’la, 1 Mayıs “Bahar ve Çiçek Bayramı” olarak ücretsiz tatil günü kabul edilir. Daha sonra çıkartılan kanunlarla, 1 Mayıs’ta önce 1951 yılında yarım günlük ücret ödenmesi, 1956 yılında ise tam gün ücret ödenmesi kabul edilir.

27 Mayıs 1960 darbesi sonrasında da işçi sınıfı açısından bakıldığında yasaklamaların devam ettiği bir süreçtir. Toplu Sözleşme, Grev ve Lokavt Kanunu’nun kabul tarihi olan 24 Temmuz, işçi sınıfına 1 Mayıs’ın yerine bayram olarak dayatılır. Ancak bu, kararlı mücadeleler sonucu geri püskürtülür. Bu dönemlerde işçi sınıfına baskıların yoğun olarak devam eder. Ancak yine çeşitli yol ve yöntemlerle 1 Mayıslar anılır. Gizli afişlemeler, yazılamalar, toplantılar yoluyla 1 Mayıslar kutlanır.

*

Uzun yasaklı dönemi ilk delme çabası 1975 yılında DİSK tarafından yapılır. İstanbul’da Tepebaşı’nda bir düğün salonunda 1 Mayıs kutlaması yapılır. 1976’ya gelindiğinde ise DİSK, 1 Mayıs’ın “işçi dayanışma günü” olarak kutlanması kararı alır ve 1925 yılından sonra, ilk kitlesel 1 Mayıs, 1976’da İstanbul’da 400 bin emekçi tarafından Taksim Meydanı’nda kutlanır. Bu 1 Mayıs, Türkiye’de kitlesel 1 Mayıs kutlamalarının başlangıcı olur.

1977 yılında ise Taksim Alanı’na 500 bin emekçi akar. Kutlamalar için alan, sabahın erken saatlerinden itibaren dolmaya başlar. Coşkulu bir şekilde geçen mitingde dönemin DİSK Genel Başkanı Kemal

Ümüze 1 Mayıslar

Türkler'in konuşmasının sonlarına doğru, halkın üzerine ateş açılır. 37 işçi yaşamını yitirken, 200'den fazla yaralı vardır. 77 1 Mayıs'ı burjuvazi tarafından kirli bir provokasyonla kana bulanmıştır.

Sermaye devletinin bu kanlı provokasyonu işe yaramaz. 1978 1 Mayıs'ında, önceki yıl yitirilen 37 insanın acısını içinde taşıyan yüz binler, mücadele taleplerine 1977 katliamının sorumlularının bulunmasını ekleyerek, yine Taksim Alanı'na akar. İşçi sınıfının gelişen hareketi karşısında burjuvazi 1979 yılında İstanbul'da 1 Mayıs'ı yasaklar ve sokağa çıkma yasağı uygular. Buna rağmen İstanbul sokaklarında on binlere ulaşan rakamlarla korsan 1 Mayıslar kutlanır. 12 Eylül askeri faşist darbesi ise bu yasağı kalıcılaştıracak ve bu günün tatil olmasını da engelleyecektir.

12 Eylül karanlığına ve tüm yasaklara rağmen; işyerlerinde kısa süreli iş bırakmalarla, bayramlaşmalarla, bildirimlerle, yazılmalarla ve asılan pankartlarla işçi sınıfı bir şekilde 1 Mayıs'a sahip çıkma çabasını sürdürür. Darbe sonrası ilk yasal etkinlikler, İstanbul ve Ankara'da, 1985 yılından başlayarak kapalı salon etkinlikleri olarak ancak yasaklamalardan dolayı "1 Mayıs Kutlaması" adı verilemeden yapılır. 1987'de 7 yıllık aradan sonra sendikalar öncülüğünde bazı milletvekilleri, aydın, sanatçı ve bilim insanları ile birlikte yaklaşık 1000 kişilik bir grup Taksim Anıtı'na 1 Mayıs şehitlerini anmak üzere çelenk bırakmak ister, ancak polis sadece milletvekillerinin araçla anıta ulaşmasına izin verir.

*

12 Eylül sonrasının ilk yasal 1 Mayıs miting girişimi ise 1988 yılında yapılır. Türk-İş üyesi Kristal-İş, Petrol-İş, TÜMTİS, Deri-İş sendikaları ile bağımsız BANKS ve Otomobil-İş sendikaları kurdukları tertip komitesi ile İstanbul Valiliğine başvurarak 1 Mayıs'ı yasal olarak kutlamak isterler. Ancak Valilik 1 Mayıs'ın yasal olarak kutlanmasına izin vermez. Buna rağmen 1 Mayıs günü Taksim'e çıkılır. Burada yaşanan polis saldırısı sonucu 81 işçi, temsilci ve sendikacı gözaltına alınır. Bunlardan

bir kısmı tutuklanır.

1989'da tekrar 1 Mayıs'ı kutlamak için girişimler olur. Gözaltılar günler öncesinden başlar, baskı arttırılır ancak yine de Taksim zorlanır. İstanbul'da 1 Mayıs'ı kutlamak için İstiklal Caddesi'nden Taksim'e yürümek isteyen 2 bin kişilik kitleye polis saldırır ve Mehmet Akif Dalcı bu saldırı sonucu ölürken, 400'ü aşkın gözaltı olur.

1990 yılında da baskılar sürer. Taksim'e girilemese de sokak sokak binlerce kişi korsan 1 Mayıs kutlamaları düzenler. İstanbul'un çeşitli semtlerinde yapılan 1 Mayıs eylemlerinde 40 kişi yaralanır, 2 bin kişi gözaltına alınır. Yaralılardan sağlık emekçisi Gülay Beceren felç olur.

Bu mücadelelerin sonunda Taksim yasağı sürer ama 1 Mayıs kutlamaları yasal olarak yapılabilir hale gelir. 1993 yılında işçiler yeniden meydanlarda 1 Mayıs'ı kutlamaya başlar. Türk-İş 1 Mayıs'ı İstanbul'da Abide-i Hürriyet Meydanında düzenlenen bir mitingle kutlarken, Türk-İş genel merkez olarak tarihinde ilk kez 1 Mayıs'ı alanlarda kutlamış olur. DİSK ise aynı gün İstanbul Pendik Meydanı'nda düzenlediği mitingle 1 Mayıs'ı kutlar.

1994 yılında 1 Mayıs'a yine polis saldırırken, 1996'da Taksim Meydanı'nın yasaklı olduğu gerekçesiyle Kadıköy'de düzenlenen 1 Mayıs kutlamalarına yaklaşık 150 bin kişi katılır. Bu o dönemlerin en kitlesel 1 Mayıs'ıdır. Polis yine Kadıköy'de yapılan bu 1 Mayıs kutlamalarına saldırır ve Hasan Albayrak, Dursun Odabaş, Yalçın Levent katledilirken, 67 kişi yaralanır. Sonraki yıllarda da yine meydan yasakları devam etse de 1 Mayıs mitingleri pek çok ilde kitlesel kutlamalara konu olur.

2007 yılında tekrar Taksim'de olma iradesi gösterilir. Ancak polis yine azgınca silah, biber gazı, gaz bombası kullanarak saldırır. Valiliğe göre 580, diğer kaynaklara göre 700'e yakın gözaltı gerçekleşirken, İbrahim Sevindik adındaki bir kişi hayatını kaybeder.

2008 yılına gelindiğinde hükümet tarafından 1 Mayıs'ın "Emek ve Dayanışma Günü" olarak

kutlanması kabul edilir. Ancak Taksim hala yasaklıdır. Taksim kararlılığına devletin yanıtı biber gazı, gaz bombası, tazyikli ve boyalı su kullanmak olurken, pek çok yaralanma gerçekleşir.

2009 Nisanı'nda Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne verilen önergeden sonra 1 Mayıs 1981'den sonra tekrar resmi bayram olarak kabul edilir, ancak Taksim hala yasaklıdır. Başta devrimciler olmak üzere işçi ve emekçiler yine Taksim'e çıkma iradesi gösterirler. Bu irade ve kararlılık sonucu 2010 yılında 32 yıl aradan sonra 200 bini aşkın katılımıyla Taksim'de görkemli bir kutlama gerçekleştirilir. Sonraki yıllarda da Taksim Meydanı 1 Mayıslar'da yasaklı olmasına rağmen devrimci irade ve kararlılıkla bu yasaklamalara direnilir. "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganları ile ülkenin çeşitli yerlerinde 1 Mayıs'a sahip çıkma kararlılığı ve iradesi gösterilir.

Baskı ve yasaklamalara rağmen teslim alınamayan 1 Mayıs iradesi!

1 Mayıslar Türkiye'de her daim burjuvazinin karalama ve terörize etme çalışmalarının hedefinde olmuştur. Gerek yasaklamaları gerekse fiili saldırıları ile 1 Mayıs'ı engellemek istemiştir. Bu yasaklamaların gerisinde 1 Mayıs'ın iki ayrı, burjuvazi ve işçi sınıfının karşı karşıya geldiği bir gün olması gerçeği vardır. Devrim ve sosyalizm mücadelesinin özdeşleşmiş olması vardır. İşçi sınıfının militan, fiili-meşru mücadele ruhunu yok etmek isteği vardır.

1 Mayıs bedellerle kazanılmış ve bu bedellerin ve mücadelenin sonunda bugün burjuvazi tarafından resmi ücretli tatil ilan edilmek zorunda kalmıştır. Bugünü yok sayamayınca alan yasaklamaları ile 1 Mayıs ruhunu ehlileştirmek istemektedir. Taksim Meydanı örneğinde olduğu üzere sermaye devleti özel bir yasaklama yoluna gitmektedir. Bundan dolayı 2010 yılında dışa dış mücadele sonucunda kazanılan Taksim tekrar yasaklı meydan olma özelliğine geri döndürülmüştür.

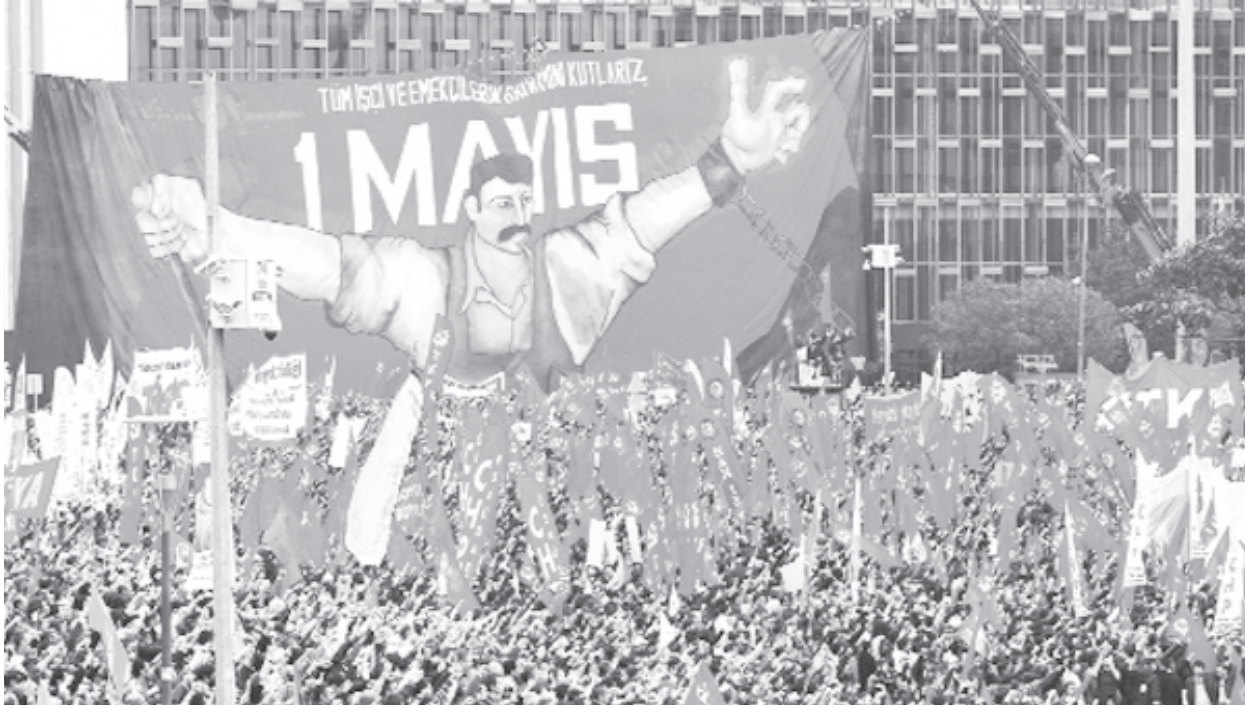
Ancak buna rağmen devrimci irade sonucu bu yasaklamaların hiçbir hükmü olmadığı her seferinde gösterilmektedir. Sermaye devletinin korkusunu büyüten de budur. Bu korkularında haklı oldukları ise Haziran Direnişi'nde bir kez daha görülmüştür. Haziran Direnişi sürecinde meydanlar özellikle yasaklanmış ancak Taksim 1 Mayıslar'ında çatışmalarla simgeleşen "Her yer Taksim, her yer direniş!" sloganı Türkiye genelinde direnişin sembol sloganı olarak her ilin yasaklı meydanında coşku ve kararlılıkla atılmıştır.

1 Mayıs'a özünü veren mücadele ruhu Haziran Direnişi sürecinde geniş kitlelere yayılmıştır. Bu yıl ki 1 Mayıs, bu ruhun işçi sınıfının haklı davası ile daha da güçlendirildiği bir eylem günü olmalıdır.

İşçi sınıfı Taksim'e, Türk-İş Kadıköy'e!

Taksim, 2014 1 Mayıs'ı beklerken, Taksim kaçaklarını Kayseri ve Kadıköy bekliyor.

AKP'nin Taksim 1 Mayıs'ına yönelik aldığı yasak kararının ardından, sendika konfederasyonları da tutumunu netleştirmeye başladı. Sermaye sınıfına ve AKP'ye hizmet etmeye devam ettiğini ilk açıklayan Hak-İş Konfederasyonu oldu. Kayseri'de merkezi 1 Mayıs kararı aldığını açıklayan Hak-İş'i Türk-İş takip etti. KESK ve DİSK ise 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağını duyurdular.

Türk-İş yaptığı yazılı açıklamayla AKP karşısında hazırolda durup sayım vereceği yerin "Kadıköy" olduğunu ilan etti. Türk-İş yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Kutlamaların merkezi düzeyde aynı yerde kutlanması yönünde geçmiş dönemde emek örgütleri birlikte karar almış ve bu kararlarını en geniş katılımı başarıyla biçimde hayata geçirmiştir. Ancak bu yıl, işçi konfederasyonları arasında herhangi bir ön görüşme ve toplantı yapılmadan bazı açıklamalarda bulunduğu ve kararlar alındığı görülmüştür. Bu gelişmeleri değerlendiren Türk-İş Başkanlar Kurulu, 2014 yılı 1 Mayıs Emek ve Dayanışma Günü'nün merkezi kutlamasının İstanbul Kadıköy Meydanı'nda ve ayrıca tüm illerde Türk-İş öncülüğünde ve girişimiyle yapılmasını kararlaştırmıştır. Türk-İş Başkanlar Kurulu, 1 Mayıs nedeniyle yapılacak kutlamalara, toplumun emek ve demokrasiden yana tüm kesimlerini davet etmekte, destek ve katılımlarını beklemektedir."

Türk-İş'in bu açıklamasında geçen, "geçmiş dönemde emek örgütleri birlikte karar almış ve bu kararlarını en geniş katılımı başarıyla biçimde hayata geçirmiştir" cümlesi ise tümüyle çarpıtımdan ibarettir. Zira Türk-İş'in Taksim 1 Mayıs'ına katılımı, sınıftan gelen bir basınçtan ve Taksim yolunun dışı dış bir mücadeleyle açılmış olmasından kaynaklıdır. Türk-İş konfederasyonunun teşrif ettiği Taksim 1 Mayıs'ı, Taksim'in kazanıldığı 2010 1 Mayıs'ıdır.

İşçi sınıfına her yer Taksim, Türk-İş'e tek yer Kadıköy!

Taksim 1 Mayıs'ı geniş sınıf bölüklerinin gündemine girdiği ve dışı dış çatışmalara sahne olduğu 2007'den 2009'a kadar üç yıl boyunca, Türk-İş tercihinin Taksim'den kaçmak olarak yapmıştır. Bu üç yılda Türk-İş, peşine taktıklarıyla birlikte 1 Mayıs alanı seçtiği Kadıköy'ü mesiresi yerine çevirmiştir.

İstanbul sokaklarında "her yerin Taksim olduğu" yıllarda Türk-İş'in aldığı "Kadıköy" tercihinin, 2014 1 Mayıs'ında da tekrarlıyor olması tesadüf değildir. Haziran Direnişi'nin bir yıl sonrasındaki 2014 Taksim 1 Mayıs'ının politik öneminin ne kadar fazla olduğu ortadadır. Türk-İş de Hak-İş gibi tümüyle politik bir tercih yapmaktadır.

Taksim, Türkiye işçi sınıfının kalbinin çarptığı meydan!

2014 Taksim 1 Mayıs'ı bir kez daha iki ezeli sınıfın, işçi sınıfı ve burjuvazinin hesaplaşma alanı olacak. AKP şahsında hayat bulan düzen gericiliği, karşısında güçlü bir kamp yarattığının bilinciyle Taksim'den daha fazla korkmaktadır. AKP de bilmektedir ki Haziran'da yapılan başlangıcın süreceği kavga alanlarının başında Taksim 1 Mayıs'ı gelmektedir. Bu nedenden kaynaklı "ayaklar baş olursa kıyamet kopar" korkusu onları her zamankinden daha fazla telaşlandırmaktadır.

Yandaş sendikalar, denetimi altında tuttıkları sınıf bölüklerini Taksim'den uzak tutarak kendilerine verilen görevi yerine getirmeye çalışıyorlar. Ancak ilk defa denemedikleri bu yöntemde dün nasıl başarılı olamamışlarsa, bugün de olamayacaklardır. Taksim, Türkiye işçi sınıfının kalbinin çarptığı meydandır.

2014'te kazanacak olan Taksim 1 Mayıs'ı iradesi olacaktır.

Kayseri'de 1 Mayıs'a hazırlık toplantısı

Kayseri'de 1 Mayıs hazırlıkları başladı. BDSP'nin çağrısı üzerine, ağırlıklı olarak metal işçilerinin katılımı ile yapılan işçi toplantısı BDSP temsilcisinin açılış konuşmasıyla başladı.

BDSP temsilcisi seçimlerde düzenin tüm pisliklerinin ortalığa saçıldığını belirtti. "Yerel seçimlerden AKP birinci parti olarak çıktı. Bu arada hileler de ayyuka çıktı. Buna rağmen düzen partilerinin hiçbir seçiminin meşru olmadığını söylemiyor. Diğer düzen partilerinin AKP'yi zorlayacak gücü olmadığı da kanıtlandı" dedi.

Reformist solun da seçimin mağlubu olduğunu belirten BDSP temsilcisi, çözümün sandıklarda değil işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesinde olduğunu belirterek şunları söyledi: "50'li günleri aşan sermayenin kutsal özel mülkiyet yasasını ayaklar altına alan Greif direnişi, burjuvazinin ideolojik-politik hegemonyasını kırmanın başka bir yolu olmadığını döne döne gösteriyor."

1 Mayıs'ta iki dünyanın karşı karşıya geleceğini söyleyen temsilci, Kayseri BDSP'nin 1 Mayıs'a ilişkin önerilerini sıraladı.

Kayseri'de sınıf devrimcilerine yönelik saldırılara rağmen, devrimci faaliyetin güçlenerek sürdüğünü belirten BDSP temsilcisi, "Gözaltı ve tutuklama saldırısına inat 1 Mayıs'ta işçi sınıfı gücünü gösterecek. BDSP geçmiş yılları aşan bir katılımı başaracaktır" dedi.

İkinci bölümde toplantıya katılan bir metal işçisi söz alarak "Seçim bitti. Ama bize dönük saldırılar bitmeyecek. 1 Mayıs'ta boyun eğmeyeceğimizi göstermeliyiz" dedi.

İstikbal'de çalışan bir işçi de "Sendika ağalarının patron yanlısı tutumuna dur demeliyiz. 1 Mayıs sendika ağalarının umurunda değil. 1 Mayıs'ta sendika ağalarına karşı gücümüzü göstermeliyiz" dedi.

Toplantı sonunda 1 Mayıs Hazırlık Komitesi oluşturuldu. Komite faaliyeti kapsamında, çeşitli fabrika ve işyerlerinde toplantılar düzenlenecek. Bu toplantılara ilişkin planlamalar yapılacak.

Kızıl Bayrak / Kayseri

İzmir'de işçi sınıfının devrimci 1 Mayıs'ını örgütleyelim!

Yerel seçimlerin ardından işçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'a giriyoruz. Mücadeleye burjuva siyasal düzlem içinde bakan ve ufku parlamentarizmin dar sınırlarını aşmayanlar için seçim tartışmaları tüm hararetini koruyor. İşte bu noktada sınıflar mücadelesinin gerçek arenasına tanıklık edecek olan 1 Mayıs'ın, bu boğucu gerici atmosferin dağıtılmasında önemli bir işlevi olacaktır. Düzen krizinin tüm şiddetiyle sürdüğü, sömürü ve kölelik düzenini perdeleyen iç çatışmanın derinleştiği bir dönemde işçi sınıfının sermayenin karşısına sınıfsal talepleri ile çıkması hayati bir önem taşımaktadır.

Elbette ki her sene olduğu gibi bu yılki 1 Mayıs da işçi sınıfının burjuvazi karşısında bilinç, örgütlenme ve mücadele düzeyini göstermesi bakımından önemli bir ölçü olacaktır. Dünya çapında yaşanan krizin iktisadi, sosyal ve siyasal alanda yarattığı sarsıcı sonuçların dünyada olduğu kadar Türkiye'deki yansımalarını da 1 Mayıs'ın aynasından görebileceğiz.

Haziran Direnişi'nin ardından gerçekleşecek ilk 1 Mayıs olan 2014 1 Mayıs, şüphesiz ki ayrı bir anlama ve öneme sahiptir. Emekçi kitle hareketinin Taksim 1 Mayısları'nın açtığı yoldan ortaya koyduğu Haziran çıkışı bir eşiğin atlanması anlamına gelmiştir. Öyle ki, o günden bugüne kitleler AKP ve düzen gerçekliğini tüm çıplaklığı ile ortaya çıkaran Haziran Direnişi'nin mücadele çağrısını diri tutmuştur. Bu durum geniş kitlelerin Haziran şehitlerini sahiplenerek katillerden hesap sorması, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin güçlenmesi, işçi ve emekçi direnişlerindeki artış ve genel anlamda militan kitle pratiğinin süreklileştirilmesi biçiminde kendisini açığa vurmuştur.

Yayılan parlamenter hayallere rağmen yolsuzluk protestolarından Berkin Elvan eylemlerine kadar uzanan bir yelpazede milyonlarca işçi ve emekçinin, gençliğin, kadınların özgürlük, eşitlik ve adalet özlemi kendisini coşkulu ve militan eylemlerle dışa vurmaya sürdürmüştür. 2014 1 Mayıs Haziran Direnişi'ndeki şekilsiz toplumsal muhalefeti sınıfsal bir ayrışma üzerinden belirginleştirmeli ve taraflaştırmalıdır.

İşte bu nedenle etkisi tüm yıla yayılan, düzen cephesindeki gidişatı alt üst eden Haziran Direnişi'nin 1 Mayıs olacak olan 2014 1 Mayıs başta devrimciler olmak üzere ilerici, öncü sınıf güçlerine önemli sorumluluklar ve görevler yüklemektedir. Tüm kentlerde 1 Mayıs'ın politik içeriğinin belirlenmesi, sokağın örgütlenmesi aşamasında bu görevleri omuzlayacak özneler devrimci, ilerici güçler, öncü işçi ve emekçiler, demokratik kitle örgütleridir.

Kapitalizmin azgın emek sömürüsüne karşı dünya devrimci işçi hareketinin ödediği büyük bedeller sonucunda kazanılan 1 Mayıs'ın güncel çağrısı köleliğin, her türlü eşitsizliğin ve zorbalığın, savaş çığırkanlığının kaynağı olan emperyalist-kapitalist sömürü düzenine karşı direniştir. Milyonlarca işçi ve emekçinin ürettiği zenginlikler üzerine kurulu sömürü, yağma ve talanın çığırdan çıktığı günümüzde geleceği kazanmak için bu çağrının gerekliliklerine uygun

davranmalıdır.

Bugün Türkiye işçi sınıfı cumhuriyet tarihinin en kapsamlı yıkımı ile yüz yüzedir. Bundan hareketle 1 Mayıs'ta esnek çalışma, taşeronlaşma, eğitim ve sağlık başta olmak üzere tüm sosyal hizmetlerin ticarileştirilmesi, sefalet ücretleri, özelleştirmeler, ağır ve yıpratıcı kural dışı çalışma koşulları, iş cinayetleri, sendikasılaştırma, faşist baskı ve devlet terörü anlamına gelen kölelik düzenine karşı sınıfın tepkisinin en güçlü ve militan biçimlerde dışa vurması sağlanmalıdır. Saldırlara karşı sınıfın taban iradesi en ileri biçimde alana taşınmalıdır.

Bu 1 Mayıs'ın; sermaye sınıfının her türlü zorbalığına karşı işçi sınıfının tok bir yanıt olabilmesi için işçi sınıfının devrimci mücadele tarihine uygun bir şekilde kutlanmasının esas olmalıdır. Bundan dolayı çıkarları taban tabana zıt iki ayrı sınıfın kıyasıya savaşımını yansıtmaya bakışıyla 1 Mayıs'a hazırlanmak gerekmektedir.

Bu bakımdan 2014 1 Mayıs'ının örgütlendiği her alanda Haziran Direnişi'nin ruhunu yansıtmaya, işçi sınıfının emeğin azgın sömürüsünü katmerleştiren yıkım saldırılarına karşısında acil taleplerini öne çıkartması, demokratik hak ve özgürlükler mücadelesinin acil taleplerini (sendikal örgütlenmenin engellenmesi, alan yasakları, sansür, azgın polis şiddeti) işlemesi, dizginlerinden boşaltılan savaş kışkırtıcılığına karşı anti-emperyalist çizgide örgütlenmesi gibi temel başlıklar üzerinden ele alınmalıdır. 1 Mayıs'ın ön sürecinde tarihsel-devrimci özüne uygun bir çerçevede 'sınıfa karşı sınıf' ekseninde örgütlenmeli ve 1 Mayıs alanını da bu eksende planlanmalıdır.

Bugün 1 Mayıs resmi tatil olarak kazanılmasına rağmen işçilerin zorunlu mesaiye bırakılmaktadır. Sermaye iktidarının işçi sınıfı ve emekçilere yönelik pervasızca saldırılarının ürünü olan bu tabloya karşı mücadele etmek sınıf hareketinin fiili-meşru, militan bir çizgide örgütlenmesini gerektirir. Şimdiden açıktır ki 2014 1 Mayıs'ına da damgasını vuracak olan da bu olacaktır. Özgürlüklerin her alanda boğulmak istendiği, devrimci-ilerici güçlere, Alevilere, Kürt halkına ve topyekûn bir şekilde emekçi kitlelere yönelik faşist kudurganlığın dizginlerinden boşaltıldığı bugünkü koşullarda başta İstanbul Taksim Meydanı, Ankara Kızılay Meydanı olmak üzere tüm kentlerde 1 Mayıs sermaye iktidarının baskı ve terörüne karşı militan ve kitlesel bir yanıt olmalıdır.

Bu çerçevede vurguladıklarımız İzmir 1 Mayıs'ının örgütlenmesi açısından son derece önemlidir. Pek çok ülkede işçi ve emekçiler 1 Mayıs'ı grevler, eylemler ile karşılarken Türkiye'de ise toplumsal muhalefetin seyri ile tabandan biriken dinamiklerin sonucunda 'eski' ile 'yeni'nin mücadelesine tanıklık ediyoruz. Bugün işçi ve emekçi hareketinin istemlerinin sendikal bürokrasinin uzlaşmacı-ihanetçi-icazetçi sınırları içinde karşılanması mümkün değildir. Eskinin aşılması ve sınıfın fiili-meşru taban inisiyatifine dayanan mücadelesi anlamına gelen 'yeni'nin inşa edilmesi sürecinde 1 Mayıs'ın örgütlenme biçimi önemlidir.

Aliğa, Menemen, Bakırçay, Çiğli, Torbalı, Kemalpaşa'da sömürü cehennemlerinde çalışan sendikalı-sendikasıız işçi ve emekçilerin, gençliğin, kadınların 1 Mayıs alanına bu politik perspektif üzerinden akması için İzmir'de en geniş çerçevede tüm sınıf güçlerinin ortak bakış üzerinden hareket etmesi şarttır. 1 Mayıs alanının örgütlenmesinde İzmir'deki tüm ilerici-öncü sınıf güçlerinin söz sahibi olması bu aşamada belirleyicidir. Ancak geçmiş deneyimler bu açıdan olumsuzdur. Esas olarak omurgası DİSK, Türk-İş, KESK olan İzmir 1 Mayıs'ı bürokratik bir bakış açısıyla örgütlenmekte, bu durum alana doğrudan yansımaktadır.

Tüm bunlara ek olarak İzmir 1 Mayıs'ına ilişkin altını çizmek istediğimiz birkaç nokta var.

1- Haziran Direnişi'nin talepleri olan polis cinayetlerinin sorumlularının hesap vermesi, yasaklı alanların açılması, gaz bombası kullanımının yasaklanması gibi talepler 1 Mayıs'ın talepleri olmalıdır.

2- Adeta gelenekselleşmiş rutin İzmir 1 Mayıs kutlamaları aşılmalı kürsüden sıralamaya ve programa kadar eylemin her aşaması Haziran Direnişi'nin ruhuna uygun bir şekilde ele alınmalıdır. İzmir'in ilerici ve devrimci sınıf güçleri sürecin başından itibaren 1 Mayıs'ın ilde örgütlenmesine ilişkin söz ve karar hakkına sahip olmalıdır.

* İstanbul Taksim alanı başta olmak üzere diğer kentlerde gerçekleşen 1 Mayıs'lara yönelik herhangi bir saldırıda hızla aktif bir tutum alınmalıdır. Böyle bir gelişme karşısında İzmir sokakları ve meydanları direniş alanına çevrilmelidir.

* Yürüyüş sıralaması kura ile yapılmalıdır.

* Programda ana eksen 1 Mayıs'ın tarihsel özü ve güncel çağrısı olmalı, Enternasyonal marşı ve 1 Mayıs marşı ile program açılmalıdır (program istiklal marşı ile açılmamalıdır)

* Kürsüden yapılacak konuşmalar somut güncel saldırılara karşı net ve açık bir mücadele programı sunmalıdır.

* Bu çerçevede konuşmalarda 1 Mayıs'ın 2 Mayıs'a taşınması hedefiyle Haziran Direnişi'nin talepleri ve devam eden sınıf direnişleri ile eylemli dayanışma hedeflenmelidir.

3- Sınıfın en yakıcı sorunları olan taşeron köleliğine, ağır ve yıpratıcı çalışmaya, düşük ücretlere karşı örgütlenen DİSK/Tekstil Sendikası üyesi olan Greif işçilerinin yaklaşık 2 aydır devam eden işgal ve direniş ile dayanışma temel bir gündem olarak ele alınmalıdır. Buna bağlı olarak Birleşik Metal-İş'te örgütlü Luna işçilerinin Çiğli'de süren direnişi de benzeri bir şekilde müdahale konusu edilmek zorundadır. İşçilere kürsüde konuşmaları için söz verilmelidir.

Sınıfın devrimci baharını kazanmak için sınıfın fiili-meşru mücadele değerlerine sahip çıkarak bu görevlere yüklenme çağrısında bulunuyoruz.

İzmir BDSP

6 Nisan 2014

Devrimci 1 Mayıs faaliyetlerinden...

Ankara'da seçimler öncesinde yürütülen faaliyetleri değerlendirmek ve 1 Mayıs çalışmasını planlamak için 3 Nisan günü bir toplantı düzenleyen BDSP, seçim öncesi yürütülen çeşitli çalışmaları, eksiklik ve kazanımları değerlendirdi.

Değerlendirmelerin ardından çıkartılan derslerle birlikte sınıfın devrimci ve kitlesel 1 Mayıs'ın örgütlenmesi üzerine konuşuldu. 1 Mayıs çalışmalarına hızla başlamak ve 1 Mayıs'ı gündemleştirmek, yerelerde eylem ve etkinlikler örgütlemek ve 27 Nisan Pazar günü kitlesel bir 1 Mayıs etkinliği gerçekleştirme hedefi konularak toplantı bitirildi.

Sincan BDSP 1 Mayıs çalışmalarına başladı. BDSP'nin 1 Mayıs afişlerini 12. Cadde üzerine yapan sınıf devrimcileri, 1 Mayıs'a çağrı yapan bildirimlerini emekçilere ulaştırdı. Bildiri dağıtımını sırasında sohbet edilen emekçiler çözümün sandıkta değil sokakta olduğunu ifade ettiler.

Ümraniye BDSP, daha önce aldığı kararlar doğrultusunda 1 Mayıs çalışmalarına başladı. Ev ziyaretleri, gazete satışları ve el ilanı dağıtımını yapan BDSP'liler, Sarıgazi Demokrasi Caddesi'nde 1 Mayıs gündemiyle stant açtı. Stantta "Kölelik koşullarına karşı direniş!" şiarlı el ilanlarının dağıtımını yapıldı ve *Kızıl Bayrak* satışı yapıldı. 1 Mayıs için çağrı yapılan stantta Greif Direniş ile ilgili fotoğraf sergisi yapıldı. Sergi emekçiler tarafından ilgiyle karşılandı.

Esenyurt BDSP, işgalci Greif işçileriyle dayanışma çağrılarını sürdürüyor.

Esenyurt'un birçok noktasına Greif işgaliyle ilgili ozalitler asan sınıf devrimcileri, Depo'da açılan stant ile birçok imza topladı ve emekçilerle sohbet etti. Ajitasyon konuşmalarının da yapıldığı imza standında *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışı gerçekleştirildi.

Kartal'da 6 Nisan günü Berkin Elvan'ın ailesine yapılan ziyaretin ardından Üç Fidan Gençlik Kültür Evi'nde sohbet gerçekleştirildi.

Sohbette sermayenin yasakladığı Taksim'e tüm işçi ve emekçilerle birlikte gidilme çağrısı yapıldı. Devletin işçi ve emekçileri alt kimliklerine göre böldüğü ve son yerel seçimlerin de gösterdiği gibi çözümün sandıklarda değil sokak mücadelesinde olduğu vurgulandı.

Gebze İşçilerin Birliği Derneği 6 Nisan'da gerçekleştirdiği toplantıda Greif direnişini ve 1 Mayıs'ı ele aldı.

Bu yıl gerçekleşecek olan 1 Mayıs'ın önemine vurgu yapılan toplantıda, taşeron çalıştırmaya, düşük ücretlere ve mezarda emekliliğe karşı güçlü bir faaliyet örülmesinin gerekliliğine dikkat çekildi. Toplantıda Greif direnişinin önemi vurgulandı ve 1 Mayıs gündemli somut planlamalar yapıldı.

Adana'da sınıf devrimcileri, direnişe destek amaçlı hazırlanan dayanışma kartlarından toplanan katkıları 9 Nisan günü Greif işçilerinin belirttiği banka hesabına yatırdı. Greif işçileriyle dayanışma mesajı yayınlayan sınıf devrimcileri, Adana ve Mersin'de dayanışma platformları için çalışmalar yürütüyor.

Aliğa'dan sınıf devrimcileri "Gezi direnişinden Greif işgaline, Greif işgalinden Devrimci 1 Mayıs'a, zafer sokakta kazanılır! / BDSP" yazılı ozalitleri emekçi semtlerine ve merkezi noktalara yapıştırdılar.

BDSP'nin çağrısını yaptığı "Greif işgali ve güncel görevler" başlıklı toplantı ise 5 Nisan günü gerçekleşti. Toplantıya ÖDP, TKP, BES temsilcileri ve Petrol-İş üyesi işçiler katılım sağladı. İşgalin son sürecinin anlatıldığı toplantıda Greif direniş ile ilgili sinevizyon izlendi.

TKP ve ÖDP direnişle ilgili eylem ve etkinliklere destek olacağını açıklarken, BES Temsilcisi ise konunun Aliğa Emek ve Demokrasi Platformu'nda da ele alındığını ve BDSP'nin bir sonraki toplantıya katılarak konuyu tekrar gündemleştirebileceğini ifade etti. Petrol-İş üyesi işçiler de Greif işgalinin sesini çalıştıkları fabrikalara taşıyacaklarını söyleyerek dayanışma kartlarını aldılar.

İzmir Ekim Gençliği: Yargılıyoruz!

İzmir Ekim Gençliği katillerden, yolsuzlardan, hırsızlardan, savaş suçlularından, sansürcülerden, "Emri ben verdim" diyenlerden hesap sormak için "Yargılıyoruz!" şiarı ile bir kampanya çalışması başlattı. Kampanya çerçevesinde hazırlanan iddianamede son zamanlarda gerçekleşen ve devletin üzerini örtmeye çalıştığı olaylara yer verildi.

Çalışmanın kurgusu, genel olarak ezilenlerin ve işçi sınıfının adaletinde bu insanların hali hazırda suçlu olduğunun bilindiği, buna karşı kendi oluşturdukları burjuva anayasası ve hukukuna göre de suçlu oldukları vurgusunu içeriyor. Çalışmalarda, kasten adam öldürmenin, savaş suçlarının, bilgi edinme ve fikir beyan etme özgürlüğünü engellemenin, yolsuzlukların burjuva hukukuna göre dahi suç olduğu, buna rağmen sorumlulara hiçbir ceza verilmediği anlatılıyor.

Çalışma sonunda, **17 Nisan Perşembe** günü saat **12.30**'da **Öğrenci Çarşısı**'nda bir mahkeme kurulacak ve hukuki bir süreç işleseydi katliamların sorumlularının, savaş suçlularının ve hırsızların ne ceza alması gerektiği ortaya konulacak. 17 Nisan'a kadar yapılacak iddianame çalışması ile Ekim Gençliği İzmir'deki üniversitelileri taraf olmaya çağırarak.

Hesap sorma çağrısı!

"Yargılıyoruz" kampanyası çalışmalarına 7 Nisan'da Ege Üniversitesi'nde başlandı. Öğrenci Çarşısı'nda Ekim Gençliği standı açıldı. Yaygın bir afiş çalışması ile öğrencilerin gündemine sokulmaya çalışan kampanya çalışmasında kampüsün yoğun saatlerinde kafelere girilerek, masa masa dolaşıldı. Faaliyet sırasında öğrencilerle tartışma yürütülerek iddianameye imzacı olmaları istendi.

8 Nisan'da E-Cafe'de, 9 Nisan'da da Hazırlık Fakültesi önünde açılan standda *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği*'nin yanı sıra Greif işçileriyle dayanışma kartları yer aldı. Üzerinde "Yargılıyoruz" yazılı olan büyük bir pankart asıldı. 1 Mayıs'a yaklaşırken, bu sene gerçekleşen direnişlerin fotoğrafları ile 1 Mayıs çağrısının bulunduğu bir kolaj yapılarak sergilendi.

DEÜ'de devrimci faaliyet

Dokuzçesmeler Kampüsü'ne "Greif işçisi yalnız değildir! Greif işçisini sömüren düzene karşı diren-örgütlen!" şiarlı afişler ile ozalitler yapıldı. Aynı zamanda kampüsüne "Greif işçilerinin işgalini selamlıyoruz!" şiarlı pankart asıldı.

Yabancı Diller Yüksekokulu önüne ise stand açıldı. Standda *Kızıl Bayrak* ve *Ekim Gençliği* satışı yapıldı. Greif işçileri ile dayanışma kutusu ve imza kampanyası yer aldı. Yoğun ilginin olduğu standda gelen öğrencilerle Greif işgalinin son süreci üzerine konuşuldu ve 1 Mayıs tartışmaları yürütüldü.

“Taksim işçi ve emekçi mücadelesi açısından bir bellektir!”

Eğitim Sen İstanbul 3 No’lu Şube Başkanı ve KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Hüseyin Tosu ile 2014 1 Mayıs’ının anlam ve önemini konuştuk...

- Haziran Direnişi’nin ardından geldiği düşünüldürse, 2014 1 Mayıs’ı nasıl bir anlam ve önem taşıyor?

- 2014 1 Mayıs’ı Haziran Direnişi’nden alırsak daha bir anlamlı olur bugün itibariyle. Bu yıl Taksim’de olmayı hedefliyoruz. Bir önceki yıl Haziran Direnişi başlamadan önce bize sunulan gerekçe Taksim tadilatıydı, yenileniyordu, dolayısıyla alan kapatılmıştı. Bu yıl böyle bir durum da yok. Biz yeniden emekçiler olarak Taksim’de olmayı hedefliyoruz, bunu da başlangıçta belirtmiş olalım.

1 Mayıs her zaman önemli ama geçen yıl yaşanan bir süreç var, bir ayaklanma var. Emekçilerin de içinde olduğu, halkın geniş kitlelerinin içinde yer aldığı ciddi bir başkaldırı var. Dolayısıyla 1 Mayıs gibi emekçiler açısından önemli olan günler çok daha anlamlı bir hale gelmiştir. Daha kitlesel olacaktır.

Hem 1 Mayıs’ın tarihsel olarak önemi hem de gelen süreç itibariyle iktidarın emekçilere yönelik dayatmaları, sömürünün gittikçe artması, her alanda emekçilerin yaşamının gittikçe zorlaşması... Buna verilecek bir cevap olacaktır 1 Mayıs. Dolayısıyla anlamlıdır, önemlidir. Biz de bu önemi karşılayacak şekilde hazırlıklarımızı yapıyoruz. Güçlü bir şekilde alanlarda olacağız.

- KESK 2014 1 Mayıs’ı için Taksim kararı aldığı açıkladı. Taksim’in toplumsal muhalefet ve özel olarak KESK için taşıdığı önemi açıklar mısınız?

- Taksim emekçiler açısından bir bellektir. İşçi mücadelesinin, Türkiye’deki işçi hareketinin tarihini gösteren önemli bir bellektir. Fiziki anlamda bu açıdan büyük bir önemi vardır. ‘77 1 Mayıs’ında katledilen işçiler vardır. Dolayısıyla Taksim emekçiler açısından sadece basit bir alan değil, aynı zamanda emekçilerin tarihini ifade eden, geçmişini ifade eden önemli bir imgedir, önemli bir simgedir.

Türkiye açısından 1 Mayıs denince akla Taksim gelir. Biz orayı 1 Mayıs alanı olarak görüyor, kabul ediyoruz. Bu bellekten koparmak istiyorlar. Yani işçi sınıfının tarihini, mücadelesini unutturmak istiyorlar. İktidarın böyle bir yanı var; alanı özellikle kapatmalarının nedeni de budur. Bizim açımızdan 1 Mayıs işçi mücadelesinin tarihini bize hatırlatan, geçmişteki mücadeleleri bize hatırlatan, katledilen emekçi arkadaşlarımızı bize hatırlatan önemli bir imgedir simgedir.

- DİSK ve bazı siyasal güçler de 1 Mayıs’ta Taksim’de olacaklarını açıkladılar. Taksim 1 Mayıs’ının örgütlenmesi konusunda görüşme ya da toplantı yapıldı mı?

- 1 Mayıs’la ilgili görüşmeler yeni yeni başladı. DİSK, TTB, TMMOB, Türk-İş ile yaptığımız görüşmeler var. Bir basın açıklaması yapılacaktır. Bizim hedefimiz bütün emekçileri dahil edecek bir katılımı bu toplantıyı yapmaktır. Türk İş’in de, Hak İş’in de sol-sosyalistlerin de içinde olduğu bir toplulukla birlikte 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağımız çağrısını yapmak

istiyoruz. Bunun olup olmayacağı yapılacak görüşmelerde netleşecektir. Bu netleştikten sonra biz oturacağız dahil olacak gruplarla, örgütlerle, bunun içinde konfederasyonlar da, sosyalist çevreler de dahil olmak üzere birlikte nasıl bir 1 Mayıs kutlayacağımızı konuşacağız. Sonrasında bunun teknik çalışması yapılacaktır. Sosyalist gruplar, konfederasyonlar da bunun içinde olacak. Bu yönlü geniş kapsamlı halkın, emekçilerin, yoksulların katılabileceği geniş bir 1 Mayıs hedefliyoruz.

- Taksim’in bu sene de 1 Mayıs’a kapatılacağı söyleniyor. Yasaklı alanı fiili-meşru bir eylemle özgürleştirmek için KESK nasıl bir hazırlık yapıyor? Nasıl bir 1 Mayıs çalışması yürütüyor?

- Öncelikle bu yasakların bir şekilde ortadan kalkması lazım. İktidarın yeniden bunu değerlendirmesi lazım. Yerel seçimlere giderken belediye başkanı Kadir Topbaş’ın yaptığı bir açıklama vardı. Taksim’in 1 Mayıs’a kapatılacağı, esnafın iş hacmini ve günlük akışı dikkate alarak açmayacağı yönünde bir değerlendirme vardı. Biz her şeyden önce bunun yeniden gözden geçirilmesini istiyoruz.

1 Mayıs’ın, Taksim’in bizim açımızdan, emekçiler açısından halk açısından özel bir önemi vardır. Bunun bilinmesi lazım. Daha önceden de 2-3 yıl burada yasaklanmalar olmadan 1 Mayıs kutlandı. Ve en ufak bir olay dahi yaşanmadı. Ama kapatıldığı zaman çok daha büyük sorunlar, sıkıntılar ortaya çıkmaktadır. Hükümetin, iktidarın sağ duyulu olmasını bekliyoruz açıkçası.

Taksim, belirli alanlar böyle yasayla, hukukla, kuralla düzenlenmez, düzeltilmez ya da alan belirlenmez. Mücadele, toplumsal gelenekler, geçmişteki yaşanmışlıklar o alana bir önem atfeder. Taksim de böyle bir alandır. İşçi hareketi açısından, emekçi hareketi açısından tarihsel bir öneme sahiptir.

Burası bir başbakanın ya da belediye başkanının “açtım-kapatım” demesiyle ne açılır ne de kapatılır. Orası emekçilerin alanıdır, işçi sınıfının alanıdır, bunun böyle bilinmesi lazımdır. İktidarın yapması gereken; işçiler, emekçiler o günü kutlayacaklar, o kutlamanın yapılabilmesi için gerekli ortamın gerekli zeminin hazırlanması, yasaklama değil, insanların, emekçilerin kendi taleplerini daha rahat ifade edebilmesi için

gerekli ortamın hazırlanması gibi bir sorumluluğu vardır hükümetin, iktidarın.

Bunu yapmazlarsa biz yine de orada olacağız. Çünkü biz bunun fiili-meşru bir hak olduğunu düşünüyoruz. Burada kanunla bu alanın düzenlenemeyeceği iddiası içerisindeyiz. 1 Mayıs’ın Türkiye işçi sınıfı açısından önemini vurguluyoruz. Demokratik hakkımızı kullanacağız. Neticede biz oraya savaşmaya gitmiyoruz. Biz orada olacağız, hukuki, demokratik hakkımızı sonuna kadar kullanıp 1 Mayıs’ta kitlesel bir şekilde Taksim’de olacağız. Hazırlıklarımız da bu yönlüdür.

Kendi örgütümüze dönük elbette ki bu 1 Mayıs sürecini örgütleyen çalışmalarımız var. 1 Mayısın önemini ve taleplerimizi içeren bildiri ve afişler hazırladık. Okul gezileri yapıyoruz, bunları arkadaşlarımıza iletiyoruz. Bunun dışında basınla, sosyal medyayla bunu biraz daha hareketlendirmeye çalışıyoruz.

Bir de 1 Mayıs zaten bilinen bir gün. Bizim üyelerimizin önemli bir kısmı bu günün önemini bilmekte. Bunun da getirmiş olduğu örgütlülüğü güçlendirme anlamında ekstra bir katkısı var. Netice itibariyle bir tarafta teknik çalışmalar yaparak, diğer tarafta örgütlenme çalışmaları yaparak 1 Mayıs’a hazırlanıyoruz. Umuyoruz ve bekliyoruz ki 1 Mayıs’ta Taksim alanında taleplerimizi en güçlü bir şekilde ifade etmeyi bekliyoruz.

Emekçilerin önemli sorunları var. Alanla sınırlı bir çatışmaya bu sorunların boğulmasını istemiyoruz. Daha dün üç kişi iş cinayetinde ne yazık ki öldürüldü 3. köprü’nün inşaatında.

Buna benzer çalışanların yığınla sorunu var; taşeronlaştırmadan güvencesizleştirmeye... bizim alanımızda da benzer şekilde güvencesiz çalışan öğretmenler var, ücret düşüklüğünden kaynaklanan sorunlar var. Biz bu sorunları 1 Mayıs’ta ifade etmek istiyoruz ve bunu da Taksim’de ifade etmek istiyoruz. Beklentimiz de bu konuda iktidarın gereksiz bir yasaklayıcı tutum içine girmemesi, çünkü buranın tarihsel önemini dikkate almak gerekiyor.

Her şeye rağmen biz 1 Mayıs’ta Taksim’de olacağız, bunun hazırlıklarını yapıyoruz.

Canları alan şeytanların hırsıdır!

3. köprü inşaatında 3 işçi hayatını kaybetti. 3. köprü için başlayan inşaat çalışmaları taşıdığı tüm risk ve tehlikelere rağmen gece-gündüz sürdürülüyor. Bunun sonucunda köprü bağlantılarını sağlayacak viyadüklerin birinde gece çalışması sırasında 3 işçi hayatını kaybetti.

İnşaatlar iş cinayetleriyle anılmaya devam ettiği için üzerinde çok durulmadı. Lakin 3. köprü inşaatındaki iş cinayeti sıradan bir kar hırsının sonucu olan göçük değildi. Bu sefer işin içinde bizzat AKP şefi Erdoğan'ın emri vardı. Erdoğan "şimdi işin en heyecanlı anına geldik" diyerek başladığı şovda projenin belirlenen yapım süresinden iki yıl önce bitmesini istemişti.

Köprünün temel atma törenini kendi gücünün şovuna çeviren Erdoğan, "7 yılda bu projeyi hayata geçirmek sizlere yakışmıyor" diyerek son sözü söylemişti. Artık alışılan bu mizansenin ardından rant projesini üstlenen firmalar işçileri geceli-gündüzlü çalıştırmıştı.

Erdoğan'ın ardından ölüm geldi

Aradan aylar geçti ve Erdoğan 30 Mart seçimlerinin sonra yeniden 3. köprü sahasına geldi. İfade edilenlere göre Erdoğan, bu ziyareti sırasında bir kez daha inşaat süresini kısarık bir yıl daha geri çektiği ifade ediliyor. Yani yerinde ve helikopterle inceleme yaparak köprünün bitmesi konusunda basıncı artıran Erdoğan'ın bu talimatı ile 3 işçi hayatını kaybetti.

İnşaat mühendisi, mimar ve iş güvenliği uzmanı makine mühendisinden oluşan TMMOB heyeti uzun süren girişimlerinin ardından kazanın olduğu viyadük sahasında inceleme yaptığında taşeron firmanın iskeleyi kurduğu öğrenildi. Erdoğanlar'ın yarattığı taşeronlar cehenneminde 3. köprü inşaatı da aynı

düzenin bir örneği. İskelenin kurulması bir firmada, temin edilmesi bir firmada, beton döküm işi ise başka bir firmada.

TMMOB heyeti adına açıklama yapan Süleyman Solmaz'ın sözleri işçilerin katilini resmediyor. Solmaz değerlendirme için şunları ifade etti: "Arkadaşlarımızın kazanın nedenine ilişkin varılan sonuç, taşeronlaşma ve işin hızlandırılması süreci. Bütün belgeler ve sertifikalar düzenlenmiş ama ne kadar reel olarak yapılmış tartışmalı."

Erdoğanlar'ın kar hırsı daha önce de canlar aldı. Yeri geldi hızlandırılan çalışmalarda işçiler katledildi yeri geldi söze güvenen işçi ve emekçiler katledildi. Yakın tarihin rant katliamlarında hep Erdoğanlar'ın parmak izi var.

Pamukova hızlandırılmış tren faciası bunlardan en ibretlik olanı idi. Erdoğan'ın tren memuru şapkası elinde yeşil ışıklı geç tabelasıyla açtığı demiryolunda henüz bir ayı dolarken 41 kişi hayatını kaybetti. Hızlı tren süsü verilmiş fakat demiryollarına bakım yapıp tren yüksek süratle kullanılmıştı. Ve katliamın bedeli ağır oldu. Onlarca insanın ölümünden sorumlu olanlar makinisti suçlanarak asıl sorumlular kurtuldular. Ama hırsları bitmediği için nice can almaya devam ettiler.

Erdoğan şov pazarlıkları sırasında Aydın Çine'de Adnan Menderes Barajı'nın açılışını yaptıklarını hatırlatırken "şeytanları aradan çıkartırsak, eyvallah burası da biter" diyordu. İnşaatların etrafında dolanan, ellerinde bir kırbaç eksik olan şeytanlar bizzat Erdoğanlar'dır.

Marmaray projesinde devleti temsil eden Ulaştırma Bakanlığı Altyapı Yatırımları Genel Müdürü Metin Tahan'ın, projenin 29 Ekim'e yetiştirilmesi için Japonları ikna etme çabasında kaniyle imzaladığı belgeyle, "yetiştirmezse köprüden atlarız" cümlesi işçilere on katıyla hissettirilmedi mi? Bundan dolayı

açılışından aylar geçen Marmaray'da hala sorunlar, arızalar ve en önemli tünellerde sızıntılar bulunuyor mu?

Kan ve alinterinin bedeli unutulmayacak!

Rant ve talan için her şeyi göze alan bu zatların şeceresi gittikçe kabarıyor. Metrobüs inşaatını verdikleri tarihe yetiştirmek için bir işçi hayatını kaybetti. İş cinayetinin ardından çıkan sonuç açılışa yetiştirmek için yapılan ihmallerin bir işçinin hayatına mal olduğuydu. Erdoğanlar'ın çarkları işçi kaniyle dönüyor. Hırslarıyla sermayenin temsilcisi olmayı hakettikleri attıkları her temeli işçiden çaldıkları alinteri ve kanla kararak kanıtıyorlar. Ama ne tarih ne işçiler unutuyor. Erdoğan'ın şova çevirdiği törenlerin kayıtları her yerde, inşaat sermayedarlarına alan açıp iş cinayetlerinde dolaysız sorumlu olanlar unutulmayacak.

Bu satırlar yazılırken İstanbul'un merkezinde 19 yaşında bir genç daha inşaatta can vermiş, ailesi cenazesini götürmeye hazırlanıyordu. Ali Sami Yen Stadi'nin Erdoğan tarafından peşkeş çekildiği Torunlar GYO'nun rezidans inşaatında 15. kattan düşüyordu Erdoğan Polat. Erdoğan'ın imam-hatip lisesinden arkadaşı Aziz Torun'un inşaatıydı. Aynı hırs bir can daha almıştı.

Metrobüs hattında, Marmaray'da, 3. köprü inşaatında, Torun Center'da çalışan işçiler unutulmayacak. Ve günü geldiğinde bu paraya tapan şeytanları nasırlı elleriyle savuracaklardır.

DLB 1 Mayıs'a hazırlanıyor!

Ankara

Ankara DLB 5 Nisan'da yaptığı toplantıyla geçmiş dönemi değerlendirdi ve 1 Mayıs çalışmalarını planladı.

Seçimler süreci, Berkin Elvan'ın yaşamını yitirmesinin ardından özellikle liseliler cephesinden yaşanan hareketlilik üzerine tartışmalar yürütülen toplantıda, çalışmaların eksiklikleri ve deneyimler konuşuldu.

Sürecin özgünlükleri ve liseli gençliğe yüklenen sorumlulukların altının çizildiği konuşmalarda, liseli gençliğin devrimci bir temelde yan yana getirilebilmesinin önemi üzerinde duruldu. DLB'nin yapması gerekenler tartışıldı.

Ardından yaklaşan 1 Mayıs'ın önemi ve neler yapılması gerektiği konuşularak somut planlamalar yapıldı. 23 Nisan'da piknik yapma kararıyla birlikte,

haftalık olarak tartışmaların yapılabileceği genel toplantılar kararlaştırıldı.

İzmir

Çiğli İşçi Kültür Sanat Evi'nde bir toplantı yapan DLB İzmir'de örgütlenecek 1 Mayıs'ı değerlendirerek, "Direnişin 1 Mayıs'ına!" şiarıyla yürütülecek faaliyetin araçlarını tartıştı. Yazılamalar, sosyal medya, sosyal aktiviteler ve bülten üzerinden planlamalar yapan İzmir'li DLB'liler, 27 Nisan'da BDSP'nin örgütleyeceği 1 Mayıs pikniğine katılacak ve piknikte görev alacak.

"Sosyalizm" başlığı ile tartışmalar yürütmeyi karar altına alan DLB, ilk elden "ütopik sosyalizmden bilimsel sosyalizme" kitabını eğitim çalışması olarak önüne koydu.

6 Nisan günü Karşıyaka'da biraraya gelen DLB'liler bültenin son hazırlıklarını yaptı.

İP'in sarkacı...

Perinçek, AKP ile ittifaka hazır!

Orta burjuvazinin “sol” kanadı sayılan İP çizgisi, kapitalist düzenin çatlaklarında siyaset yapmaya endekslidir. Bu çizgi, zorunlu olarak İP'in ve onun şefinin sarkacının oradan oraya savrulmasını beraberinde getiriyor.

İşçi Partisi (İP) Genel Başkanı Doğu Perinçek, dinci-gerici medyanın en rezil, en saldırgan, sola/sosyalizme, işçi sınıfı ve emekçilere en azgın şekilde kin kusan *Yeni Akit* gazetesine mülakat verdi. Dinci-gericiliğin en rezil temsilcisi olan bir yayın organına mülakat vermesi, Perinçek'le müritlerinin yeni bir savrulma sürecinde olduklarına işaret ediyor.

Yandaş medya muhabirinin sorularını yanıtlayan İP şefi, Fethullah Gülen Cemaati'ne karşı AKP ile ittifaka hazır olduğunu ilan ederek, tartışma yarattı. Ergenekon davasından müebbet hapis cezasına çarptırılmasına rağmen serbest bırakılan Perinçek, dinci-gericiliğe bir bütün olarak karşı çıkma iddiasını terk ederek, “Fethullah'a karşı AKP” çizgisine yuvarlandı.

“F örgütü” diye tanımladığı Gülen cemaatinin kökünün kazınması için Tayyip Erdoğan'a destek vereceğine dair ifadelerinin yarattığı tartışma üzerine, *Aydınlık* gazetesinde “düzeltme” yayınlayan İP şefi, “AKP ve Cemaate karşı üçüncü güç biziz. Halkın tarafındayız” türünden uçuk laflar etse de, mülakatta sarf ettiği sözleri doğrudan reddetmiyor. Bundan anlıyoruz ki, adı geçen rezil yayın organında yayınlanan mülakattaki sözler, -yeni bir savrulmaya kadar- hem İP'in hem şefinin politik çizgisinin dışavurumudur.

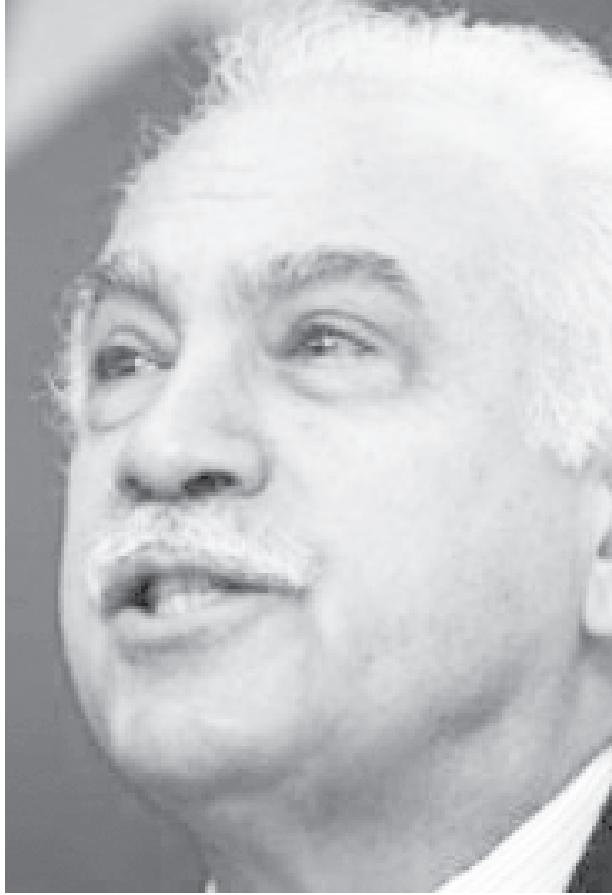
Düzen çatlağında siyasetin sonuçları...

Orta burjuvazinin “sol” kanadı sayılan İP çizgisi, kapitalist düzenin çatlaklarında siyaset yapmaya endekslidir. Bu çizgi, zorunlu olarak İP'in ve onun şefinin sarkacının oradan oraya savrulmasını beraberinde getiriyor. Sarkacın ipi, sabit bir şekilde kapitalist düzene sıkı sıkıya bağlıdır. Dolayısıyla “çatlak” gördüğü yere doğru yuvarlanan İP'in sarkacı, bir noktada sabittir. Her zaman kapitalist sisteme bağlı ve sadıktır; devrimci harekete karşı ise, saldırganıdır. Bu temel iki nokta, İP ve şefinin 40 yıllık siyasi tarihlerinde, özü itibarıyla hep sabit kalmıştır.

Burjuva siyaset tarzı, genel olarak “ilke” veya “değer” taşımadığı için, düzen sınırları içinde kalmak koşuluyla, her burjuva akım bir uçtan bir uca savrulabilir. Buna karşın temel burjuva siyasi akımlarda bu duruma sık rastlanmaz. Zira bunlar, düzen siyasetinin temel taşlarını oluştururlar çoğu zaman. Oysa İP gibi “ortada” olan, ancak çatlak bulduğu yerde siyaset yapabilen gerici burjuva akımlar için durum farklıdır. Böyleleri, ancak “düzenin çatlaklarında” varlık gösterebildikleri için, bir uçtan öbür uca savrulup dururlar.

“F örgütü”ne karşı “herkesle birlikte”

Hem mülakatta hem düzeltme açıklamasında “F örgütü”ün kökünün kazınması üzerinde duran İP şefi, dinci-gerici koalisyon içinde oluşan “çatlak”tan umutlu görünüyor. Dinci gericiliğin AKP kanadına yaklaşmak için, siyasal İslam'a karşı pozisyon değiştiren Perinçek, cemaatler ve imam hatip okulları konusunda ağır

değiştirdi. Yeni destur: “Siyasal islama evet, F örgüte hayır” şeklinde özetlenebilir.

“F örgütü gladyodur, bunu ortadan kaldırmak lazım. (AKP şefi Tayyip Erdoğan dahil) kim bunun için çaba harcarsa, halk için çalışıyor. Bunun için CHP ve MHP ile de ittifak yapabiliriz” mesajları veren İP şefi, “F örgütü”ne karşı, kapitalizmin temsilcileri ve emperyalizmin iç dayanağı olan düzen güçleriyle işbirliği yapamaya pek hevesli görünüyor.

“Anti-emperyalist” söylemin kofluğu

Kaderini ABD ile batılı emperyalistlere bağlayan Türk burjuvazisinin siyasi arenadaki üç temsilcisi ile (AKP, CHP, MHP) ittifaka hazır olduğunu ilan ettiği yerde, İP şefi, anti-emperyalist olduğunu da iddia edebiliyor. Emperyalizmin temel iç dayanağı olan burjuvazi ve onun siyasal temsilcileriyle işbirliğine hazır olduğunu ilan eden bir siyasal akımın “anti-emperyalist olma” iddiası, bilimsel açıdan temelden yoksun, etik açıdan ise tiksinti vericidir.

Bu çağda anti-kapitalist olmadan anti-emperyalist olmak mümkün değilken, emperyalist/Siyonist güçlerin “model” diye piyasaya sürdüğü AKP ile zımnî ittifak arayışında olanlar, anti-emperyalist olmak bir yana, emperyalizmin iç dayanağı olan burjuva iktidarını (dolayısıyla emperyalizmin de) sadık hizmetkarları olabilirler ancak. Sarkacı düzen içi çatlaklara yuvarlanan İP, özü itibarıyla “sol” kılıklı, gerici bir burjuva akımdır. Böylesi akımların misyonu ise, kapitalizme, demek oluyor ki, doğrudan veya dolaylı, emperyalizme “sol”dan hizmet etmektir.

40 yıllık savrulmalar tarihi

Bu gerici akım, orta sınıfların “sola en yakın” oldukları 1970'li yıllarda bile, günlük yayını aracılığıyla devrimcileri ihbar ederek, emperyalizmin iç dayanağı olan düzene aktif bir şekilde hizmet etmiştir. “Devrimcilik” iddiaları taşıdıklarında bile, bu alçaltıcı misyonu üstlenenler, sonraki yıllarda, çok daha sefil hallere düştüler. Bu savrulular, şaşırtıcı değil. Zira bunlar, İP'in temsil ettiği orta burjuvazinin siyasal tutumun dolaysız yansımalarıdır. Böyle bir çizgi, istese de, tutarlı bir duruş sergileyemezdi.

İlk yıllarında, Osmanlı'nın yüz binlerce Ermeni'yi acımasız bir şekilde katlettiğini dile getiren bu akım, özellikle 90'lı yıllarla birlikte “Ermeni soykırımı”ndan söz edenleri düşman belledi: “Soykırım yalanıyla mücadele komiteleri” kurarak ilkel şovenizmin bayraktarlığını yapmaya başladı.

Bir dönem Mustafa Kemal'i ve Kemalizmi “en donmuş, en muhafazakâr gerici bir düşünce” diye tanımlarken, bir süre sonra Kemalizmi yüceltmeye, onun bayraktarlığını yapmaya başladı.

1974'te Türk devletinin Kıbrıs'a saldırmasına karşı çıkarken, sonrasında Kıbrıs savunuculuğunda generalleri bile gölgede bıraktı. İngiliz emperyalizmi ile işbirliği yapan Rauf Denktaş'ı teşhir eden İP şefi, '90'lı yıllarla birlikte, aynı Denktaş'ı “kahraman” mertebesine terfi ettirdi. Keza bir dönem Bekaa Vadisi'ne giderek Abdullah Öcalan'la görüşen Perinçek, uzun bir ara geçmeden, Kürt halkına karşı ırkçı-şoven söylemi, uç noktalara vardırı.

Bir dönem “sol söylem” kullanan bu akım, solun en gerici düşmanı olan faşist parti MHP ile “Kızıllema” ittifakı kurabilecek noktaya kadar düştü. Bu ittifak tutmasa da, İP şeflerinin faşist partinin şefleriyle zihniyetlerinin birbirine ne kadar yakın olduğunu gözler önüne sermeye yaradı.

1990'lı yıllarda general yalakalığına başlayan İP ve onun şefi, 10 yıl önce, dönemin Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer ve orduyu, AKP'ye karşı “yurtsever” görevlerini yapmaya davet etmişti. Şimdi ise, “F örgütü” tasfiye etmek adına, AKP ve onun şefi ile ittifaka hazır ve nazır hale geldiğini ilan ediyor.

İP tarihine bakıldığında, benzer pek çok örnek görülebilir. Zira yukarıda da ifade ettiğimiz üzere, faşist parti MHP ile ittifak kurabilecek noktaya gerileyen bu akımın sarkacı, daima düzen içinde kalmış ama düzen içi çatlağın olduğu yere bağlı olarak sürekli yer değiştirmiştir.

Perinçek'le özdeşleşen İP, geldiği noktada, “bizi ciddiye alın, bizimle ittifak kurun, ‘F örgütü’ tasfiye edelim” diye düzen güçlerine yalvarmaktadır. İP şefinin bu yakarılarına diğer sermaye partileri kulak asarlar mı? Pek olası görünmüyor. Eh, bu da, düzen içi çatlaklarda siyaset yapmanın kefareti...

Görünen o ki, dinci-gericilik limanına yanaşan İP sarkacı, düzen içi çatlak yer değiştirene kadar, buralarda oyalanacaktır.

AKP gericiliği sınır tanımıyor!

AKP'nin kadınların hak ve özgürlüklerine yönelik gericiliğinin yeni örnekleriyle hemen her gün karşılaşmaktayız. Kadına yönelik ayrımcı ve aşağılayıcı yaklaşımlar -ki bu da bir şiddet türüdür- toplumsal yaşamda kadınları dışlamak ve ev köleliğine mahkûm etmek isteyen gerici erkek egemen kültürün uzantısıdır.

Bu gerici kültürün son örneği Bingöl'de AKP'li Belediye Başkanı Yücel Barakgazi'nin söyledikleri oldu. Barakgazi, toplumun bunu hazmetmeyeceği, bunun dinen ve örf'ün de uygun olmadığı gerekçesiyle 'belediye başkan yardımcılığına ve belediye başkan vekilliğine bayanları getirmeyi düşünmüyoruz' dedi. Konu Bingöl'de AK Parti'den 1'inci sıradan belediye meclis üyesi seçilen Nurten Ertuğrul'un istifası ile gündeme geldi.

AKP'li belediye başkanının sözleri dinsel gericiliğin görmek istediği toplumsal yaşamı özetlemektedir. Her fırsatta bu yönlü söylemler öne çıkarılmakta, dinsel gericiliğin kültürel dokusu yaşamın her alanında işlenmek istenmektedir. Kuşkusuz bu en çok da kadınların hak ve özgürlüklerine yönelik gerici tartışmalarla gündeme gelmektedir.

Örnekleri çoktur. Hamile kadınların dışarı çıkmasını edepsizlik olarak ifade edenlerden, "dekolte giyinirsen, tecavüze uğrarsın" diyen profesörlerinden, "en az üç çocuk" isteyen Erdoğan'dan, tecavüzcüyü "masumiyet karnesi" gereği tahliye eden yargısından pek çok örnek verebiliriz. Hatırlanırsa, Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'nun (HSYK) yargıda iş yükünü hafifletmek amacıyla düzenlediği çalışmada yapılan önerilerden birisi tecavüze uğrayan kadının tecavüzcüsüyle evlenmesi olmuştu.

Gerici zihniyetin pek çok örneği her vesileyle gündeme getirilmektedir. "Her kürtaj Uludere'dir" diyen Tayyip Erdoğan bunun en bariz örneği olmuştu. Kürtaj tartışmaları sırasında AKP'liler tarafından yapılan ibretlik açıklamalara oldukça vahim bir tablo oluşturmaktaydı. Kürtaj yasaklamaları tartışılırken Sağlık Bakanı ile TBMM İnsan Hakları Komisyonu Başkanı tecavüze uğrayan kadınların doğum yapmaları gerektiğini söyleyerek tecavüzü önlemek gibi bir dertleri olmadıklarını göstermişlerdi.

Kadın bedenini cinsel obje olarak gören ve üzerinde mülkiyet hakkı olduğuna inanan ataerkil düşünce yapısının bu taşıyıcıları doğrudan yasaklamasalar da kadınların eğitimden çalışma hakkına yönelik engelleyici istemlerini saklamaya gerek görmüyorlar. Eğitimde çocuk gelinliğin önünü açan 4+4+4 sistemi ile ilgili tartışmalarda, "kızlı erkekli evler" ile ilgili açıklamalarında bu çok açık görülmüştü. Yanı sıra kadınların hamile olarak ortalıkta dolaşmasını istemeyen Ömer Tuğrul İnançer "çalışan kadın kocasının emrinde olmayı uygun bulmuyor ama patronuna hizmeti haysiyetine uygun buluyor" diyerek kadınların çalışma hakkını gereksiz gördüğünü ifade etmişti. Dinci-gerici bu zihniyet kadını kocasının emrinde görmekle, iki insan arasındaki birlikteliği patron-işçi ilişkisiyle özdeşleştirmekle gericiliğin bakış

açısını da özetliyor zaten.

Belediyede yönetim kademelerinde kadınların olmasını dinen ve örf'ün uygun bulmayan bakış açısında olduğu gibi dinci-gerici kültür kadını toplumsal yaşamın bir öznesi olarak görmemektedir. Bu nedenle kadınlar çok yönlü ezilmişlikle karşı karşıya kalmakta, toplumsal ve siyasal yaşamdan uzak tutulmak istenmektedir. Kadınların sınırlı da olsa kazanılmış haklarına ise tahammülleri yoktur.

Gericiğin kaynağı kapitalist sistemdir!

Sömürü üzerine kurulu sınıflı toplumlar emekçi kadının çok yönlü ezilmişliğinin ve köleliğinin kaynağıdır. Kadına yönelik sömürünün, baskının ve ayrımcılığın kaynağı da kapitalist sistemdir. Sömürü üzerine kurulu bu düzende erkek egemen gerici kültür yaşam bulmaktadır. Mevcut düzende bu gericiliğe karşı ancak örgütlü bir şekilde mücadele edilebilir. Hak ve özgürlükler alanı genişletilebilir. Ancak gerçek ve kalıcı çözüm devrim ve sosyalizmdir. Çünkü öncelikle toplumsal bir devrimle kadınların sömürsünün ve ezilmişliğinin maddi varoluş nedenlerini ortadan kaldırmak gerekmektedir. Bu açıdan tarihte en önemli örnek olan Ekim Devrimi'nin önderi Lenin'in sorunun özü bakımından söylediği şu cümle emekçi kadınların kurtuluş yolunu göstermesi açısından önemlidir: "Her mutfak kadını, devleti idare etmesini öğrenmelidir."

"Komünistler, kadının tarihsel ezilmişliğinin yarattığı fiili eşitsizliklerin tüm izlerinin silinmesinin yeni toplumun inşası ve yeni insanın biçimlenmesi eşliğinde uzun bir tarihi döneme yayılacağına bilincindedir. Bu nedenle de, toplumsal bir devrimle üretim araçlarının özel mülkiyetine son vererek, sömürü ilişkilerinin ortadan kaldırılması için atılan adımların, geçmişten miras kalan ataerkil kültüre, geleneklere ve gerici ideolojiye karşı sistematik mücadele ile birleştirilmesi gerektiğini savunuyoruz."(*)

Bu bilinç ve programla örgütlü bir mücadele yürütülerek, bugün her türden gericilikle savaşılmalıdır. Ancak bu mücadele gerçek kurtuluş için devrim ve sosyalizm mücadelesi ile birleştirilmelidir.

(*)Devrimci Kadın Kurultayı'na sunulan "Kadın sorunun tarihsel kökeni ve kadının kurtuluşu" başlıklı tebliğden alıntı

Ethem davasında 4. duruşma

Ethem Sarısülük'ü katleden polis Ahmet Şahbaz'ın yargılandığı davaya 7 Nisan'da devam edildi.

Duruşma için Ankara Adliyesi önüne gelen yüzlerce kişi öfkeli sloganlarla katili aklyan sermaye yargısını protesto etti. Adliye çevresindeki yolları tutan polis ve jandarma kitleyi adeta abluka altında tuttu.

Duruşma öncesinde kitleye seslenen anne Sarısülük, "Katillerden hesap sormaya geldik. Mahkemeyi direniş alanına çevireceğiz" diyerek duruşma için salona geçti.

Daha sonra Ankara Dayanışması bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamada "Ethem'in ve diğer şehitlerin hesabını soracağız" denilerek dava sürecine ve katillerden hesap sormak için mücadelenin önemine dikkat çekildi. Sadece dava günü değil her zaman sokakta olunacağı vurgulandı. Açıklamanın sonunda Hasta Mahpuslara Özgürlük Platformu kurulduğu aktarılarak zindalarda tecrit altındaki hasta tutsaklarla dayanışma çağrısı yapıldı.

Sosyal medya üzerinden örgütlenen bir grup yarıcı bir eyleme imza atarak, ellerindeki çıkartmaları polis barikatının önünde birleştirdi. Çıkartmalar birleştiğinde Ethem'in silueti ortaya çıktı.

Duruşma sırasında ise mahkeme heyeti ara karar çıkararak katil polis Ahmet Şahbaz'a sorulacak soruların doğrudan yüzüne sorulması için gelecek celse duruşmada hazır edilmesi kararı aldı. Duruşma katil polisin tutuklaması talebi reddedilerek sadece çağrı kağıdı gönderilmesi kararıyla 26 Mayıs 10:30'a ertelendi.

Duruşmanın sona ermesinin ardından adliye önünde Sarısülük ailesi ve avukatlar açıklama yaptı. Duruşmaya dair bilgilendirmenin ardından 26 Mayıs'ta hesap sorma kararlılığıyla yine adliye önünde olma çağrısı yapıldı. Eylem atılan sloganlarla bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

TBMM'de eylem yasağına doğru

Temel haklar ve özgürlükleri ortadan kaldırmak için elinden geleni yapan AKP, Kılıçdaroğlu'nun uğradı saldırıyı da bunun vesilesi yapmak istiyor. Yaşanan saldırıyla ilgili konuşan TBMM İdare Amiri ve AKP Çorum Milletvekili Salim Uslu, "Meclis'i eylem alanı haline getirirseniz bir gün de size karşı olabileceğini hesap etmek gerekir" dedi.

Uslu'nun yaptığı şu açıklama AKP'nin niyetini de açığa çıkarıyor: "Eylemciler Meclis kapısına kadar geliyorlar. Sayın milletvekilleri kapılara kadar gidip onları alıp içeriye kadar getiriyorlar. Hatta eylem materyalleri ile birlikte içeriye almaya çalışıyorlar. Bu kişileri kendi arabaları ile içeri alanlar dahi var. Şimdi Meclis'i eylem alanı haline getirirseniz sonuçta bu olayların olabileceğini hatta bir günde size karşı olabileceğini de hesap etmek gerekir. Meclis'te bulunan grup başkanvekillerinin bu konuda Başkanlık Divanı ile kaygılarını paylaşıp tedbir alınması konusunda yardımcı olunmasında sayısız fayda olacaktır. Nitekim Perşembe günü Meclis Başkanımız Cemil Çiçek başkanlığında, Grup Başkanvekilleri, İdare Amirleri ve ilgili bürokratlarla güvenlik toplantısı gerçekleştireceğiz."

Kayıp çocuklar ülkesi

Pamir Dikdik 3,5 yaşındaydı. Belki de oyun oynamak için çıktığı yolda, yaşına hiç yakışmayan bir acı yaşattı ailesine. Derin bir üzüntü, sözcüklere dökülemeyen bir acıydı Pamir'in ailesinin yaşadıkları. Bu olay Pamir'in kaybolduğu gün, babasının sosyal medyadan yaptığı çağrı üzerine Türkiye'nin gündemine girdi. Dostluk ve dayanışmanın ileri bir örneğini sergileyen binlerce insan Pamir'i arama çalışmalarına destek verdi. Ancak Pamir'in çocuk ayaklarıyla arşınladığı adımların izleri, evinden çok da uzaklaşmadan bir havuza düştüğünü doğruladı.

Pamir'in kaybolması ve hemen ardından ölü bulunması hala kayıp olan binlerce çocuğu akla getirdi. Medyada, TÜİK'in verilerine göre halen kayıp olan çocuk sayısının 27 bin olduğu söylenirken İçişleri Bakanlığı da kayıp olan 16 bin insanın 6 bininin çocuk olduğunu açıkladı. Bu durum herkesin bildiği ve dillendirmeye çekindiği bir tartışmayı yeniden açtı. Kaybolan ve cesetleri dahi bulunamayan çocukların akıbeti ne?

Bu sorunun cevabı oldukça net. Bu düzenin bataklığına sürüklenen binlerce çocuk insanlık dışı koşullarda yaşamaya ve çalışmaya zorlanmaktadır. Bu nedenle çocuklara böyle bir yaşamı reva görenlerin, kayıpların artmasından yakınması ve sahte gözyaşları dökmesi hiçbir anlam ifade etmiyor. Hatta Pamir'in kaybolması ve ölü bulunmasının ardından "Gezi Parkı benzeri protestoları yapmak için bölgede keşif yapıyorlar. Çocuğu da bilerek kaybettiler" yorumları yapanların böyle bir çabasının olmaması da bu bataklığın gün geçtikçe büyüdüğünü ve daha fazla değeri yok ettiğini gösteriyor. Bu değerlerin belki de en safı, çocuk sevgisi.

Çok uzağa gitmeye gerek yok. Daha 10 yaşındaki Mehmet'i başından vuranlar, 14'ünde Berkin'i katledenler Pamir için üzülebilirler mi? Onlar, evlerini köprü altlarına kuran, soğuk kış günlerinde saatlerce mendil satıp eli buz tutan, ayakkabı boyayan, adları, adresleri bilinse de kayıp olan çocukları bilmezler. Taş attığı için yaşından büyük ceza alıp, taş duvarlar ardında işkence gören, tacize, tecavüze uğrayan çocukların çığlıklarını duymazlar. Kafası prese sıkıştığı için feci şekilde can veren çocuk işçi Ahmet'in ismini hatırlamazlar. Bu yüzden isimleri boğazımızda

düğömlenen, yüreğimizi yakan çocukların adlarını anmaya cesaret edemezler.

Hatta daha fazla Ahmet doğsun, 12-13 yaşında meslek öğrensini diye gönderildiği sanayide gücünün yettiğinden on kat daha fazla iş yapsın, büyüüp askere gitsin, vatani için ölsün isterler. Bu yüzden açlıktan ölen çocukların ülkesinde üç çocuk yapmayı salık verirler, bu da yetmez beş çocuk isterler. Kısacık ömrüne sığdırdığı büyük acıları unutmak için tutunacak bir dal arayan çocuğun çatlamış elini, yumuşacık, bakımlı ellerinin tersiyle itenler, yardımsever pozunu takınarak gezdikleri Afrika ülkelerinde bir çocuğun başını okşadıktan sonra ellerini çırpmayı ihmal etmezler. Açlıktan ve yoksulluktan kaburgaları sayılan çocukları kucaklarına alıp kameralara poz verenler, en büyük acıların kaynağı olan bu düzenin böyle sürüp gitmesini isterler.

Bu düzenin değişmesini isteyenlere ise, 'çocuk bile olsa' zulmü reva görürler. Hatta "kadın da olsa, çocuk da olsa vurun" emrini hiç sakınmadan verirler. Ağır silahlarıyla kendi halkına saldırmaktan geri

durmamaları elinde sapanıyla görüntülenen çocuğu "terörist" ilan ederler. Hatta buna bile gerek kalmaz, Kürt olması yeter bir çocuğun ölüm fermanının boynuna asılmasına, vururlar gözlerini kırpmadan. Sonra susar simitçi çocukların acı çığlıkları. Sokaklar ıssız kalır. Kurşun sesleri konuşur yalnızca.

İnsanlığa açlık, yoksulluk, kan ve ölümden başka bir şey vermeyen, zenginlerin çıkarı için milyonların yaşamını cehenneme çeviren bu düzenin efendileri çocuklar için nasıl iyi bir yaşam ve gelecek inşa edebilir ki? Evet belki çocukları sevebilirler ama yalnızca kendi çocuklarını. "Ötekilerin" çocukları bomba parçalarını oyuncak zannedip ölürken, onların çocukları gemiciklerle oynarlar. Ya da onların çocukları hiç durmadan çalıp çırparken "ötekilerin" çocukları ölürler.

Çocuklar neden kaybolurlar hiç düşündünüz mü? Dünyaya geldikleri ilk günden beri kendilerine öğretileni bilen ve öyle yaşayan çocuklar, bu kaderlerinin bir parçasıymış gibi iğrenç bir yaşama mahkum edilirler. Daha ne yaptıklarını bile bilemeden kirli bir çarkın parçası haline gelirler. Ama onlar asla kirlenmezler. Kendilerini kurtaracak sihirli bir elin dokunmasını beklemek için değil, büyüüp hesap sormak için bilendirler. Bazen büyümeyi bile beklemezler. Kaderlerini ellerine alırlar. Berkin olurlar, Mehmet olurlar düşlerine bile sığdıramadıkları büyük sevdalar için dövüşürler.

Çocuklar, ama bütün çocuklar için düşlediğimiz özgür dünya çok uzakta değil. Savaşımız, çocukların kaybolmadığı bir ülke için, kayıp bir ülkeyi tarihin çöplüğüne gömmek için, gün geçtikçe büyüyor. Usanmaz seslerimiz hep aynı seçeneği dillendirmeye devam ediyor. Biz bu kirli ve kokuşmuş düzene mahkum değiliz. Yalnızca bizim çocuklarımızın değil, bütün çocukların gülebileceği başka bir dünya var. İşte o dünyayı kurduğumuz gün, kaybolan çocuklarımızın oyun oynamak için uzaklaştığından emin olacağız. Ve onları hep birlikte arayacağız.

EKK Elvan ailesini ziyaret etti

Gebze Emekçi Kadın Komisyonu 5 Nisan'da Berkin Elvan'ın ailesine bir ziyaret gerçekleştirdi. "Berkin'in ekmeğinin ve umudunun mücadelesi bizlere, sapanı çocuklarımıza emanet!" diyen Gebze EKK çocukları ve yoldaşları olarak gördükleri Berkin'in evinde, ailesinin yanında akşama kadar zaman geçirdi.

Gebze EKK'nın ziyareti sırasında, sanatçı Rahmi Saltuk da Berkin'in ailesinin yanındaydı. Rahmi Saltuk da birkaç yıl önce oğlu Baran'ı camdan düşmesi sonucunda kaybetmişti. Saltuk, sohbeti sırasında yaşanan katliamların ve tüm haksızlıkların hesabının sorulacağını ve inancın hiçbir zaman kaybedilmemesi gerektiğini vurguladı.

Kartal Emekçi Kadın Komisyonu da 6 Nisan Pazar günü, Berkin Elvan'ın ailesini ziyarete gitti.

Araçlarla Kartal'dan Okmeydanı'na gelen kitleyi baba Sami Elvan karşıladı. Emekçi Kadın Komisyonu adına yapılan konuşmada Berkin'in bir toplumu uyandırdığı ve herkese umut olduğuna vurgu yapıldı. Daha sonra emekçi kadınlar ve gençlerden oluşan ziyaretçilerle Gülsüm ananın yanına çıkıldı. Burada da Emekçi Kadın Komisyonu adına kısa bir konuşma yapıldı. Artık herkesin Berkin olduğu söylenerek çocukların öldürülmediği bir dünya için her gün mücadele edildiği ve edileceği vurgulandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Paraları sıfırlayanlar yoksullara sadaka dağıtıyor!

Bugün dağıtılan yardımlara uzanan eller, yarın kendilerini sömürenlerin yakasına da yapışmasını bilecektir.

Makarna ve kömür dağıtımlarıyla göz boyamaya çalışan AKP bu alışkanlığını sürdürüyor. Özellikle seçim öncesi artan bu gibi yardımlar 2013 yılı içinde değişmedi. "İhtiyaç sahiplerine" olduğu söylenen bu 'sadaka' dağıtımları için 2013 yılında 12 milyar lira harcandı.

Aile ve Sosyal Politikalar Bakanlığı aracılığıyla bu paradan yoksul, yaşlı, engelli ve muhtaç ailelere 12 milyar yani eski dağıtıldığı iddia ediliyor. Açığa çıkan yolsuzluklarla birlikte düşünüldüğünde, bu paranın gerçekten 'ihtiyaç sahiplerine' mi gittiği yoksa ayakkabı kutularında mı biriktirildiği şaibelidir. Bilal'in evde sıfırladığı paralara karışmış olması da muhtemeldir.

Çaldıklarının azını dağıt ki sosyal devlet desinler!

12 milyarlık tutarın bu haliyle dağıtıldığını varsaysak bile bunun yoksullara dağıtılan sadakadan öte bir anlamı yoktur. Zira böylesine tasarruflar devlet bütçesinden ayrılan paralarla yapılmaktadır. Devletin bütçe gelirlerinin %85'ini ise zaten işçi ve emekçilerden kesilen vergiler oluşturmaktadır. Yani 'ihtiyaç sahiplerine' yönelik bir duyarlılıktan bahsedilemez.

Çünkü ne AKP'nin ne de diğer düzen partilerinin yoksulluğu ortadan kaldırmak gibi bir dertleri vardır. Kapitalist sistemde yoksulluk birileri daha tembelle olduğu için ortaya çıkmamıştır. Aksine en çalışkan ve üretken sınıf olan işçi sınıfı ve emekçiler bilinçli olarak yoksulluğa itilmektedir. Dağıtılan paranın en yoksul 19 milyon insana gitmiş olması, başlı başına bu sistemin

suçunun büyüklüğünü ve ne kadar yüzüstü olduklarını göstermektedir.

Sadaka toplumu yaratılmak isteniyor!

On milyonlarca insanı yoksullaştıracaksınız, ardından da bu kategoride bulunanları bir oy deposu haline getirmek için sadaka dağıtacaksınız. Hem de onlardan çaldıklarınızla. Ayrıca dağıtılan bu sadakalarla işçi ve emekçilerin onuruyla oynanmak istenmektedir. Hakları çalınanlar, kendi ürettiklerinden faydalanmak için dağıtım kuyruklarında sıraya dizilmek, düzen partilerine oy vereceğine dair teminat vermek zorunda bırakılmaktadırlar.

Tüm zenginlikleri üretenlerin, bunların tümüne sahip olma hakkı kadar meşru bir neden olabilir mi? Yaratılmaya çalışılan sadaka toplumu sayesinde emekçiler bu meşru ve haklı istemden vazgeçirilerek, sadaka isteyen dilencilere dönüştürülmeye çalışılmaktadır.

Düzene biat eden, el açıp aman dileyen, kırıntılarla yetinen, onuru ve gururu çığnenmiş bir toplum, bu düzen için kendisine verilen oydan da daha önemlidir. Çünkü ancak bu sayede saltanatlarını sürdürebilirler. Bir avuç asalak ve onların devlet görevlileri saraylarında yaşarken, kendilerinden yardım dilenenlere harcadığı 12 milyar liranın hiçbir değeri yoktur.

Sakladıkları hazineleri nasırlı ellerden korumak için daha çok sadaka dağıtacaklardır. Ancak hiçbir şey işçi ve emekçileri haklı davalarından vazgeçiremeyecektir. Bugün dağıtılan yardımlara uzanan eller, yarın kendilerini sömürenlerin yakasına da yapışmasını bilecektir.

Haziran Direnişi'ne iki yeni dava

Haziran Direnişi'nde eylemlere katılanlarla ilgili ayrı ayrı davalar açılmaya devam ediyor. Baret, sarı eldiven ve de pamuk dahi 'suç unsuru' sayıldı.

Gezi Parkı'na saldırıldığı gün olan 16 Haziran 2013'te Üsküdar'da toplanan 6 bin eylemci Avrupa Yakası'na geçmek için harekete geçti. Polis, eylemcilere Altunizade ve Kısıklı'da iki kez saldırdı. 11 kişi gözaltına alındı. Göstericilerden Oğuzhan Demir'in üzerinden bir baret, Alu Çuğ'un üzerinden pamuk ve sarı eldiven, iki kişinin üzerinden çakı çıktı. Ve 11 kişi hakkında, 2911 sayılı Toplantı ve Gösteri Yürüyüşleri Kanunu'na göre, "yasalara aykırı gösteri düzenlemek ve bu gösteriye katılmak" iddiası ve üç yıla kadar hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Gözaltıları protesto etmek suç

İkinci dava ise, 10 Eylül 2013'te Hatay'da Haziran Direnişi'nde hayatını kaybeden Ahmet Atakan'ın ölümünü protesto eden 17 kişinin gözaltına alınmasını protesto için bir gösteri düzenleyenlere açıldı. İddianameye göre, sosyal medyadaki çağrılar sonucu toplanan 6 bin kişi 11 Eylül'de Kadıköy'de gösteri yaptı. Bu grup içerisinde gözaltına alınan 13 kişi hakkında da yine 2911 sayılı kanuna aykırılık iddiasıyla dava açıldı.

1 yıl içinde 50 kişi gözünü kaybetti

Bir yıl içinde 50 kişinin polisin attığı gaz fişekleriyle gözünü kaybettiği Türkiye'de sorumlular yargılanmıyor. Son olarak Urfa'nın Birecik ilçesinde 15 yaşındaki N.K. gözünü kaybetti.

Polisin attığı gaz kapsülünün sol gözüne isabet ettiği N.K sevk edildiği Malatya İnönü Üniversitesi Tıp Fakültesi Hastanesi'nde ameliyata alındı. N.K'nin sol gözünü kaybettiği açıklandı. Yüksek derecede tahribat olan N.K'nin gözüne protez takılacağı bildirildi.

Polis 50 kişinin gözünü aldı

Polis saldırısı sonucu sadece son bir yıl içinde en az 50 kişi gözünü kaybetti. Polis saldırılarında gözünü kaybedenlerin çoğunluğunu ise çocuklar oluşturuyor. Polis eylemler sırasında insanları bilinçli olarak hedef alıyor.

Toplantı ve yürüyüş hakkının kullanıldığı eylemlere yönelik polis saldırıları sonucu yaşanan bu ve benzeri yaralanmalar, hak ve özgürlükler konusunda devletin tahammülsüzlüğünü gösteriyor.

Türkiye’de göçmen olmak...

Türkiye, coğrafi konumu nedeniyle farklı milliyetlere mensup insanların göç yolu olmakta. Çevrelediği ülkelerde yaşananlar doğrudan Türkiye’ye göç olarak yansiyabilmekte. Eski Sovyet ve Doğu Bloku ülkelerinden farklı etnik kimliğe sahip insanların gelişleri artık geride kaldı. Zamanla Asya ve Afrika ülkelerinden gelen insanlar için Türkiye, hem geçiş noktası hem de uygun olduğunda yeni bir yaşam alanı oldu.

İstanbul’da bir ‘Somalililer Sokağı’

İstanbul’da bir ‘Somalililer Sokağı’nın olması, Türkiye’de yabancı göçmen nüfusun geçekliğini göstermesi açısından şaşırtıcı bir gerçektir. Göçmenlerin ikametleri büyük çoğunlukla yasal olmadığı gibi çalışma koşulları da yasal değildir. Göçmenler ucuz iş gücü kaynağı olarak kullanılırken, çalışma koşulları da daha çok denetimden uzak yerler olmaktadır. Tekstil, inşaat, gıda, eğlence hatta tüm vahametiyle fuhuş...

Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü’nün (OECD) 2011 istatistiklerine göre Türkiye’de yasal, ya da diğer adıyla “düzenli göçmen” sayısı 220 bindi. İstanbul Serbest Muhasebeci Mali Müşavirler Odası’nın (İSMMM) “Yabancı Kaçak İşçiler ve Türkiye’ye Göç Hareketi” adlı raporunda, Türkiye’de aynı yıl 200 bin kaçak işçiden bahsedilmektedir. Birkaç yıl önce konuyla ilgili konuşan TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu da göçmen işçi sayısının 1 milyon civarında olduğunu söylemişti.

Kolluk kuvvetlerinin rakamlarına göre ise Suriyeli sığınmacılar hariç her yıl 200 bine yakın göçmen yasa dışı yollarla Türkiye’ye giriş yapıyor. Bunlardan yaklaşık 100 bini Türkiye’yi transit olarak kullanarak Avrupa’ya geçiyor. Türkiye’deki Suriyeli sığınmacı sayısının ise 2014 yılı sonunda 1,5 milyon olması bekleniyor. Suriyelilerin haricinde ülkede 500 bine yakın yasa dışı göçmen olduğu tahmin ediliyor ancak tam sayı bilinmiyor.

Hiçbir altyapısı olmayan yasalar

Türkiye’de 2013 Nisanı’nda “Yabancılar ve

Uluslararası Koruma Yasası” adında yeni bir yasa çıktı. Sığınma talebi ile gelenlerin ve her türlü yabancıların Türkiye’ye gelişi ile ilgili yeni bir sistem oluşturuldu. Ancak “uluslararası standartlara göre” hazırlanan bu yasanın hiçbir alt yapısı yok. Yani gelenlerin insanca yaşama imkanlarını sağlayacak bir hazırlık yok.

Türkiye, göçmenler için bir toplama kampı olacak

Yanı sıra yine 2013 Aralık ayında AB ile Geri Kabul Anlaşması (GKA) yapıldı. AB ülkelerine Türkiye üzerinden yasa dışı yollarla giden 3. ülke vatandaşlarının ülkeye iadesini öngören GKA, Türkiye’yi bir tampon bölgeye dönüştürecek. Çünkü AB’nin iade edeceği göçmenler, memleketleri ile Türkiye arasında geri kabul protokolü yoksa sınır dışı edilemiyor. AB ülkeleri göçmenlerden kurtulmak için Türkiye’yi bir toplama kampına dönüştürecek.

Her ne kadar Suriyeli sığınmacılar AKP tarafından ayrıcalığa tabii tutuluyor gibi görünse de bu tümü için geçerli değildir. Emperyalistlerin ve işbirlikçilerin çıkarı için kan donduran cinayetler işleyebilen çok az bir kısmı dışında, bugün Suriyeli göçmenler ucuz işgücü olarak sömürülmektedir.

Türkiye’de çalışma koşullarının kölelikle eş değer olduğunu düşünürsek, göçmen işçiler için durumun ne kadar vahim olduğunu daha iyi anlayabiliriz. Öyle ki, Güngören’de bir tekstil atölyesinde çalışan Suriyeli bir işçi, zam isteyince dövülebilir. Hatta işyerinde gündüz çalıştırıldıktan sonra gece bir odaya kapatılıp oradan ayrılmasına izin verilmeyebilir. Bugün Suriyeli işçilerin yevmiesi 5 TL’dir. Ayrıca Türkiye’de 2014 yılının ilk 3 ayında 22 Suriyeli işçinin iş cinayetlerinde hayatını kaybetmiş olması onlara verilen bir diğer “ayrıcalıktır.”

Suriyeli sığınmacılar vesilesiyle yeniden gündeme gelen göçmen nüfus, Türkiye’de siyasi bir propaganda aracı ve oy deposudur. Gerektiğinde tetikçi olarak kullanılmak dışında, insanlık dışı koşullarda yaşamak zorunda kalmaktadırlar. Emperyalizmin bölgesel çıkarları için uygulanan savaş politikaları ise yazık ki daha çok insanın bu faturayı ödemesine neden olacaktır.

Reyhanlı itirafı: “El Kaide yaptı!”

Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Teşkilatı toplantısında gerici çetelere AKP’nin verdiği destek inkar edilmek istendi. Fakat 11 Mayıs 2013 yılındaki Reyhanlı Katliamı’nın El Kaide tarafından yapıldığı da kabullenilmiş oldu.

Al Monitor’da yer alan habere göre, Ermenistan Büyükelçisi Arman Kirakossian AGİT toplantısında yaptığı konuşmada, Türkiye’yi Suriye savaş uçağının düşürülmesi ve Kesib’deki gerici çetelerin Ermenilere saldırılarında doğrudan sorumlu olmakla suçladı.

“Reyhanlı katliamını El Kaide yaptı!”

Türk Büyükelçisi Tacan İldem ise Kirakossian’ın iddialarına yanıt verirken öne sürdüğü “Türk devleti El Kaide’nin hedefinde” tezini kanıtlamaya çalışırken “Reyhanlı’da 52 kişinin yaşamını yitirmesine ve 146 kişinin yaralanmasına neden olan bombalı saldırılar, El Kaide unsurları tarafından yapıldı ve El Kaide unsurlarının Suriye dışındaki operasyonudur” dedi.

Böylece Reyhanlı Katliamı’nın El Kaide tarafından gerçekleştirildiğini itiraf eden ilk resmi Türk yetkili Tacan İldem oldu. Büyükelçi Reyhanlı Katliamı’nı itiraf ederken, El Kaide’nin Kesib’deki saldırılarında, Türkiye’de üslenmiş olan unsurlarının işi olduğu iddialarını kabul etmedi.

Reyhanlı Katliamı’nın hemen ertesinde Erdoğan, suçu üzerinden atmak için aklına gelen hangi siyasi oluşumlar varsa sıralamıştı. Dönemin İçişleri Bakanı Muammer Güler ise “Katliamın El Kaide ile ilgisi yok” demişti. Bugün bu yalan itiraf edilmiş olsa da, Reyhanlı Katliamı’ndaki suç ortaklığını hala saklamaya çalışıyorlar.

Öte taraftan Türkiye’nin gerici çetelere MİT’in TIR filolarıyla silah gönderdiği, THY uçaklarının bile bu amaçla kullanıldığı, ücretsiz tedavi ihtiyaçlarının karşılandığı, özellikle Suriye sınırındaki illerde rahatlıkla dolaştıkları, sınır kapılarının onlara hizmet ettiği orta yerde dururken, bu çetelere eğitim amaçlı kamp açıldığı biliniyor.

Avrupa: Sosyal demagoji ve faşist hareketlerin seçim başarıları

A. Eren

Fransa'da ikinci turu yapılan yerel seçimlerde iktidardaki Sosyalist Parti (PS) büyük bir yenilgi aldı. PS ve sol partiler, oyların yüzde 43'ünü alırken, ana muhalefetteki UMP ve neo-faşist Milli Cephe yüzde 48'le sandıktan birinci çıktı. Aşırı sağcı Fraont National/Milli Cephe (FN) partisi de birçok ilde belediye başkanlığı kazandı. Ülke çapında yüzde 9 oy alan FN, tarihinde ilk kez 9 şehirde belediye başkanlığı kazandı.

FN lideri Marie Le Pen, "Artık Fransa'da 3. bir siyasi güç olduğu ortaya çıkmıştır. Bu seçimler Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande'nin politikalarının iflasının belgesidir" dedi. Bu açıklama, sağcı/faşist koalisyonun, siyasal sürece daha etkili bir şekilde katılma hazırlığı içinde olduğuna işaret ediyor.

Halk nezdinde destek oranı en düşük cumhurbaşkanlarından birisi olan Hollande'nin partisi PS, Paris'i tekrar kazanarak teselli bulsa da, ülke çapında büyük bir hezimete uğradı. Özellikle Sol'un kalesi Toulouse kentinin sağ parti UMP'ye geçmesi dikkat çekti. Hezimetini değerlendiren "Sosyalist" Hükümet Sözcüsü Najad Vallaud-Belkacem, "Seçmenlerin verdiği mesajı aldık" dedi.

Yerel seçimlerin ilk turunda 44,6 milyon kayıtlı seçmenin olduğu ülkede, seçimlere katılım oranı yüzde 25'te kaldı. Katılım oranının dibe vurması, emekçilerin burjuva partilere güven duymadıklarının somut göstergesidir. Bu durum, PS'nin düşük halk desteği almasında önemli bir etken olurken, sağcı/faşist koalisyonun ise, işine yaradı. Bununla birlikte faşist partinin güçlenmesi, seçimlere katılımın düşük olmasından öte sebepleri de var.

Faşist NF'nin başarısı, sadece Fransa ile sınırlı bir durum değil. Avrupa genelinde neo-faşist parti ve hareketlerin giderek artan politik gücü ve etkisi, işçi sınıfı hareketinin gelecek mücadele süreçlerinde önemle üzerinde durması gereken bir sorun halini almaktadır.

İşçi hareketinin tarihsel gelişim süreçleri gözetildiğinde, kapitalist sistemin içine düştüğü kriz ve işçi sınıfı hareketinin devrimci çıkışı karşısında, her dönemde faşist parti, örgüt ve çeteler önemli dalga kıran rol üstlenirler. 1890'lı yılların sonunda, -dönemin komünistleri olan- sosyal demokrat partiler öncülüğünde gelişen işçi hareketinin önüne duvar örmek için burjuvazi, anti-semitizme dayalı bir karşı-devrim hareketi geliştirmiş, özellikle Almanya, İtalya gibi ülkelerde etkili olabilmiştir.

Ekim Devrimi ve yarattığı devrimci atmosferin de etkisiyle, Avrupa'nın bütün ülkelerinde dönemin Komünist Partileri önderliğindeki işçi hareketi güç kazanmıştır. Burjuvazi, gelişen sınıf hareketine karşı 20. yüzyılın birinci yarısından itibaren faşist hareketleri oluşturmaya başladı. Faşist hareketler başta Almanya olmak üzere iktidara gelerek, örgütlü işçi hareketini kanlı bir şekilde bastırmıştır.

Günümüzde egemen emperyalist sermaye iktidarını tehdit edecek örgütlü bir işçi hareketi olmasa da, dünya kapitalist sistemin içinde bulunduğu derin ekonomik kriz, burjuva parlamentarist temsili

kurumlarına karşı emekçi sınıflarda artan güven kaybı ve bu kurumların meşruiyetini yitirmesi, uluslararası ilişkilerde giderek kullanılan militarist araç ve yöntemler, kemer sıkma olarak adlandırılan ekonomik ve sosyal saldırı ve yıkım politikaları, sağlık, eğitim, barınma, işsizlik, emeklilik gibi devasa sorunlar, sınıflar arasındaki gerilimi arttırmaktadır.

Tekelci sermaye gruplarının çıkarlarını temsil eden kapitalist/emperyalist sistem, aşmakta aciz kaldığı ekonomik ve mali krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak için saldırıyor. Bu saldırıya karşı işçi sınıfı ve diğer emekçi katmanların tepkilerinin sertleşeceği bilen egemen sınıflar ve onların hizmetindeki hükümetler, ardarda çıkardıkları "anti-terör" yasalarıyla polis devleti için hazırlık yapıyorlar. kazanılmış demokratik hakların tırpanlanması, toplumsal-siyasal yaşamda hızla yayılan ırkçılık, şovenizm ve bu sorunların egemen tekelci burjuvazi tarafından "etnik" yöne kaydırılması, göçmen emekçilerin "günah keçisi" olarak sunulması vb... Tüm bunlar, faşist hareketlerin Avrupa'nın bütün ülkelerinde politik güç kazanmalarının hem koşullarını yaratmış hem önünü açmıştır.

25 Mayıs Avrupa parlamentosu seçiminde ittifak...

Marine Le Pen liderliğindeki Front National (FN) ile diğer sağcı partilerin seçimlerde güç kazanmalarının, 25 Mayıs 2014'te yapılacak olan Avrupa Parlamentosu (AP) seçimlerine de yanması bekleniyor. Nitekim Avusturya'da FPÖ, Hollanda'da Geert Wildes'in PVV (Özgürlük Partisi) geçen dönem seçimlerinde aynı başarıyı göstermişti. Fransız sağcılarının da katılımıyla, AP'deki faşist hareketlerin etkisi artacak.

Ekonomik, mali ve politik krizin yarattığı sonuçlar ve yönetimdeki geleneksel sosyal demokrat, muhafazakar ve sözde sol sosyal demokrat-sosyalist partiler açıktan büyük tekelci sermaye gruplarının çıkarlarını koruyan programları hayata geçirmişlerdir. Avrupa emperyalist burjuvazisinin bu saldırı programları başta işçi sınıfı olmak üzere, toplumun orta kesimleri ve küçük burjuva katmanlarında sosyal erozyona yol açmıştır. Le Pen "Bütün kötülüklerin kökü Avrupa'dır" onun yerine "bağımsız ulusların işbirliği" savıyla, sözde Avrupa karşıtı söylemlerle seçimde etkili olmuştur. "Sağ popülist", "aşırı Sağ" olarak adlandırılan bu neo-faşist hareketler 90'lı yıllardan itibaren güç

kazanmaya başladılar. Nitekim Avrupa parlamentolarına göz atıldığında, çoğunda faşist partilerin olduğu görülür.

Avusturya'da FPÖ 1999 yılında yüzde 26,9 oranında oy alarak hükümette ikinci parti konumuna geldi. 1994 yılında İtalya'da Musolini faşist hareketinin devamı olduğunu açıktan beyan eden Lega Nord, Berlusconi hükümetinde yer alacak güce kavuşmuştu.

Danimarka'da Pia Kjaersgaard'in liderliğindeki Danimarka Halk Partisi (DF) seçimlerde aldığı yüzde 12 oy oranıyla etkili politik bir güç haline gelmiştir. Bu parti sistemli bir şekilde yabancı göçe, göçmen emekçilere karşı yürüttüğü ırkçı-faşist propagandayla, hükümetin çıkardığı yeni göçmen yasaları üzerinde belirleyici güç olmuştur.

Hollanda'da Geert Wilders'in partisi 2010'daki seçimlerde aldığı yüzde 15 oy oranıyla parlamentoya girmeyi başarmıştır. Almanya'da bilinen faşist grup ve partilerin yanında AB karşıtı söylemi üzerinde ilk genel seçimlere katılan "Almanya için Alternatif Partisi"(AFD) az bir oyla parlamentoya grime fırsatını kaçırmıştır.

Bu arada faşist hareket, sadece Batı Avrupa değil, Doğu Avrupa ülkelerinde de etkilerini arttırmaya muvaffak olmaya başladılar. Örneğin klasik faşist hareketlerin ideolojik ve politik karakteristiğini taşıyan parti ve örgütlerin güç kazanması dikkat çekicidir. Zira bu ülkelerde sınıf çatışmalarının politik düzeyde daha da derin ve sert yaşandığı bilinmektedir. Özellikle Macaristan faşist hareketi Jobbik Partisi (İyi bir Macaristan için Hareket), oluşturduğu faşist tugaylarla özellikle azınlıklara, sol harekete karşı faşist terör estirmektedir. Taşındıkları siyah üniformalarıyla faşist tugaylar, geleneksel faşist hareketin sembol ve ideolojisinin militan, azgın savunucuları konumundadırlar.

Faşist hareketin güçlendiği bir diğer ülke Yunanistan'dır. Doğu Avrupa'dakilerle benzer özellikleri, Yunanistan "Altın Şafak" faşist hareketi de taşımaktadır. Geleneksel faşist hareketin ideolojik-politik devamlılık söylemi, bu ülkelerde halen etkili olmaktadır.

25 Mayıs'ta Avrupa Parlamentosu seçimlerinde bir ittifakla girecekleri bilinen bu parti ve grupların, Avrupa düzeyinde etkili politik bir güç oluşturacaklarına kesin gözüyle bakılıyor. Zira bu partiler, Avrupa Parlamentosu (AP) seçimlerinde geçen dönemde de önemli oranda oy alabildiler. Nitekim Fransa, Avusturya ve Hollanda'da yapılan seçim

anketlerinde, bu partilere yüzde 25-30 oranında destekçi olduğunu göstermektedir. 25 Mayıs'ta yapılacak AP seçimlerinde Lego Nord (İtalya), PVV (Hollanda), FN (Fransa), SD (İsveç Demokratları) (İsveç), SNS (Slovak Nasyonal Partisi) (Slovakya) ve VB (Vlaams Belang) (Belçika) ortak hareket etmeye hazırlanıyorlar.

Sosyal demagojinin etkisi

Farklı ideolojik, politik ve sosyal bileşimine karşın bu neo-faşist hareketlerin temel özelliği aldatici, sözde anti-kapitalist radikal söylemler ve "küçük insanı ezen, kendi ulusunun çıkarlarını gözetmeyen" Avrupa kurumlarına karşı propagandadır.

Tekelci büyük burjuvazinin lehine uygulanan ekonomik ve mali programlar özellikle orta sınıf katmanlarında geleceğe dönük karamsarlık, korku ve büyük bir tepki yaratmıştır. Göçmen işçilere, emekçilere düşmanlık, azınlıklara yönelik ırkçı ve fiili saldırılara varan tutumlar, sosyal sınıfsal sorunların "etnik" boyutta sunulması/tartışılması, anti-islam söylemleri, göçmenleri ve mültecileri kriminalize ederek, yeni göç yasalarının çıkarılması talepleri, sadece orta toplumsal kesimler üzerinde değil, küçük burjuva katmanlar, işsiz kalabalık kitleler ve işçiler üzerinde de etkili olmaktadır. "Ulusal Pazar'ın korunması", "önce biz ve milletimiz" gibi ırkçı propagandalar, göçmen emekçileri sosyal sorunların, artan işsizliğin sorumlusu olarak lanse edilmesi, küçümsenmeyecek etki yaratmaktadır. Fraont National, FPÖ ve Lega Nord'un seçim başarılarında, işçi kentlerinin rolü de küçümsenemez.

Birinci olarak bu neo-faşist hareketler kapitalizmin içine girdiği bu çok boyutlu kriz sürecinde ortaya çıkan çelişkileri, çatışmaları, sınıfsal tepkileri "sağa" kanalize ederek dalgakıran rolü oynamaya hazırlanıyorlar.

İkincisi bu faşist hareketler kullandıkları propagandanın etkisiyle egemen burjuva hükümetlerin göçmenlere yönelik yeni yasalar çıkarmasını kolaylaştırmakta, iltica ve demokratik hakları kısıtlayan yasaların çıkarılmasının toplumsal-siyasal atmosferini oluşturmaktadırlar.

Üçüncü olarak emekçi sınıfları demoralize edecek korku ortamı yaratmaya çalışıyorlar. En önemlisi de işçi sınıfının devrimci örgütlenmesinin önüne set çekmek, etkili olmasını engellemek fonksiyonunu üstlenmektedirler.

Bütün bu faşist parti ve hareketlerin, büyük tekelci şirketlerin çıkarlarına göre uygulanan ekonomik ve politik programlara, özünde bir itirazları yok. Sosyal hakların kısıtlanması, esnek çalışma koşulları, taşeron sisteminin uygulanması gibi uygulamalar, "ulusal iş gücünü koruma" propagandasıyla desteklenmekte. Dolayısıyla faşist hareketlerin temsil ettikleri ideoloji ve yaptıkları propaganda bir taraftan etkiledikleri sosyal tabanının (özellikle orta katmanların) mantalitesini yansıtırken, öte yandan ve esas olarak egemen burjuva sınıfın çıkarlarını savunmaktadırlar.

Genel olarak faşist ideoloji bir taraftan alt toplumsal katmanların tepkilerini dillendirip dışa yansıtırken, diğer taraftan kapitalist toplumsal düzeni "işçi sınıfı tehdidi"nden korumak, devrimci çıkış perspektifi ve çabasını düzen içine kanalize ederek, dalgakıran rolü oynamaktadır.

Faşist hareketin bu karşı devrimci, işçi düşmanı, aldatici sosyal demagojisini teşhir etmek, buna karşı devrimci bir cephe oluşturmak ertelenemez bir görevdir!

Küba'ya karşı yeni emperyalist komplo

ABD emperyalizmi, zafere ulaştığı günden beri Küba devrimini yıkmak için çaba harcıyor. Ancak aradan geçen 55 yıla rağmen, bu gerici hedefine ulaşmayı başaramadı. ABD saldırganlığını boşa düşüren Küba yönetimi, işçi sınıfı ve emekçilerden gücünü alan devrimlerin emperyalist kuşatma ve komplolara karşı dayanıklılığını da kanıtıyor.

Fidel Castro'ya karşı yüzlerce kez suikast planı hazırlayan CIA'in bütün girişimleri fiyaskoyla sonuçlandı. Bundan dolayı defalarca rezil oldu. 55 yılda denemedik yöntem bırakmayan ABD, son olarak Twitter'i kullanarak Küba yönetimine karşı yıkıcı faaliyetlere devam ediyor. Bu kirli planla ilgili belgeleri yayınlayan Associated Press (AP) haber ajansı, Küba halkına düşmanlık yapan Barack Obama yönetiminin suçüstü yakalanmasına katkıda bulundu.

Birkez daha USAID...

2009 yılında başlatıldığı belirtilen 'yıkıcı proje', Amerikan "yardım örgütü" Uluslararası Kalkınma Ajansı (USAID) tarafında yürütülüyor. CIA paravan kuruluşu olan USAID, ABD emperyalizminin kirli işlerini organize etmesi için kurulmasına rağmen, STK (Sivil Toplum Örgütü) diye pazarlanıyor. Oysa kirli icraatlarından dolayı birçok ülkeden kovulmuştur.

USAID tarafından ZunZuneo adıyla kurulan servisin 40 binden fazla kullanıcıya ulaştığını ortaya koyan AP'nin yayınladığı belgeler, spor, hava raporu gibi "siyaset dışı" haberlerle işe başlayan servisin, belli bir aşamadan sonra, gençleri sosyalist yönetime karşı kışkırtmaya başladığını da kanıtıyor.

AP'nin ele geçirdiği USAID belgelerinde, ZunZuneo ağı önemli bir kitleye ulaştığında daha siyasal içerikli metinler göndermeye başlamayı, Raul Castro yönetimine karşı siyasi gösterileri ateşlemeyi ve gençlerin "devlet ve toplum arasındaki güç dengesini yeniden müzakere etmelerini sağlamayı" planladığı belirtiliyor.

Yıkıcı plan gizli yürütülmüş

Suçüstü yakalanan USAID şefleri, Küba'ya karşı giriştikleri yıkıcı faaliyetleri önemsiz göstermeye çalıştılar. Oysa yıkıcı faaliyetlere tepki gösteren bazı senatörler, böyle bir programdan haberdar olmadıklarını açıkladılar.

USAID tarafından yürütülen yıkıcı faaliyeti "aptalca" olarak niteleyen Dış Operasyonlar Alt Komitesi Başkanı Patrick Leahy, olayla ilgili açıklamasında şu ifadeleri de kullandı; "Bize bilgi verildiğini söylüyorlar. Ancak bize öylesine dolaylı bilgi verildi ki kimse birşey anlamadı. İki soru soracağım: Eğer bizden para istiyorsanız neden ayrıntılı bilgi vermediniz? Ve bu parlak fikir kimden çıktı?"

Bu açıklama, yıkıcı programın "önemsiz" değil, "kirli" olduğunu ve bundan dolayı gizli yürütüldüğünü gözler önüne seriyor.

Kirli programın gizli yürütüldüğünü gösteren bir diğer önemli kanıt ise, finansmanın, ABD dışında kurulan şirketler tarafından üstlenilmesidir. Nitekim USAID örgütünün Küba'daki sosyal paylaşım ağı ile ilişkisini örtbas etmek için büyük çaba harcadığını gösterdiğine

işaret eden AP, programa aktarılan para için denizaşırı ülkelerde şirketler kurulduğunu ve Cayman Adaları'ndaki bankalardan transfer yapıldığını bildirdi. Bu arada yayınlanan belgelerde, ZunZuneo için harcanan 1,6 milyon doların, Pakistan'da ayrıntıları açıklanmamış bir projeye tahsis edilmiş olarak gösterildiği de belirtiliyor.

Emperyalist küstahlık

Küba'ya karşı girişilen yıkıcı programın deşifre olması üzerine Beyaz Saray Sözcüsü Jay Carney tarafından yapılan açıklamada, USAID'in kirli işler çevirdiği kabul edildi.

Sözcü, " *Bunlar, bunun gibi programlar ve Amerikan hükümetiyle bağlantısının hem uygulayıcıları hem de vatandaşlar için sorun yaratabileceği türden ortamlar. Bu yüzden gizlilik içinde yürütüldü. Gizli bir program ya da istihbarat programı olduğu için değil. Kaldı ki gizli bir program da değil, istihbarat programı da*" dedi.

Yıkıcı programı kabul etmek zorunda kalan Obama yönetimi, Küba'ya karşı giriştikleri yıkıcı faaliyetleri "olağan" birşeymiş gibi göstererek, küstahlığı elden bırakmadı.

BBC'ye açıklama yapan USAID sözcüsü ise, küstahlıkta Beyaz Saray sözcüsünü geride bıraktı. USAID sözcüsü Matt Herrick, insanların haklarını kullanmalarına ve dış dünyayla bağlantı kurabilmelerine yardımcı oldukları için Küba'daki faaliyetlerinden gurur duyduklarını söyledi.

Oysa CIA'in paravan örgütü olan USAID, yıkıcı faaliyetlerinden dolayı şimdiye kadar defalarca rezil duruma düşmüştür. Emperyalist kışkırtma ve saldırganlığın taşeronu olan bu örgüt pek çok ülkeden kovulmuştur. Son olarak geçen yıl Boliviya'dan, önceki yıl ise Rusya'dan kovuldu ve bu ülkeleri terk etmek zorunda kaldı.

Küba'dan sert tepki

Yıkıcı faaliyetin deşifre olması üzerine açıklama yapan Küba Dışişleri Bakanlığı ABD ile İlişkiler Direktörü Josefina Vidal şu ifadeleri kullandı: " *ZunZuneo programı, ABD'nin Küba'ya karşı yıkıcı planlarından vazgeçmediğini bir kez daha kanıtladı. ABD, ülkemizdeki kamu düzenini bozmak için istikrarsızlık ortamı yaratmaya çalışıyor ve bu amaçla her yıl milyonlarca dolarlık bütçe ayırma devam ediyor.*"

Küba yönetiminin emperyalist saldırganlığa tepkisini aktaran Vidal " *Uluslararası yasalara ve Birleşmiş Milletler sözleşmesine saygı duymak zorunda olan ABD hükümeti, Küba halkı ve uluslararası kamuoyu tarafından da reddedilen yasadışı ve gizli eylemlerine son vermelidir*" dedi.

ABD'nin Küba'ya karşı giriştiği emperyalist saldırılardan biri daha boşa düşürülmüş oldu. Buna rağmen saldırgan, kirli programların uygulanmaya devam edeceğinden de kuşku duyulmuyor. Zira emperyalizmin var oluş sebeplerinden biri de, sömürgeci saldırganlıktır. Ancak Küba örneğinde görüldüğü üzere, bilinçli ve direngen bir halkın olduğu yerde, bu saldırı programlarının başarıya ulaşma şansı da bulunmuyor.

Suriye'deki kirli savaş ve ortalığa saçılan pislikler!

ABD'li gazeteci Seymour Hersh yayınladığı makalede Suriye'de süren kirli savaş konusunda devletin tutumuyla ilgili ciddi iddialarda bulundu. Tayyip Erdoğan'ın El Nusra'nın destekçisi olduğunu, Suriye'deki çetelerle işbirliği yaptığını ortaya koydu. Hersh makalesinde Guta'daki kimyasal saldırının MIT tarafından planlandığını, ABD'nin de sermaye devletinin dinci çetelerle olan ilişkisini bildiğini belirtti.

Hersh'in yazısında yer verdiği rapora göre El-Nusra kimyasal silah üretmek için harekete geçti. El Nusra en büyük desteği Türk devletinden gördü. Türk devleti ve ABD desteği ile sağlanan kimyasal hızlandırıcılar sayesinde El Nusra adındaki katliamcı örgüt sarin gazı üretmeyi başardı.

Hersh'in yazısında sık sık atıfta bulunduğu rapora göre, MIT, El Nusra ve diğer çetelerle bir dizi görüşme yaptı. Dinci çetelerle politik temaslarda bulundu. Jandarma çetelerin askeri lojistik desteğinin yönetimini üstlendi ve savaş çetelerini askeri olarak eğitti. Türk devleti Suriye'deki kirli savaşın sorumlusu çetelerden desteğini esirgemedi. Zira çetelere destek vermemesi durumunda Suriye yönetiminin iç savaşı bitireceği bilinciyle hareket etti. AKP iktidarı ABD emperyalizminin doğrudan müdahalesinin önünü açmak için Suriye'de komplocu kontra faaliyetlerine hız verdi.

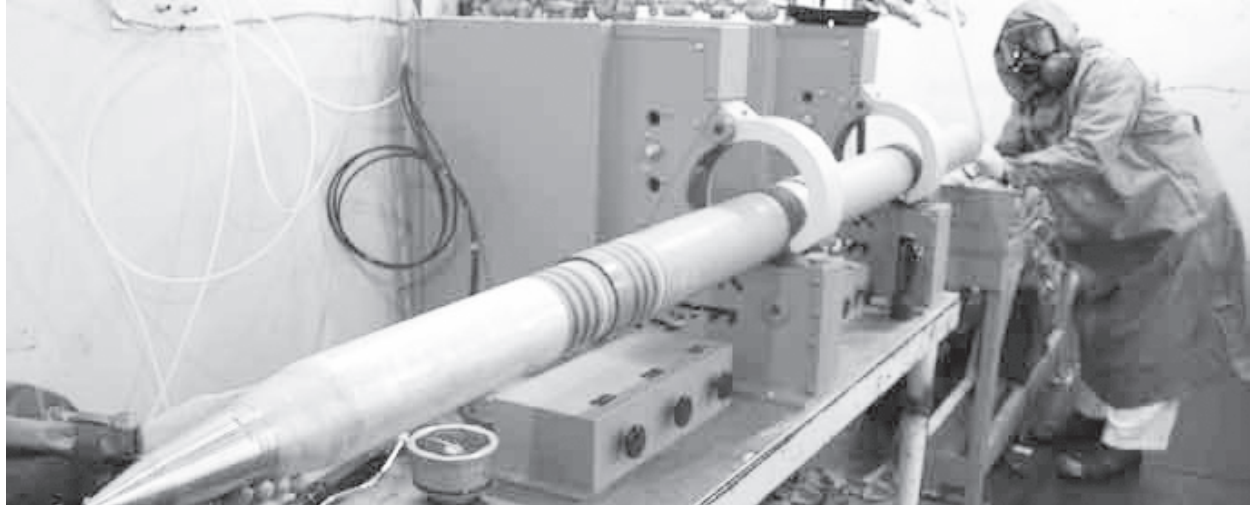
Rapora göre Amerikan istihbaratı, MIT'in kimyasal savaş teknolojileri geliştirilmesi konusunda doğrudan El-Nusra ve müttefikleri ile çalıştığını öğreniyor. Ayrıca Obama, John Kerry, Tom Donilon, T. Erdoğan, A. Davutoğlu, MIT Müsteşarı Hakan Fidan bir toplantı düzenliyorlar. Toplantıda Türk sermaye devleti yetkilileri savaş için bir an önce düğmeye basılmasını istiyor, Suriye devletinin "kırmızı çizgileri" aştığı konusunda ABD yöneticilerini ikna etmek için gayret gösteriyor.

Rapora göre Türk devlet yetkilileri ABD yöneticilerinin katıldığı toplantıda ellerini güçlendirmek amacıyla, El Nusra vb. çetelerin kullandığı kimyasal silahları Suriye yönetiminin kullandığı görüntüsünü ve yanılması yaratmak için tüm hünerlerini sergilemişler. Ancak buna rağmen kimyasal gaz kullanımını soruşturan BM heyeti Suriye yönetiminin kimyasal gaz kullandığına dair bir kanıt bulamadı. Üstelik BM heyeti sarin gazının Türkiye üzerinden Suriye'ye sokulduğunu saptadı.

Hersh Türk sermaye devletinin aynı zamanda sarin kullanımı konusunda çetelere eğitim de verdiğinin altını çiziyor. Hersh, iddiasının temel kanıtı olarak Türk devlet yetkililerinin tümünde gözlemlenen "saldırı sonrası memnuniyet"i ve biraraya gelinen bazı durumlarda görülen "karşılıklı övgüler"i gösterdi.

Hersh'ün yazısına kaynaklık eden rapora göre Suriye'deki çetelere yardım eden en önemli güç Türk devleti. Zira Ürdün'den yardım gelemmez. Çünkü Ürdün'ün güney bölgeleri girişe açık ve Suriyeliler tarafından kullanılıyor. Lübnan da vadilerin ya da tepelerinin kullanılmasına izin vermez.

Türk devlet yetkililerin suçları Hersh'ün yazdığı sınırları aşan bir içeriğe sahiptir. En son Dışişleri Bakanı

Ahmet Davutoğlu ile Milli İstihbarat Teşkilatı'nın (MİT) Başkanı Hakan Fidan'ın da olduğu üst düzey bürokratlar arasında yapılan bir toplantının YouTube'da yayınlanan ses kayıtları bu suçlara ışık tuttu. Toplantının bir yerinde, savaş çığırtkanları, Suriye devletinin Türkiye topraklarına ya da Süleyman Şah Türbesi'ne bir saldırı düzenleme olasılığını tartışıyorlar. Süleyman Şah Türbesi, Türkiye ile Suriye'yi sömürge olarak elinde tutan Fransa arasında imzalanan 1921 tarihli Ankara Anlaşması'na göre, Suriye içinde Türk askerleri tarafından korunan bir Türk toprağı sayılıyor.

Sızdırılan ses kayıtlarına göre, Davutoğlu, "Başbakan da telefonda, bu [Süleyman Şah Türbesi'ne saldırı] gerektiğinde bir imkan gibi de değerlendirilmeli bu konjonktürde dedi" diyor. MİT müsteşarı Hakan Fidan da verdiği cevapta "Ben öbür tarafa 4 tane adam gönderirim, 8 tane boş alana füze de attırdım. problem değil o! gerekçe üretilir... Gerekirse oraya da [Süleyman Şah Türbesi'ne de] bir saldırı düzenleriz, oraya da, oraya da biz saldırtırız önden" diyor. Türk Dışişleri Bakanlığı, kayıtların "bazı bölümleri tahrif edilerek yayımlandığını" ve sızdırmanın "Türkiye'nin ulusal güvenliğine yönelik alçakça bir saldırı" olduğunu belirtti.

Bu konuşmalar, Türkiye'ye saldırmamış olan bir devlete saldırı düzenlemeye yönelik kirli niyetin açık göstergesidir. NATO üyesi olan Türk sermaye devletinin, II. Dünya Savaşı sonrasında Nürnberg'de Naziler'in ölümle cezalandırıldığı barışa karşı işlenen suçları işlediğinin ve bir komplonun icracısı olduğunun açık kanıtıdır.

Ortalığa saçılan savaş çığırtkanlığı ABD ve Avrupa emperyalistlerinin önderliğinde Suriye'de sürdürülen kirli savaşı tümüyle deşifre etmiştir. Şam'da yönetim değişikliği uğruna verdikleri kirli savaşta El Kaide bağlantılı İslamcı milisleri fütursuzca silahlandıran ABD ve Avrupa emperyalistleri, Türk devleti Suriye'yi büyük bir yıkıma uğratmış ve bu sızdırmalarla açığa çıkan türde provokasyonlara uygun bir zemin hazırlamışlardır.

ABD ve Batılı ortakları, Suriye'ye doğrudan bir müdahaleden korkuyorlar. Çünkü bu durumda Rusya ve İran'ın doğrudan, Çin'in ise dolaylı şekilde içinde yer alacağı bir bölge savaşının kaçınılmazlığından kaygı

duyuyorlar. Suriye'den sonra emperyalistlerin hedef tahtasına çakılacak olanlar İran halkları olacaktır. Yükselen ve sistem dışı bir bölge gücü olan, İslam dünyasında ABD ve Batı emperyalizmine karşı direnen Şii ekseninin merkezi konumundaki İran'ı tasfiye etmek, hem emperyalistlerin, hem de emperyalistlerin işbirlikçisi devletlerin temel hedeflerinden biridir.

Eğer Suriye'ye ABD ve NATO açık bir müdahaleden bulunursa, bu saldırının yatay ve dikey gelişecek bir bölgesel savaşa dönüşmesi kaçınılmazdır. Bu savaşın dikey boyutunu, bütün bölge ülkelerine yayılacak kanlı etnik çatışmalar ve mezhep boğazlaşmaları oluşturacaktır.

Bu bölgesel yangının Çin emperyalizminin de kayıtsız kalamayacağı aşikardır. Türk devleti ve AKP iktidarının emperyalist ABD'nin bir taşeronu olarak rol aldığı kirli oyunun bölgeyi saran savaşa hizmet ettiği ortada.

ABD emperyalizmi Suriye'ye açık bir müdahaleden çekiniyor. Bunun yerine Suriye savaşını bir taşeronla, Türk sermaye devletine ihale etmek istiyor. Çünkü krizi böylece iki ülke arasındaki bir sorun ya da savaş olarak sunma olanakları bulunuyor. O zaman Rusya, Çin ve İran'a dönüp, "Bu, iki ülkenin sorunu, kimse karışmasın" deme şansları bulunuyor.

Sermaye devletinin dümenine geçen AKP hükümetinin emperyalist savaş çığırtkanlığına ve hazırlıklarına karşı işçi ve emekçiler de "İşçilerin birliği halkların kardeşliği" şiarını yükseltmeli, ABD emperyalizmin taşeronluğuna hizmet eden kirli savaş politikalarına geçit vermemelidirler. Emperyalist savaş politikalarının bedelini Suriye halkları canlarıyla ödüyorlar. Emperyalist savaşın daha fazla kâr ve rant paylaşımı uğruna tezgâhlandığı açıktır. İşçi ve emekçilerin kanı ve canı üzerinden pazarlık kozlarını arttırmayı umanların insani değerlerle en ufak bir ilgisinin bulunmadığı açıktır.

Bugün yapılması gereken Suriye halklarına yönelik emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı çıkmaktır. Kirli, haksız savaşın kaynağı olan kapitalist sömürü düzenini yıkmak için mücadele ateşini körüklemektir. Suriye halklarına yönelik savaş çığırtkanlığı yapan savaş baronlarının oyunlarını bozmak için "Kapitalizm savaş demektir, barış sosyalizmle gelecek" inancı ve Haziran ruhuyla sokakları fethetmektir.

Brüksel'de 50 bin işçi ve emekçi yürüdü

Bazı ülkelerde geçen yılın sonu ve bu yılın başından beri "Sosyal bir Avrupa için", herkese düzenli bir iş, % 3 alım gücünün yükseltilmesi, ücretlerin ve ödeneklerin artması, taşaronaştırmanın sınırlandırılması ve tasaruf paketlerine son verilmesi talepleriyle sendikalar kampanyalar yürüttüler. Birçok ülkede yürütülen bu kampanya sonrası Avrupa Sendikalar Birliği tarafından 4 Nisan'da bir yürüyüş yapılması kararı alındı.

4 Nisan günü, 28 Avrupa ülkesinden işçi ve emekçiler Belçika'nın başkenti Brüksel'e aktı. Saat 09.00'dan itibaren ev sahibi Belçika sendikaları ABVV ve ACV yürüyüş alanında belirtiler. Çok geçmeden çeşitli şehirlerden otobüslerle gelen işçiler flama ve renkleriyle bölük bölük kortejler oluşturdular. Saat 10.00'dan itibaren Avrupa'nın diğer ülkelerinden gelen işçiler otobüslerden, trenden inerek kortejler halinde yürüyüş güzargahına aktılar. Yakın ülkelerden katılım yüksek ve uzak ülkelerden sembolik şekilde olurken, işçiler kendi flama, pankart ve dövizlerini taşıdılar.

En önde Belçika'nın ABVV Sendikası, kızıl renkleriyle alanda büyük bir coşku ve heyecan yaratıyordu. Gelen sınıf kardeşlerini selamlayarak ev sahibi olmanın onurunu yaşıyorlardı. ACV'nin örgütlü olduğu çeşitli işkollarındaki işçi ve emekçiler de değişik renkleriyle alanda göz dolduruyorlardı.

Her zamanki duruşu ve mütevaziliğiyle Fransa CGT Sendikası alana girdi ve alanda görkemli kızıl renkleriyle, sloganlarıyla gözdeliğini hep korudu. Küçümsemeyecek bir katılımın olduğu kortejlerden Almanya DGM, IG-Metal ve Ver.di sendikaları alanda sloganlarıyla, coşkularıyla hayli ilgi çeken kortejlerden biriydi. Ardından Hollanda FNV sendikası 2 bin kişilik kortejiyle alanda toplanmaya başladı.

Diğer Avrupa ülkelerinden gelen işçiler ve emekçiler alana flamalarıyla geldiler. Saat 11.30'dan

itibaren yürüyüş kotejleri hareket etti. Binlerce işçi ve emekçi yürüyordu. Sokaklar bir kez daha zapt edilmişti. Eylem alanı coşkunun, kardeşliğin egemen olduğu ve saldırılara karşı emekçilerin tepkilerini haykırarak dışa vurduğu şekilde devam ediyordu.

Tahamülsüzlük, polis provokasyonu!

Karadan ve havadan yoğun polis kontrolü eşliğinde tam bir provakasyon havası estirilmeye çalışılıyordu. Sendika kortejlerinde güvenlik ve düzenden sorumlu kişiler hep iyimser bir şekilde provokasyona karşı dikkatli olmaya çalıştılar. Ama özel polis güçleriyle koruma ve güvenliğini sağlama adı altında binalarına yaklaşıldığında, polis en ufak bir hareket ve davranışa 60-70 kişilik polis timleri, panzer ve TOMA'larıyla hemen saldırıya geçiyordu. Provokasyon için her türlü ortamı yaratıyordu. Birçok yerde işçi ve emekçi kortejlerine saldırdı. TOMA'ların tazyikli suyuna karşı, taş, sopa ve havai fişeklerin kullanıldığı sokak çatışmalarında tam bir polis terörü estiriliyordu. Havai fişekler, ses ve sis bombaları tam Beyrut sokaklarını andırıyordu. Genelde gençlerin ve küçük grupların kortejlerine saldırıyordu. İşçilerin korejlerine gelindiğinde polis süt dükmüş kedi gibi geri çekiliyordu.

Sol Parti ve örgütler

Sol parti ve örgütler de çeşitli pankart, bayrak ve flamalarıyla katılmışlardı. Genelde her ülkenin sol çevreleri alanda materyallerini dağıtıyorlardı. Karl Marx ve Che'nin resimlerine pankartlar ve bayraklar üzerinde oldukça sıkça rastlanıyordu.

Kızıl Bayrak / Belçika-Hollanda

On binler demokratik reformlar için yürüdü

Bahreyn'de halk isyanının üçüncü yılı geride kaldı, ancak halkın demokratik talepler uğruna yükselttiği mücadele, fütursuz devlet terörüne rağmen devam ediyor.

Bu küçük ada ülkesinde aynı anda halkın yarısının sokaklara döküldüğü eylemler de yapılmasına rağmen mezhepçi/zorba, Ortaçağ kalıntısı rejim Suudi Arabistan işgal ordusu ve emperyalistlerin desteği sayesinde ayakta durabiliyor. Buna rağmen Amerikancı Bahreyn Emiri Hamad Bin İsa Al-Halifa ve avnesi diken üstündeler. Zira tüm zorbalıklara rağmen halk hareketini bastırma gücünden acizler.

Bu zorba yönetim, halk üzerinde terör estirirken, aynı zamanda Formula-1 yarışmalarına ev sahipliği de yapıyor. Demokratik talepler için mücadele eden Bahreynliler, birkaç gün önce başlayan Formula-1 küstahlığına da tepkililer.

Muhalefetin çağrısı üzerine sokaklara çıkan on binlerce Bahreynli demokratik reform talepleriyle yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte, iktidara ve toplumsal servete el koyan azınlık rejimine karşı şiarlar yükselten Bahreynliler, bu rejimin yıkılması, yerine eşitlik, adalet ve yurtseverliğe dayalı demokratik bir yönetimin kurulmasını talep ettiler.

Yürüyüş sırasında yapılan açıklamalarda da bu talepler dile getirildi ve rejimin muhalefeti polis şiddetiyle bastırma politikasının sonuç vermeyeceği, Bahreyn halkının gerçek demokrasi uğruna yürüttüğü mücadelenin devam edeceği belirtildi.

Ortaçağ kalıntısı rejim, polis terörünün yanı sıra adli terör de estiriyor. Örneğin Bahreyn Cinayet Mahkemesi, 30 Mart'ta 12 muhalifi müebbet hapis cezasına çarptırarak, muhalifleri yıldırma politikalarının vardığı noktayı gözler önüne serdi. Ancak bu karardan beş gün sonra on binlerce kişinin sokaklara çıkması, gerici rejimin baskılarının halkı korkutamadığını birkez daha gösterdi.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2014/15 * 11 Nisan 2014

Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Tayfun Altıntaş
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

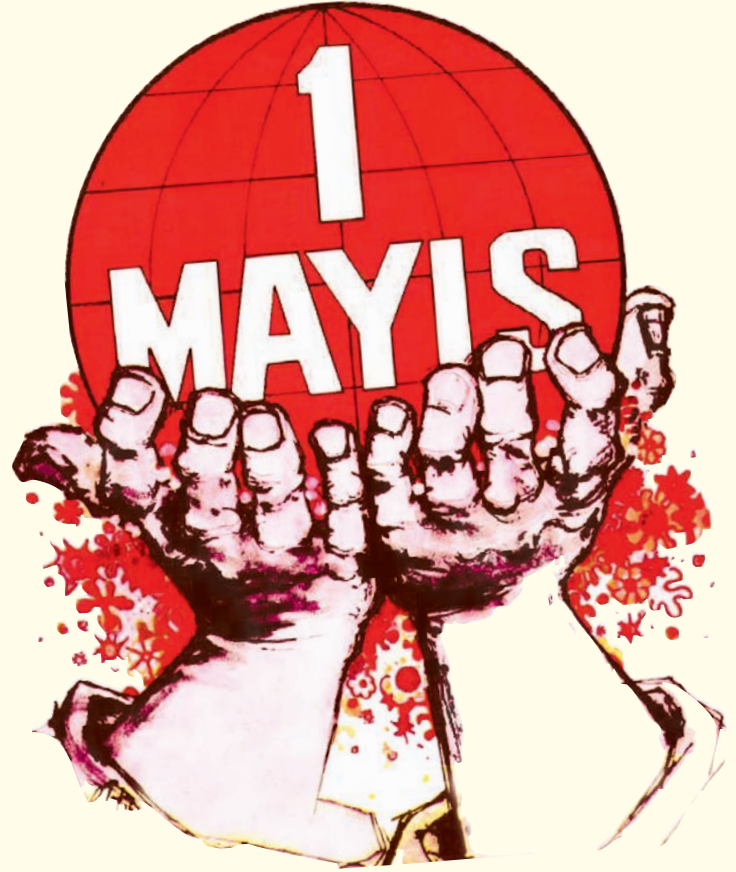
Eksen Yayıncılık Millet Cd. Selçuk
Sultan Cami Sk. No 2 / 9 Fatih / İstanbul
Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25
e-mail: info@kizilbayrak.net
twitter: [@kizilbayraknet](https://twitter.com/kizilbayraknet)
<http://www.kizilbayrak.net>

Baskı: ESMAT Matbaacılık
M. Nezhiz Özmen Mah. Yüksel Sk. No: 19
Güngören / İstanbul

Yasakları aşip kölelik zincirlerini kırmak için...

Direnişe, özgürlüğe, 1 Mayıs'a!

Hayatımız, geleceğimiz ve onurumuz için milyonlar olup bir sel gibi 1 Mayıs alanlarına akmalıyız. 1 Mayıs'ın tarihsel anlamını ve güncel çağrısını en yakınımızdan başlayarak tüm sınıf kardeşlerimize anlatmalı, omuz omuza verip 1 Mayıs çağrısını hep birlikte yaymalıyız. Öfkemizi ve umudumuzu seçim sandıklarına gömmeye çalışanlara karşı 1 Mayıs alanlarında gerçek bir kurtuluş için emeğin gücünü göstermeliyiz.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs yaklaşıyor. 1 Mayıs sömürüye, baskıya, kölelik zincirlerine karşı başkaldırı günüdür.

1 Mayıs'ta iki sınıf, iki dünya karşı karşıya geliyor. Dünyanın dört köşesinden milyonlarca işçi ve emekçi, işçi sınıfının kıvılcık bayrağı altında birleşiyor, kapitalist sömürü ve barbarlığa karşı tek yumruk oluyor.

İşte bunun için, dünyayı ve ülkeleri yöneten asalak takımı 1 Mayıs'tan ölesiye korkuyor. Elinden gelse onu yasaklayacak. Bunu yapamayınca içini boşaltmaya çalışıyor. Ama başaramıyorlar. 1 Mayıs'ın kıvılcık mücadele ruhu bir meşale gibi yanmaya devam ediyor.

Kardeşler!

Bu yılın 1 Mayıs'ında sömürü ve köleliğe karşı mücadele kararlılığımızı ortaya koymalı, belimizi büken kapitalist sömürünün zincirlerini taşımak istemediğimizi göstermeliyiz. Çünkü bu zincirler altında, ağır sömürü şartlarında sürünüyor, sefil bir yaşamın pençesinde kıvrınıyoruz. Uzun mesailer, düşük ücretler, taşeron köleliği, sendikası ve güvencesiz çalışma, paralı sağlık ve eğitim yaşamı çekilmez kılıyor.

İşte böylesine sürünerek yaşamaktansa, bu yılın 1 Mayıs'ında Greif işçilerinin mücadele ruhunu ve gözüpekliliğini kuşanarak "İşgal, grev, direniş!" bayrağını yükseltmeliyiz. Çünkü bu düzende en küçük haklarımızı kazanmanın yolu dahi kararlı ve dışarıya bir mücadeleden geçiyor. Bu nedenle 1 Mayıs alanlarında, yasaların ve sermayenin izin verdiği kadarına razı olmayacağımızı, hakkımız olanı koparıp alacağımızı göstermeliyiz.

İşte bu ruhla bu yılın 1 Mayıs'ında Taksim kilidini açmalıyız. Çünkü Taksim'e yasak koyanlar, 1 Mayıs'ın mücadele ruhunu boğmak, işçi sınıfının iradesine ve mücadelesine zincir vurmak istiyorlar. Bu zincirleri paramparça etmeliyiz. Haziran Direniş'i'nin ruhuyla Taksim'e sel olup akmalı, öte yandan da ülkenin her yanında "Her yer Taksim, her yer direniş!" kararlılığıyla yasakların üzerine yürümeliyiz.

Berkin'in, Ethem'in, Ali İsmail'in, Abdullah'ın, Mehmet'in, Ahmet'in, Medeni'nin Hasan Ferit'in hesabını 1 Mayıs alanlarında sormalıyız.

Bu yılın 1 Mayıs'ında haramilerden hesap sormak ve saltanatlarını yıkacağımızı haykırmak için alanlarda olmalıyız. Çünkü emeğimizi sömürüp soframızdaki ekmeği çalanlar, hayatı bize zindan edip üç kuruşluk ücretlerle süründürürken, kendileri zenginlikler içinde sefahat sürüyorlar. Milyonlarını saymak için para sayma makinaları kullanıyor, sıfırlayıp saklamak isteseler de yapamıyorlar.

Bu yılın 1 Mayıs'ında örgütlenme, toplanma, haber alma ve söz söyleme özgürlüğümüzü savunmalıyız. Çünkü emeğimizin ürünlerini yağmalayanlar, böylelikle elimizi ayağımızı bağlayarak hareket edemez hale getirmeye, ağızımızı kapatarak bizi susturmaya çalışıyorlar. Onlara yanıtımızı 1 Mayıs alanlarında vermeli, hem kendimiz için hem de bu düzen tarafından ezilenler için özgürlük istemeliyiz.

Bu yılın 1 Mayıs'ında emperyalist savaflara ve egemenlerin kirli savaş tezgahlarına karşı da çıkmalıyız. Suriye'ye ya da herhangi bir başka ülkeye yönelik gerici çıkarlar uğruna tezgahlanan her türlü gerici savaş kışkırtmasına karşı, 1 Mayıs alanlarında dünyanın tüm emekçileriyle birleşerek yanıt vermeliyiz.

Kısacası bu yılın 1 Mayıs'ında çürümüş ve kokuşmuş kapitalizme, bu düzenin insanlığa musallat ettiği tüm kötülöklere karşı işçi sınıfının sosyalizm bayrağı altında toplanmalıyız.

Kardeşler!

Hayatımız, geleceğimiz ve onurumuz için milyonlar olup bir sel gibi 1 Mayıs alanlarına akmalıyız. Bunun için şimdiden hazırlıklara başlamalıyız. 1 Mayıs'ın tarihsel anlamını ve güncel çağrısını en yakınımızdan başlayarak tüm sınıf kardeşlerimize anlatmalı, omuz omuza verip 1 Mayıs çağrısını hep birlikte yaymalıyız. Böylelikle öfkemizi ve umudumuzu seçim sandıklarına gömmeye çalışanlara karşı 1 Mayıs alanlarında gerçek bir kurtuluş için emeğin gücünü göstermeliyiz.

**1 Mayıs'ta alanlara, yasakları aşarak kölelik zincirlerini kırmaya!
Direniş, devrime ve sosyalizme!**

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu